

Edebiyat Defteri

SAVAŞÇI (SÜNDÜS TOKGÖZ) -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
4 Haziran 2024 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

KÜTAHYA YOLCULUĞU VE KPSS

Gezmek kadar güzel bir şey olabilir mi? Bir de iş icabı olursa, o zaman havası biraz daha değişik oluyor gezinin. Evet arkadaşlar, her zaman değişiklikte fayda vardır. Zaman zaman geziyle ruhumuzun yükünü hafifletmemiz gerekebilir.

Sonunda sınav kağıtları elimize ulaştı, annemle beraber açtım, güzel bir yaz günüydü. Kütahya Sağlık Yüksekokulu Merkez Kampüs yazısını okuyunca şoka girdim. Hatta yanlış okuduğumu düşündüm, defalarca baktım, evet, maalesef doğrudu. Şoku atlatıncaya kadar babama söyleyemedim. Kütahya yazısını okuyunca verdiğim ilk tepki gülmek oldu, bana sanki şaka gibi gelmişti. İster kötü bir şey olsun, ister iyi bir şey olsun, verdiğim ilk tepki gülmek olur, bu da benim farklılığımın bir sonucu olsa gerek ve benim ters yönüm oluyor, çünkü bazı tepkileri, ya verilmemesi gereken yerde veriyorum, ya da o anda verilmesi gereken tepkinin tam tersi tepki gösteriyorum. Mesela insanlar depremde korkudan ağlarken, ben o anda gülme krizine girebilirim. Bunu deprem isimli yazımda belirtmiştim. Ama Kütahya'nın nasıl geldiğini anlayamadık. Benim kaydımı Bahri internetten yapmıştı.

Yaşadığım şoku facebookta da paylaştım, arkadaşlarım da şaşırdılar ve bana, nasıl olduğunu sordular, fakat benim herhangi bir fikrim yoktu. Güzel giden yaz mevsiminde, beklenmedik bir gelişmeydi, ama elden ne gelirdi, kısmetten öte yol gitmezdi çünkü. Yaz mevsiminde güneş içimizi ısıtırken, ben de bu şoku atlatmaya çalışıyordum, nitekim atlattım da, bu arada babam da öğrendi ve o günü iple çekmeye başladım.

Heyecan, olumlu bir duygudur, insanın yaşadığının farkına varmasını sağlar. Bir heyecan bastı ki beni, Kütahya'ya gideceğim için. Fakat, aşırı heyecanı, kalbim kaldıramadığı için, heyecan yasak bana, tabi ki streste. Evet arkadaşlar, heyecan gibi duygular da dozunda olmalı, tabi ki ben de bu sınırı geçmiyorum ve bunu da içimde yaşıyorum, tıpkı hayatı içimde yaşadığım gibi.

Annemin tepkisi biraz sert olmuştu da, değiştirmemi istemişti, ben de rektörlüğe gittim ve sistem kapandığı için değiştiremeyeceklerini söylediler, istediğim buydu işte. Buna çok sevindim, tabi ki de sevincimi annem gile belli etmedim. Güzel bir yaz günü içim içime sığmıyordu, içimdeki sevinç duyguları beni heyecanlandırıyordu ve içimde dalga dalga dalgalanıyordu.

Gezmek güzeldir, başka yerler görmek, yeni hayat tecrübeleri kazanmak, uzun yolculuk yapmak, muhteşem bir heyecan olsa gerek. Evet arkadaşlar, gezmek, değişiklik yapmak, insan ruhuna bir dinginlik verir, insan ruhunda kopan fırtınaları dindirir. Uzun zamandır, uzun bir yolculuğa çıkmamıştım. Bu bizim için güzel bir tecrübe olacaktı.

Sınavlara hazırlık uzun çalışmalar gerektirir, bu çalışmalar, bazen insanın sinirlerini bozar, sabrını zorlar. Ara sıra dinlenip baltayı bilemek gerekir. Tabi ki ben de sabrım zorlandığı zaman ara sıra dinlenmeyi ihmal etmedim. Sınav stresi ameliyat stresinden daha ağırmış. Bunu da tecrübeyle öğrenmiş oldum. Çünkü her iki stresi de yaşadım.

Sınava birkaç hafta kalmıştı, stresin dozu ara sıra yükseliyordu, bunu atmam için bir şeyler yapmalıydım, ben de konuşma yolunu tercih ettim.

Ağustos'ta tanıştığım Afra ablamlarla konuşacaktım. Tatlı bir dost sesi bütün stresi siler süpürür, diye düşündüm. Ve ona, sınava birkaç gün kala kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Sınav vakti yaklaştıkça sabrım da zorlanıyordu. Çok şükür, çalışmalar bitmişti, bu arada ben de bitmişim, çünkü hayatımın son 5 yılı sürekli sınavlara girip çıkmakla geçmişti. Sabrın zorlanması zaferin, taşması ise yenilgini habercisidir.

Kasım ayının çok güzel, güneşli bir Perşembe günü (sınava 3 gün kala), güzel bir fırsat yakalamıştım, Afra ablamlarla konuşmak için. Msnde kamera aracılığıyla konuşacaktık. Afra ablam, beni, her zamanki gibi sınısacak, yürekleri ısıtan gülümsemesiyle karşıladı. içten bir dost tebessümü, insan için son derece rahatlatıcı olabilirdi, nitekim benim için de öyle oldu. Zaten onu görünce her şeyi unuttur, kendimi daha iyi hissederim. Onunla konuşmaktan inanılmaz derecede zevk alırım ve bana terapi gibi gelir, beni rahatlatırdı. Yaptığımız konuşma, benim için çok faydalı ve rahatlatıcı olmuştu, kuş gibi hafiflediğimi hissettim, çünkü sınav stresinden eser kalmamıştı.

Yolculuk zamanı yaklaştıkça benim heyecanım da artıyordu, zaten bu heyecandan olsa gerek gece uyuyamadım, hem de 4 – 5 gün. Adeta sabahı iple çektim.

Mayıs 2005'te Sakarya – Kuzuluk Kaplıcaları'ndan dönerken Kütahya'dan geçmiştik. Kütahya'yı ilk defa o zaman görmüştüm. Nerden bilebilirdim ki 5 yıl önce, içinden geçip gördüğüm Kütahya'ya sınav için gideceğimi. Evet arkadaşlar bu kısmetten başka bir şey olamazdı, alın yazısından başka bir şey olamazdı.

Cumartesi günü yola çıktığımızda ilk durağımız Akşehir'de babamım Hacc'dan arkadaşı İsmail amcalar oldu. Yıldız teyzeyle de böylece tanışmış olduk. Her ikisi de güleryüzlü, misafirperver, cana yakın insanlardı. Bir ara babam gil camiye gitmişlerdi ki birden kapı çaldı. Gelenler Yıldız teyzenin komşularıydı, Yıldız teyzeyi göremeyince merak edip bakmaya gelmişler. Evler müstakildi. Öyle olunca da komşu ilişkileri kuvvetli oluyor, bu durum hoşuma gitti. Akşehir'de gözüme takılan ilk şey, Akşehir'in arkasından yükselen bir dağ olmuştu. Orada 3 saat oturduktan sonra

yola devam ettik.

Yolculuk esnasında sürekli çevremi izliyor ve fotoğraf çekiyordum, sınavı ise aklıma hiç getirmiyordum. Gerçi yanımda okuyacak kitap vardı, fakat ben yolculukta kitap okuyamam. Eğer kitap okursam, yaptığım yolculuktan hiçbir şey anlamam, yani zevk alamam. Bundan dolayı yolculukta kitap okumaktansa çevreyi gözlemlemeyi tercih ederim.

Yolculuk esnasında sol tarafımızda sıra sıra dağlar bize eşlik ederken, sağ tarafımızdan da dümdüz ovalar bize eşlik ediyordu. İç Anadolu Bölgesi'nde olupta dümdüz ovalarla karşılaşmamak mümkün değildi. Sağ tarafımızda , çok uzaktan, Akşehir gölünü görebiliyorduk, sanki gökyüzü orada, yerle birleşmiş gibiydi.

Kütahya'ya geldik gelmesine de, kalacağımız Yoncalı Kaplıcaları'nı bulmak 1 saatimizi aldı. Evet, bol seyirli, fazla yorucu olmayan bir yolculuk geçirdik. Değişiklik her zaman iyidir. Kütahya'ya gelir gelmez gözüme ilk takılan şey, Kütahya'nın arkasından yükselen bir dağ oldu.

Ve sonunda Kütahya'ya gelmiştim, mutluydum, bu arada Afra ablama da nerede olduğumuza dair bilgi vermeyi de ihmal etmiyordum. İnternette (facebook'tan) onunla iletişim halindeydim. Bu arada internete telefondan giriyordum.

Pazar günü ilk işim etrafı gezmek oldu, Ahmet'i de yanıma alarak. Ahmetle birlikte Yoncalı turuna çıkmıştık, gezdiğimiz yerin sağ tarafında marketler, sol tarafında ise piknik alanı vardı, piknik alanının içinde çocuk parkı bulunuyordu.

Afra ablam ise çok uzaklardan, yani yurtdışından, benimle ilgilenmeye devam ediyordu, sürekli rahat olmamı ve dinlenmemi söylüyordu. Onun ilgisi ve yönlendirmesi olmasaydı, ben stresten napardım, bilmiyorum. Bu durum beni mutlu etmişti, gerçekten Afra ablamın verdiği telkinler rahatlatıcı oluyordu. Afra ablam aynı zamanda bir eğitimciydi, hem de harika bir eğitimci, hayatta her ne kadar hiç yüzyüze karşılaşmasakta onun harika bir eğitimci olduğuna inanıyorum. Biz arkadaş değil dosttuk, hatta dosttan da öte... Evet o bana yüreğini açarak can olmuştu, ben de ona yüreğimi açarak can olmuşum. Onun sayesinde harika dostlarla tanışmıştım. Nilüfer ablam da bu harika dostlardan birisi. Bu arada Nilüfer ablamı da unutmamak lazım, o da yazdığı mesajla bana moral veriyordu. Gerçek dost, sana yük olan değil, senin yükünü azaltan olmalıydı...

Sınava 1.5 saat kala kampüse geldik. Burası jandarma bölgesi olduğu için, aramayı polis değil, jandarma yaptı. Polis aramasına alıştığım için, jandarma araması tuhafıma gitmişti. Gerçi onlarda aynı görevi yapıyordu. Sıkı bir jandarma aramasından sonra sınıfa girebilmiştik. Bu süre içinde, sınava kadar, Afra ablamla konuştuklarımızı düşünüyordum, onun söylediklerini düşünmek beni rahatlatmıştı. Sınava da rahat bir şekilde girip çıktım. Gayet güzeldi, gerçi sayısal biraz zorladı. Allah'tan hayırlısı artık.

Hayatımda, ilk defa böyle bir sınava, başörtülü olarak giriyordum ve bu beni mutlu etmişti, bize problem çıkarmamışlardı. Şimdi düşünüyorum da, başörtülü olarak sınava girmek bu kadar kolaydı da, neden yıllarca bize, başörtüyü yasaklayarak işkence yaptılar, neyse geçmiş önemli değil artık, gelecek önemli, önümüze bakmalıyız artık. Ama geçmişte yapılan hatalardan da ders çıkarmalıyız.

Sınavdan sonraki zamanlarda ise kardeşimle birlikte Yoncalı Kaplıcaları'nı dolaştım. Selçuklu Hamamı vardı orada. Oraya geldiğimiz zaman bir yavru köpek dikkatimizi çekti ve bir müddet kedi büyüklüğünde olan bu yavru köpekle ilgilendik. Onu elime aldığımda titriyordu. İnsanın nasıl sevgiye ve ilgiye ihtiyacı varsa, hayvanlarında sevgiye ve ilgiye ihtiyacı vardır. Gözlerine baktığımda, ilgim onu sevindirmişti sanki, tabi ki ben de mutlu olmuşum. Yavru köpekten ayrılmak zor oldu. Ahmet ise köpek kendine doğru gelince kaçıyordu, oysa ki o da onu sevmek istiyordu.

Evet cumartesi günü geldiğimiz Kütahya'dan Salı günü dönecektik. Dönüşte hem Kütahya'dan hem de Afyon'dan alış-veriş yaptık, fakat alış-veriş merkezlerinde dikkatimi çeken bir şey vardı ve bunu Konya'da hiç görmemiştik. Alış-veriş merkezlerinde içki reyonu vardı, içkileri görünce takılıp kalmıştım, neye uğradığımı şaşırardım. İnsanlar içkide ne buluyor, anlamıyorum. Bilmiyorlar mı, içkinin bütün kötülüklerin anası olduğunu. Allah bunu bize yasakladıysa vardır bir hikmeti. Allah, bize, hem maddi yönden hem de manevi yönden faydalı olan şeyleri helal kılmıştır, zararlı olan şeyleri ise haram kılmıştır. Allah islah etsin.

Evet arkadaşlar, sınav için Kütahya'ya gelişimiz alın yazımızdan başka bir şey değildi. Bunu Allah ezelde belirlemişti ve zamanı gelince de gerçekleşti. Alın yazınızı değiştiremezsiniz, alın yazınızda ne varsa onu yaşarsınız. Evet bir şeyin olmasını ne kadar çok isterseniz isteyin, eğer o alın yazınızda yoksa olmaz, yani Allah izin vermedikten sonra olmaz, kişi yine de gerekli mücadeleyi yapmalı. İnsanı rızkı gezdirebilir, bizim de Kütahya da rızkımız varmış...

KISMETTEN ÖTE YOL GİTMEZ...

SÜNDÜS KOÇ – KÜTAHYA (YONCALI)

29.11.2010 – PAZARTESİ.

BİR KAR HİKAYESİ

31 Aralık 2008 Çarşamba günü Sündüs hocamızdan izin alıp erken çıkmıştım, karlı bir kış günü. Çünkü kpss tercihleri için rektörlüğe gitmem gerekiyordu. Doğa, kar beyaz örtüsünü çoktan giyinmişti, kış mevsimi gereği. Kurstan çıkar çıkmaz doğru rektörlüğe gittim, bir taraftan da doğanın karla örtülü hâli gözlerimi kamaştırıyordu, karda yürümenin tadını çıkarıyordum, ileride ne olacağını hiç düşünmeksizin.

Rektörlükte işim fazla uzun sürmedi, yarım saatte işimi bitirip çıktım, geriye aç dönmek olmaz, diye düşünüp karnımı da doyurdum. Gizli fermuar almam gerektiği için Makro (eski Afra)'ya doğru yöneldim. Her taraf bembeyaz kar örtüsüyle kaplıydı, bu durum müthiş bir heyecan vermişti bana. Fakat bu heyecan sonucu bir kazaya kurban gideceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

Makro'ya gidebilmem için Fuar Kültür Merkezi'nin (şimdi burası Kültür Park oldu) önünden geçmem gerekiyordu. Kar manzarasını izleyerek gidiyordum, bundan da keyif alıyordum, fakat ileride başıma gelecekleri bilmeden. Ben bu güzel manzarayı izleyedurayım, Fuar Kültür Merkezi'nin önüne geldim. Oraya geldiğim zaman oranın buz tuttuğunu fark ettim. Arkamdan da bir bayan geliyordu, o bayanla birlikte merdivenden inmişim. O bayan merdivenden yavaş bir şekilde inerken ben, o bayana, hızlı indiğim takdirde düşmeyeceğimi gösterir gibi hızlı bir şekilde inmişim, gelin görün ki, ileride o bayanın gözü önünde, buzda kayıp sırtüstü düştüm, daha ne olduğunu anlamadan. Oysa kar manzarasını izlemek bana inanılmaz bir heyecan vermişti ve karda yürümenin zevkli oluşunun fakına varmamı sağlamıştı.

Benim, buzda kayıp düşme ihtimaline karşı aldığım bir tedbir vardır; buz tutmuş yerden geçmek için, bilerek kayar ve geçerim. Orada da aynı şeyi yapmaya kalkıştım, fakat bu sefer evdeki hesap çarşıya uymayacaktı, yani buz, buna izin vermeyecekti ve Allah'tan aldığı, düşürme emrini yerine getirecekti. Siz de biliyorsunuz ki, bir sinek dahi, Allah'ın izni olmadan kanat çırpamaz, bir ağacın yaprağı bile sallanamaz. Çünkü kendisinde hayat vardır, dediğimiz su bile Allah'tan aldığı bir emirle, insanı boğarak öldürebiliyor.

Harekete geçtiğim ilk an, bir anda her iki ayağımın birden kaydığını gördüm, sonrasında ise gözlerimi açtığımda, yerde, sırtüstü yatıyordum. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Çünkü, hayatta, karda yürürken, bu derece kötü düştüğümü hiç hatırlamıyorum. Üstelik benim gibi çok dikkatli biri, nasıl olur da kayıp düşer, buna bir anlam veremedim. Ne demişler; kaza gelirse göz görmez olur. Nerden bilebilirdim ki, hayatın bana, böyle acı bir ders vereceğini, nerden bilebilirdim ki izlemeye doyamadığım karın, böyle bir kazaya sebebiyet vereceğini. Düşmenin etkisiyle, karın güzelliğini unutup, birden acıyla irkılmışim. Yaralanma ihtimalini hiç düşünmeden, birden acıyla ayağa kalktım. İlk anda neremin acıdığını tam kestiremedim, ama muhtemelen belimin alt kısmı acıyordu. Acaba bu acıyla yürüyebilecek miyim, diye düşünüyordum, yürüdüm ve herhangi bir aksaklık olmadan yürüyebildiğim için sevindim ve Allah'a şükrettim. Çünkü acım dayanılmaz değildi ve herhangi bir yerimde kırık çıkık yoktu. Yürürken de fazla acı hissetmiyordum. Canım yanmasına rağmen, olayın güzel tarafını görüp mutlu olmuşum, çünkü herhangi bir şekilde ciddi yaralanma olayı söz konusu değildi.

Olaydan hemen sonra aklıma, gazetede okuduğum bir haber geldi; yaşlı bir adam, buzda kayıp düşmüştü, o düşmenin etkisiyle başını sert bir yere çarpmıştı ve geçirdiği beyin kanaması sonucu ölmüştü.

Kimi insan böyle bir durumda kolunu kırıp hastanelik oluyor, kimi insan bacağını kırıp hastanelik oluyor ve kimi insan da hayatını kaybediyor, böyle durumlar olabildiği gibi benim gibi ucuz atlatanlar da oluyor. Aklıma ilk bunlar geldi ve ben de öyle durumlar olmayıp, bunu ucuz atlattığım için, sevinip Allah'a şükrediyordum. Bu da, içinde acı olmasına rağmen, benim için güzel bir ders oldu. Şöyle ki; düştüğümüz kötü durumdan, olası düşebileceğimiz daha kötü durumları düşünüp halimize şükretmeliyiz. Yani bizden daha iyi durumda bulunan insanları düşünüp mutsuz olacağımız yerde (hırsa kapılacağımız yerde), bizden daha kötü durumda olan insanları düşünüp mutlu olmalıyız (kanaat etmeliyiz). Çünkü hırs mutsuzluğu, kanaat ise mutluluğu besler. Mutluluğa giden yollardan biri de kanaatten geçer. Başımıza bir kaza geldi, güzel düşünüp, daha kötüsü olmadığı için şükretmeliyiz. Benim bundan aldığım ders ise buydu işte.

Karşından, biri yaşlı bir amca ve iki çocuk olmak üzere 3 kişi geliyordu. Yaşlı amca, kenardan gitmemi söylüyordu. Çocuklar da bunu duymuş olmalı ki, onlar da aynı şeyi söylüyordu. Arkamdan gelen bayan ise; bir yerin acı mı yavrum, dedi. O anda neremin acıdığını tam kestiremediğim için; sırtım, diyebildim sadece. O günü biraz zor geçirdim, acıyla uyuyup acıyla uyandım...

Bir düşünün, doğa, ilkbaharda yeşil örtüsüyle nasıl muhteşem görünüp insanı düşünmeye sevk ediyorsa, kışın da, soğuğa rağmen, kar, beyaz örtüsüyle muhteşem görünüp insanı düşünmeye sevk ediyor. Bu da içinde yaşadığımız nimetleri fark etmemizi sağlıyor. Bu durumla insan iç içe yaşayınca, heyecanlanıyor bir anda. Evet, beni yeni bir heyecan dalgası kaplamıştı. Kar güzeldi, karda oynamak, karda yürümek ayrı bir güzeldi, fakat ufak tefek kazalarda yaşanmıyor değildi. Bu kazalara rağmen yaşamak güzeldi, eğer insan yaşama, ruhuyla birlikte iştirak edebilmişse...

Pazartesi günü giyim kursuna gittiğimiz zaman bir de ne görelim; Sündüs hocamız da, benim buzda kayıp düştüğüm gün, evinde, tabureden düşüp, sol orta parmağını kırmış, demir koymuşlar, parmağı sargılıydı. Düşündüm ki; aynı gün iki adaşın başına gelenlerin hikmeti neydi, acaba. Sündüs hocamız da aynı benim gibi düşünüyordu; Allah'tan ucuz atlattım, ben daha kötüsü olmadığı için Allah'a şükrediyorum, yani, buna da şükür, diyordu.

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz: "Bir mü'minin ayağına bir diken batması bile küçük günahlarına kefarete olur." diye buyurmuştur. Benim düşüp belimin alt tarafını incitmem, Sündüs hocanın da düşüp parmağını kırması, beterin beteri vardır, diye düşünüp, bizim hâlimize razı olup, bunlara şükretmemiz, inşallah bu hadisin ışığında, küçük günahlarımıza kefarete olmuştur. Bu hadisi ve böyle düşündüğümü Sündüs hocamızla paylaşmıştım.

SÜNDÜS KOÇ

12.02.2009-PERŞ.

YİĞİT LİDER MUHSİN YAZICIOĞLU

19 Mart 2009 tarihinde Karaman ziyaretinde ölüm üzerine bir konuşma yaparak;

“Şimdi bakın yoldan geldik, yola gideceğiz. Hiç birimizin garantisi yok. Şurada ayakta duranın da, oturanın da garantisi yok. Yani, ruh bir saniyeliktir. Kûf dedi mi gitti. Bunun da nerede geleceği, nasıl geleceği, ne şekilde yakalayacağı belli değil. Bir saniyesine bile hakim değilsiniz. Bir saniyesine bile hakim olamadığınız, hükmedemediğiniz bir hayat için, bir dünya için, bu kadar fırlıdak olmanın anlamı yoktur. Düz yaşayacağız, düz duracağız, düz yürüyeceğiz. Dik duracağız, doğru gideceğiz. Allah’ın izniyle hayatım boyunca hep böyle gittim.” (Bu kısmı TANER ÇAKIL’ın – ÜŞÜYORUM REİS isimli kitabından aldım.)

Muhsin YAZICIOĞLU kazadan bir hafta önce böyle bir konuşma yapmıştı. Şunu da belirtmekte fayda var. Helikopter konusunda ise Muhsin YAZICIOĞLU; “Bırakın bu helikopter işini, hava koşulları kötü olunca uçamayız. Tehlikeli bir şeyler olur. Beni öldürecek misiniz?” demiş. (Konuşma metnini TANER ÇAKIL’ın – ÜŞÜYORUM REİS isimli kitabından aldım.)

25 Mart 2009 Çarşamba günü kurstan geldim. Televizyonda şöyle diyordu: Helikopter düştü. Muhsin YAZICIOĞLU’nun da aralarında bulunduğu 6 kişi yaralandı. Helikopter Kahramanmaraş’ın Göksun ilçesine bağlı Çardak beldesi yakınlarına düşmüş. 6 kişi yaralanmıştı, ölen yoktu ve hastaneye kaldırıldılar, durumları iyi zannetmişim. Oysa ki yanılmışım. Siz de hatırlarsınız ki; hastaneye kaldırıldılar, durumları iyi, diye asılsız bir haber çıkmış ve arama çalışmaları da gecikmişti. Bulunamadıklarını öğrendikten sonra, geçmeyen dakikalar başlamıştı bizim için.

Güneş çoktan kaybolmuştu ve güneşin kaybolmasıyla birlikte bizim içimizdeki korku da gitgide büyüyordu. Çünkü hâlâ arama çalışmaları devam ediyordu.

Perşembe sabahı, namaza kalktığımda, aklıma ilk gelen kişi Muhsin YAZICIOĞLU oldu, bulunup bulunmadıklarını çok merak ediyordum. Eğer bulunamadılarsa bütün gece soğukta ne yaptılar, diye düşünmeye başladım, yüreğimdeki iyi zıt duyguyla. Duygularımız korkuyla ümit arasında gidip gidip geliyordu. Bir taraftan kurtulmalarını ümit ederken, diğer taraftan da onların ölüm haberini almaktan korkuyorduk. Kesin bir haber alınıncaya kadar ümitle beraber bu korkuyu da içimde taşıdım. Sürekli onlar için dua ediyorduk. Haberlerde hâlâ bulunamadıklarını söylüyordu, bu haber yüreğime bir ok gibi saplandı. Oysa kaza Çarşamba günü 15:30 – 16:00 sıralarında olmuştu. Onlar oradayken biz sıcak evimizdeydik, ama bu kazadan dolayı içi buz tutmuş yüreğimizle. O soğukluğu kalbimde hissediyordum adeta. Çünkü bu olay, tüm acısıyla kalbimize işlemişti...

Sürekli aklım onlardaydı, acaba kurtuldular mı, diye. Kursta bir şeyler yiyecektik, onun için, marketten tabak, bardak almak icap etti. Serap ve Feyzayla birlikte markete gittik. Onlar alış-verişle uğraşırken, ben de TV’ya dalmış, Muhsin YAZICIOĞLU ile ilgili haberleri izliyordum, acıdan dolayı hançer saplanmış yüreğimle... Tüm kanallarda Muhsin YAZICIOĞLU vardı. Arkadaşlarım, bir taraftan da beni süzüyorlardı ve kendi aralarında; Sündüs ağlayacak gibi duruyor, diye konuşuyorlardı. O haberleri izlerken yüreğim yanıyordu acıdan, gözlerim doluyordu. Sonra Serap bana dönüp; neredeyse ağlayacaksın Sündüs, dedi. Evet neredeyse ağlamak üzereydim. Çok merak ediyordum, bulundular mı, diye. Aynı zamanda ölüm haberlerini almaktan korkuyordum. Perşembe günü kurstan eve gitmek istemedim, onların ölüm haberini alırım, diye. Aynı zamanda onların kurtulacaklarına dair ümidimi de koruyordum. Eve her gelişimde, arama çalışmaları devam ediyor, diyordu haberler... Zaman uzadıkça ruhum sıkılıyor da sıkılıyordu, yüreğim de bir kerpetenin içinde sıkılıyordu sanki. O hafta benim için oldukça zor ve huzursuz geçmişti.

Muhsin YAZICIOĞLU’nun geçirdiği helikopter kazasından dolayı bütün partiler yapacakları mitingleri iptal etmiş, BBP Genel Merkezi’ne, geçmiş olsun, ziyaretine gitmişlerdi. Yani anlayacağınız bütün milletimiz tek yürek olmuştu, Muhsin YAZICIOĞLU için, gerek siyasilerimizle gerekse halkımızla. Mitinglerin iptal edilmesi, bütün siyasi partilerin BBP Genel Merkezi’ne gitmesi ve bütün Türkiye’nin Muhsin YAZICIOĞLU için ve arkadaşları için tek yürek olması sevindirici gelişmelerdi. BBP Genel Merkezi dolup taşmıştı, onlar için Yasinler okunuyordu, dualar ediliyordu. Resmi ekipler, sivil ekipler yaklaşık 5000 kişi onları arıyordu. Gerek BBP Genel Merkezi’nde gerekse Sivas’ta ana evinde onlar için binlerce kişi dua ediyordu. Televizyonlar zaman zaman annesini de gösteriyorlardı ve annesi ise; evladımı bulun, diyordu. Hangi yürek dayanır Muhsin YAZICIOĞLU’nun annesi Fidan YAZICIOĞLU’nun bu feryadına. Annesinin bu feryadını duyunca, yüreğimdeki yangın iyice alevleniyor ve dayanılmaz hâle geliyordu. Şu an bu satırları yazarken bile o acıyı tekrar yaşıyorum adeta ve damla damla gözyaşlarım akıyor, aradan bunca zaman geçti, şimdi bu satırları yazarken bile ağlıyorum (oysa ben duygusal değilim), yürek yangınım yeniden alevleniyor.

Cuma günü akşamı 6 ceset bulundu, dediler. Açıklama resmi olmayınca buna inanmak istemedim, daha doğrusu Muhsin YAZICIOĞLU’nun ölümüne inanmak istemedim.

Cumartesi günü oldu, o gün annemle birlikte Meram’a, Miyase hocanın yanına gitmiştik. Biz Meram’daydık, fakat benim aklım da sürekli Muhsin YAZICIOĞLU’ndaydı. İkindin eve geldik, eve gelir gelmez, yayından fırlamış bir ok gibi

hemen odaya daldım. Son ana kadar ümidimi kaybetmemiştim. Ve televizyonda; MUHSİN YAZICIOĞLU VEFAT ETTİ, yazıyordu. Dünya başıma yıkılmıştı sanki Muhsin YAZICIOĞLU'nu ve arkadaşlarını kaybetmiştik. Bir gönül insanını kaybetmiştik, ülkemizin yetiştirdiği ender bir lideri kaybetmiştik. Açıklama resmiydi ve bu durum kesinleşmişti artık. Kimseye ağladığımı fark ettirmemek için diğer odaya geçtim, gözyaşlarım sel olup aktı adeta.

Muhsin YAZICIOĞLU Salı günü Ankara'da yapılan devlet töreniyle, Kocatepe Camisi'nden, onbinlerce kişi tarafından, dua ve tekbirlerle, son yolculuğuna uğurlanmıştı. Tekbir seslerini duydukça gözyaşlarım çağlıyordu adeta, ağlamak bile yürek yangınımı hafifletmiyordu. Diğer arkadaşları ise memleketlerinde toprağa verilmişti. Kursta olduğum için cenaze törenini izleyemedim, oysa izlemeyi çok istiyordum. Akşam haberlerde cenaze törenini gösteriyorlardı. Hemen onu izlemeye başladık annemle ben. Annemle ben ağlıyorduk cenaze törenini izlerken. Biliyordum gözyaşlarımı tutamayacağımı, ateş düştüğü yeri yakmıştı bir kere. Sanki bir yakınımı kaybetmişim, baba acısı yaşadım adeta. Sanki babamı kaybetmişim. Muhsin YAZICIOĞLU'nun ölümü bana, baba acısı yaşattı adeta. Ben ağlarken 3 yaşındaki kardeşim; ağlama abla, diyordu bana. 3 yaşındaki kardeşim bile etkilenmişti. Bir hafta boyunca zaman zaman ağladım.

Sonraki günlerde ise nereye baksam Muhsin YAZICIOĞLU gözümün önüne geliyordu mütebessim çehresiyle, herkesi ona benzetiyordum. Onun hayali sürekli gözümün önündeydi. Bu durum birkaç hafta sürdü. Gerek durakta olsun gerek otobüste olsun, aklımdan hiç çıkmıyordu, bir müddet onun yürek yangınını içimden atamadım.

24 Mayıs 2009 Pazar günü BBP Kongresi vardı. Onu izledim, Muhsin YAZICIOĞLU'yla ilgili slayt vardı. Kongrede olanlar, orada ağlarken ben de TV başında ağlıyordum, yürek yangınım yeniden alevlenmişti. Ve bu kongre haberlerde, Ağlatan Kongre olarak yerini almıştı.

Ben onu inançlı ve inancını yaşayan bir gönül insanı olarak tanırdım. Allah'tan rahmet diliyorum ona ve arkadaşlarına. Allah ailelerine sabır versin. Allah bir daha böyle acılar yaşatmasın. Çünkü dayanması çok zor. Genellikle insanların değerini onları kaybettikten sonra daha iyi anlıyoruz.

Bir yerde okumuştum, ölüm insanları seçmiş ve genelde iyi insanları önce almış. Mesela önümüze bir meyve tabağı geldi, tabii ki de meyvenin iyisini seçeriz, biz nasıl meyvenin iyisini seçersek işte ölüm de insanın iyisini öyle seçmiş.

GÖNÜL İNSANI YİĞİT LİDER MUHSİN YAZICIOĞLU'NU ASLA VE ASLA UNUTMAYACAĞIZ... İNSANLAR ÖLÜR AMA SEVGİLERİ ASLA...

Ve yazımı Muhsin YAZICIOĞLU'nun ÜŞÜYORUM şiiriyle bitiriyorum...

 ÜŞÜYORUM

Bir coşku var içimde bu gün kıpır kıpır

Uzak çok uzak bir yerleri özlüyorum

Gözlerim parke parke taş duvarlarda

Açılıyor hayal pencerelerim

Hafif bir rüzgar gibi süzülüyorum

Kekik kokulu koyaklardan aşarak

Güvercinler ülkesinde dolaşılıyor

Bir çeşme başı arıyorum

Yarpuzlar arasında kendimi bırakıp

Mis gibi nane kokuları arasında

Ruhumu dinlemek istiyorum

Zikre dalmış her şey

Güne gülümserken papatyalar

Dualar gibi yükselir ümitlerim

Güneşle kol kola kırlarda koşarak

Siz peygamber çiçekleri toplarken

Ben çeşme başında uzanmak istiyorum

Huzur dolu içimde

Ben sonsuzluğu düşünüyorum

Ey sonsuzluğun sahibi, sana ulaşmak istiyorum

Durun kapanmayın pencerelerim

Güneşimi kapatmayın

Beton çok soğuk, üşüyorum...

MUHSİN YAZICIOĞLU

SÜNDÜS KOÇ - KONYA

14.12.2009—PZT.

KARAMSARLIKTAN İYİMSERLİĞE

Karamsarlık; her olayın kötü bir tarafını görmektir. Bir başka deyişle yarısı dolu bardağa boş tarafından bakmaktır. Mutlaka hepimiz hayatımızın bazı anlarında karamsarlığa kapılmışızdır, ani tepki olarak yani elimizde olmadan. Karamsar insanlar ümitsizliğe kapılmazlar, neden diye sorarsanız; çünkü onların sahip oldukları güçlü bir ümitleri yoktur ki o ümidi kaybetsinler. Karamsarlık, hayattan herhangi bir beklentinin olmamasıdır, her olaya olumsuz bir anlam yüklemektir ve kısacası karamsarlık, eğer kişi kendisiyle ve hayatla kavga halindeyse hayattan acı çekmektir. Aynı zamanda insanın iç dünyasında bir kara buluttur, fakat bu kara bulutu dağıtmakta insanın elindedir. Nasıl mı! Bunu birazdan göreceğiz. Karamsar insanların, hayattan beklentileri yok denecek kadar azdır, hatta hiç yoktur bile. Karamsar insanlar çabuk hastalanırlar. Karamsar olan kanser hastalarının iyileşme olasılığı zayıftır. Bu, yapılan bilimsel araştırmalarla tespit edilmiştir. Yapılan bir araştırmaya göre; En mutlu anında dahi her şeyin en kötü yönünü görmeyi alışkanlık haline getirmiş insanların iyimser insanlara göre erken ölme oranları yüzde 19 daha fazladır. Karamsarların Parkinson hastası olma riskleri de çok yüksektir.

İyimserlik; her olayın iyi bir tarafını görmektir. Yani yarısı boş bardağın dolu olan tarafını görebilmektir. Ümitli olmaktır, ne olursa olsun asla ümidi kaybetmemektir. Çünkü Allah'tan ümit kesilmez. İyimserlik hayattan zevk almaktır, hayata bağlanmaktır. En kötü durumda bile yıkılmamaktır, tabii ki de hazırlıklı olursak ve ani tepki göstermeyip soğukkanlı karşılarsak. İyimser insanların bağışıklık sistemi genellikle güçlüdür, bundan dolayı iyimser kişiler kolay kolay hastalanmazlar. Hasta olsalar bile çabuk iyileşirler. İyimser olan kanser hastalarının iyileşme olasılığı yüksektir. Kanser hastalığında moral önemlidir. Onun için iyimser olmak önemlidir. Çünkü Allah hiçbir kimseye taşıyamayacağı bir yük yüklemeyiz. Yapılan bir araştırmaya göre; İyilik uzun yaşatır. Başına gelen her türlü olumsuzluğa rağmen olaylara hep iyi bakmayı bilen insanlar karamsar kişilere göre 7,5 yıl daha uzun yaşar. Karamsar insan ümitsiz yaşayabilir, fakat iyimser insan asla ümitsiz yaşayamaz.

Evet arkadaşlar; karamsarlığın ve iyimserliğin ne demek olduğunu anlatmaya çalıştım kendimce. Karamsarlık insanı güçsüz yaparken iyimserlik insana güç aşıyor. Şimdi 11 Şubat 2002 yılı öncesine gideceğiz arkadaşlar!

Karamsar olduğum zamanlarda kesinlikle herhangi bir şeye karşı ümit beslemezdim. Çünkü ben; ümit beslersem hayal kırıklığına uğrarım, diye düşünürdüm. Bir şeyin yapılacağını söylerlerdi, ben yapılacağına inanmazdım ve ümitlenmezdim, bizi oyuyorlar diye. Hayattan da herhangi bir beklentim yoktu. Çünkü kendimle ve hayatla kavgalıydım, yani kendimi sevmiyordum. Bundan dolayı da yaşamaktan zevk almıyor, acı çekiyordum. Oysa gençlik yaşları hayattan tam zevk alma zamanı ve hayatı yaşama zamanı, tabii ki de Allah'ın rızasına uygun olarak. Evet; ben hayata bağlı olmam gerektiği zaman yaşamaktan acı çekiyor ve yaşamak istemiyordum. Oysa hayatta mutlu olmanın ilk şartı insanın hayatla ve kendisiyle barışık olmasıdır. Herkesin yanında kendimi bir hiç gibi görürdüm, kendime güvenmiyordum, kendime değer vermiyordum, kimsenin bana değer verdiğine inanmıyordum, kendimi değersiz görüyordum.

Aşağılık kompleksi olanların kendilerine zarar verme ihtimalleri yüksektir, tabii ki intihar etme olasılığı da.

Bir düşünün; kendisinden hoşlanmadığınız bir insanın yanında huzursuz olmaz mısınız? Tabii ki de bu durum sizi huzursuz eder. Tıpkı ben de sanki yanında huzursuz olduğum bir kişi varmış gibi kendimden rahatsız oluyordum. Bundan dolayıdır ki hayat ve dünya sıkıcı, boğucu ve karanlık geliyordu bana. Hayattan acı çektiğim için, aklımda çeşitli ölüm senaryoları vardı. Ne de olsa böyle bir durumda giden kesinlikle geri dönemez ve er ya da geç mutlaka öleceğiz. İnsan sevmediği yerde yaşayabilir miydi? Yaşayamazdı, benim durumumda buydu işte.

Bir kitapta; Hiçbir şekilde kendisini sevmeyen insan, hiçbir şekilde sevilmediğini düşünen insandır, diye söylendiği gibi ben kendimi sevmediğim için hiçbir kimsenin de beni sevmediğini düşünüyordum, buna ailemde dahil. Hatta ortaokuldayken arkadaşlarımla bu konuda tartıştım ve kimsenin beni sevdiğine inanmadığımı söyledim. Onlar da; hocalar seni bizden çok seviyorlar, derlerdi. Bu tartışma böylece uzar, giderdi. Düşündüm ki bunu bir şekilde öğretmenlerime farketirecektim. Ve onlar için kartpostal aldım. Artık okulun son günlerini yaşıyorduk. Orta sonun (8.sınıf) son 2-3 haftasına kadar yani 3 yıl boyunca öğretmenlerimle hiç konuşmamıştım. Kartpostallar bunun için güzel bir fırsat oluşturmuştu benim için. Lisede ise hazırlıktayken öğretmenlerimle hiç konuşmamıştım, 9.sınıfta konuşmaya başladım. Kartlarda şunlar yazıyordu: "Geçmiş kandiliniz mübarek olsun, hakkınızı helal edin. Sizi seven ama sevilmeyen öğrenciniz Sündüs." Öğretmenlerim burada ne demek istediğimi anladılar ve konuşmak için beni yanlarını çağırarak; Yanlış düşünüyorsun, seni seviyoruz, dediler. 2001 yılının Haziran ayıydı. Bu konuşmalardan sonra ilk defa 16 yaşındayken kendimi sevmeye çalıştım ama yine de kendimi tam manasıyla sevemedim. Kendime karşı sevgisizliğimin nedenlerinden biri de kendime güvenimin olmayıştıydı.

Ortaokul bitti ve liseye geldik; İmam-Hatip Lisesi. Hazırlık okuyoruz, lisedeki arkadaşlarıma da aşağılık kompleksim olduğunu farketirdim. Hatta onları biraz uğraştırdım, ben onların yanında kendimi küçümsedikçe, onlar bana; benim değerli olduğumu söylüyorlardı. Oysa ben tam aksini iddia ediyordum. Bu durum bir dönem ya sürdü ya da sürmedi. Arkadaşlarım o zaman sürekli yanımdaydılar.

Bir gün Ali Şener hocamızdan yani Arapça dersinden izin aldık Seda ile beraber, daha doğrusu Seda izin aldı. Doğru rehberliğe gittik, aslında ben bunu gerekli görmüyordum. 1 ders boyunca oradaydık. Oradan da bilgisayar odasına yani bilgisayar hocasının yanına gittik. Seda, hocaya konuyu anlattı. Bilgisayar hocamız konuşmamızın sonunda babamı çağırmamı istedi ve Ruhsal Zeka ile Negatif Limanlardan Pozitif Sulara isimli iki kitabı okumamı istedi.

Yarıyıl tatiline girdik. Babam o kitapları aldı ve 11 Şubat 2002 tarihinde kitapları okumaya başladım. Ayrıca bu tarih benim 2. doğum tarihim oluyor. Kitapları okumaya başlamadan önce olumlu yönde değişim yaşayacağıma inanmıyordum. Yani önyargılıydım. Kitapları okudukça düşüncelerimin değiştiğini farkettim. Olumlu düşünmeyi ve kendime güvenmeyi öğreniyordum. Kitapları bitirdikten sonra karamsar düşüncelerden eser kalmamış, bana iyimser düşünceler hakim olmuştu. Yazımın başında da belirttiğim gibi hayatta mutlu olmanın ilk şartı insanın hayatla ve kendisiyle barışık olmasıdır. Bu kitapların sayesinde kendimle ve hayatla barıştım.

O günden beri hayattan zevk alarak yaşıyorum. Bu kitapların sayesinde hayatın farketmediğim güzelliklerini farkettim. Hayata karşı negatif olan bakış açımı pozitifte çevirdim. Ama yine de zamana ihtiyacım vardı. Çünkü içimdeki hem kendime karşı olan hem de hayata karşı olan olumsuz düşüncelerin, iyimser düşüncelerle yer değiştirmesi biraz zaman alacaktı. Başka kişisel gelişim kitapları buldum çevremden, onları da okumaya devam ettim. Okudukça hayattan daha fazla zevk alıyordum ve kendime olan güvenimde artıyordu. Kısacası bu kitaplar bana psikolojik destek sağladı. Unutmayalım; kişinin kendisine hayatta yapabileceği en büyük kötülük kendisine olan güvenini kaybetmesidir ve de kendisini değersiz görmesidir. Olumsuz bir olayla karşılaşsamda mutlaka iyi bir yönünü bulup mutlu oluyorum, eğer hazırlıksız yakalanmamışsam. Bazende hazırlıksız yakalanmıyor değilim, o zamanda kendime zaman veriyorum, o durumu atlatmak için. Bizim için hayatın ne olduğu önemli değil, bizim hayatı nasıl algıladığımız önemlidir.

Allah öyle güzellikler yaratmış ki, kişi olumsuz bakış açısıyla bu güzellikleri göremeyebiliyor, hayatın güzelliklerini farkedemeyebiliyor. Bu da tek fark olan bakış açısıyla oluyor olumlu ya da olumsuz. Bir olaya hem olumlu yönden hem de olumsuz yönden bakın. İki bakış açısının arasındaki kocaman farkı göreceksiniz. Şimdi yürürken kuşları, insanları, hayvanları ve güneşi izliyorum. Hayatın, kuşların ötmesinde, dallara konmalarında, hayvanların birbirleriyle oynamalarında, insanların tebessümlerinde, yürüyüşlerinde ve güneşin doğuşunda ve batışında olduğunu kendime fısıldıyorum. Bu düşünceler her şeyden önce bana Allah'ı hatırlatıyor, çünkü bütün bunları yaratan Allah. Bu da şükür içinde olmamı sağlıyor. Aslında bütün bunlar Allah'ın varlığının bir kanıtıdır. Bir düşünün; o kuşları yönlendiren kim? İnsan isterse bir karıncadan bile ders alabilir.

Evet arkadaşlar! Yazımı Said Nursi'nin bir sözüyle bitiriyorum: Güzel gören güzel düşünür. Güzel düşünen hayatından lezzet alır...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA
18.06.2009 - CUMA

KONYA'DA DEPREM PANİĞİ

10 Eylül 2009 Perşembe günü bir Ramazan akşamı, herkes iftarını yaptı ve teravih namazına gitti. Ne olduysa saat: 21:29'da oldu. Rukiye kanepede oturuyordu, Ahmet öbür odada bilgisayar izliyordu, sonradan yanımıza geldi. Ahmet, Allah'tan o an yanımızdaydı. Ben de yere oturmuş televizyon izliyordum. Bir anda sallanmaya başladık. Binanın altından sesler geliyordu, tıpkı yıkım esnasında gelen sesler gibi. Ben ne olduğumu anlamadım ve hemen ayağa kalktım; ne oluyor, diyerek. Rukiye; deprem oluyor, dedi ve kanepeden aşağıya indi. Ben besmele çektim, Rukiye salavat getirdi ve birbirimize sarıldık. Bulduğumuz yer ise pencereye çok yakındı. Yani tehlikeli bölgedeydik. Deprem anında neler düşünmedim ki; ölümün de bir gün böyle ansızın gelebileceğini ve hiçbir şey yapmaya fırsat kalmayacağını düşündüm, bununla beraber, acaba ev yıkılır mı, diye düşünüyordum. Paniğe kapılmadık, deprem anında kardeşlerime sakin olmalarını söyledim. Oldukça sakinlik. Ani tepki ise paniğe yol açar. Ani tepki gösterseydik, kesinlikle paniğe kapılırdık. Annem gil teravihtelerdi, onlar tam camiden çıkarken olmuş. Bu esnada camlardan şangırtı sesleri duymuşlar.

Depremden hemen sonra, kapıya doğru koştum, gülerim. Benim çok farklı bir özelliğim vardır; ağlanacak yerde gülebirim, herhangi kötü bir haberi gülerim söyleyebilirim. Yukarıda anlattığım gibi deprem geçer geçmez hemen gülmeye başladım. Yine de neden güldümü biliyordum, bu durum, elimde değil.

Kapıyı açtığımda ise komşular panik içinde aşağıya doğru iniyordu. 1. katta oturmamıza rağmen en son biz çıktık, yanımıza su alarak. Allah, bu depremle bize bir uyarı yapmıştı. Konya'nın başka yerlerinde elektrik ve telefon kesintisi olmuş, cep telefonları bile çekmemiş. Aşağıya indiğimizde annem gil de camiden gelmişti. Korkudan ağlayanlar vardı, kesin nedenini bilmiyorum ama o anda beni bir gülme tuttu (galiba şaşırdığım için olacak), yanlış anlaşılmasın diye komşulara sırtımı döndüm. Bir taraftan da titriyordum. Kendimi zorla bastırdıktan sonra komşuların yanına döndüm. Hâlâ içimden gülmek geliyordu. Gülmemek için yumruklarımı sıktım. Komşumuzun kızı Şeyma çok korkmuştu. Kamelyaya geçtik, 10-15 dk. oturduk, biraz sakinleştikten sonra eve çıktık. Televizyonu açtık, depremin merkez üssü Sille'ymiş, yerin 5 km. altı ve deprem 4.5 şiddetindeymiş. Haberleri izledik, enkaz var mı, ölen var mı, diye. Allah'a şükür ki ne ölen vardı, ne de enkaz. Gerçi iki eski evden başka enkaz yoktu. Evler de boşmuş.

Enkaz olmamasına rağmen hastaneler dolup taşmıştı (200'den fazla kişi hastaneye başvurmuştu), bu durum beni çok şaşırttı. Haberlerin ilerleyen dakikalarında bunun nedenini anladık; korku ve panik. Korku ve panikten dolayı, kendilerini balkondan, pencereden dışarıya atarak yaralayanlar varmış. Bir Konyalı olarak, insanların paniğe kapılmalarını normal karşılamak gerekir, yine de insan elinde olmadan şaşıyor. Çünkü hepimizin bildiği üzere Konya deprem bölgesi değil, Konya deprem bölgesi olmadığı için, Konya halkı depreme alışkın değil. Doğal olarak da herhangi bir depremde paniğe kapılmak normal. Açıkçası deprem eğitimi almamız şart. Yine de her şeye hazırlıklı olmamız gerekir. Eğer hazırlıklı olursak psikolojik olarak alacağımız darbenin şiddeti en aza iner ve bu durumu kolaylıkla atlatabiliriz. Tabi ki de deprem çoğu kişinin psikolojisini olumsuz etkilediği gibi benim psikolojimi de olumsuz etkilemişti. Deprem anında sakin ve soğukkanlı olduğum için korkmamıştım, ama daha sonra ise depremin üzerimdeki olumsuz etkisini depremden birkaç gün sonra hissetmeye başladım, bunda ise artçı depremler, oldukça etkili olmuştu.

11 Eylül 2009 Cuma günü sahura kalktık kalkmasına da. Ne yaşayacağımız, ne olacağımız meçhul. Yani bir an sonra ne olacağına dair her hangi bir garantimiz yok. Allah 2. defa bir uyarı göndererek bunu bize gösterdi. Aklımızı başımıza almamız için illa ki bir felaket mi yaşamamız gerekiyor? Gerçi ne demişler; bir musibet bin nasihatten daha etkilidir. Ayrıca her şerde bir hayır vardır, sözünü de unutmamak gerekir. Doğrudur; bir şer, bir takım hayırların olması için bir kapı açabilir.

Peygamberimizin "Sahurda bereket vardır" diye buyurduğu sahur yemeğini yemiş ve sofradan kalkmıştık. Saat: 04:58'de, tam ezanlar okunurken, 7.5 saat sonra 2. bir depremle sarsıldık. Bu deprem 1. depreme göre daha kısa ve daha şiddetliydi. Bazı kişiler 2. depremin daha uzun ve daha şiddetli olduğunu söylüyorlardı. Yemekten hemen sonra banyoya girmiş elimi sabunluyordum. Zahid ise yanımda beni bekliyordu. O esnada deprem oldu. Elimi yıkamaya fırsat bulamadan hemen antreye doğru koştum kardeşimle beraber. Görüyorsunuz değil mi, bir anlık depremden dolayı elimi yıkamaya fırsat bile bulamadım. Ölüm; İslam'ı, asr-ı saadette olduğu gibi yaşamaya ve bizim günahlarımıza tevbe etmeye fırsat bırakmadan bizi her an yakalayabilir. Bu da akıldan çıkarılmamalıdır. Felaketlerde nice dersler vardır, tabii ki, bu da o dersleri okuyabilene. Bütün aile antrede toplanmıştık. Annem gözyaşlarına hakim olamadı. O anda ben yine kendime hakim olamadım ve bana özgü olan ters tepkiyi gösterdim. Depremden hemen sonra elimi yıkamak için tekrar banyoya girdim. Elimi yıkadıktan sonra Zahidle beraber aşağıya indim, daha doğrusu Zahid dışarıya çıkardı beni. Annem gil bizden 5 – 10 dk. sonra dışarıya çıktılar. Zahid'in koluna girmiştim, depremden fazla etkilenmiş olmalı ki, onun titrediğini fark ettim.

Deprem esnasında ezanlar kesildiği için yeniden okundu. 1. depremden sonra, Konya'da aşağı yukarı 5 yılda bir deprem olduğu için kendi kendime; 5 yıl sonra deprem olur, 5 yıldan önce deprem olmaz, diye düşünmüştüm ve bundan dolayı da 2. depremi hiç beklemiyordum. Bu yüzden 2. depremde fazla sakin olamadım, fakat paniğe de kapılmadım. Üzerimde şok tesiri yaptı. Bu sefer soluğu komşularla beraber tarlada, arabanın içinde aldık. Sokakları

gözlemliyordum, akşam olduğu gibi insanları yine sokaklara dökülmüştü. Sahur vakti yani gecenin bir yarısı, sokaklar insan kaynıyordu. Depremi merkez üssü Sille'ymiş ve deprem 4.7 şiddetindeymiş. 10 – 15 dk. sonra biz eve çıktık, fakat bazı kişiler sabaha kadar tarlada bekledi. Burada Somalili göçmenler vardı, tarlanın ortasına 20 – 30 kişilik bir grup oturuyordu. Ben hemen bu fırsatı değerlendirip fotoğraf çektim. İki aile, tarlada, arabanın içinde sabaha kadar beklediler. Eve çıktıktan sonra sabaha kadar uyuyamadım.

Kursa gitmek için hazırlandım, otobüste Hülya hocayla Sami hoca vardı. Hülya hocanın yanına oturdum. Yaşadığımız depremlerden konuştuk. Hoca çok korktuğunu ve sabaha kadar arabada beklediklerini söyledi. Ben bir taraftanda göz ucuyla etrafı kolaçan ediyordum. Otobüste giderken, yol kenarlarında yer yer insan manzaralarıyla karşılaşılırdık, çünkü insanlar, deprem korkusu yüzünden evlerine giremiyorlardı ve dışarıda bekliyordu.

Teneffüste ben ve 2 arkadaşım Selahaddin Eyyübî Parkını dolaşmaya çıktık ve parkta birtakım insan manzaralarıyla karşılaştık. Kimi insanlar yatıyor kimi insanlar da oturuyordu. Kısacası bazı insanların bu parkta sabahladığına şahit olduk.

Ders esnasında saat: 10.30 sıralarında kursta sarsıldık, anladık deprem olduğunu. Biz; deprem oluyor, dedikçe hocamızı; ne depremi, size öyle geliyor, diyordu, bizim korkmamamız için. Soracaksınız; dışarıya çıktınız mı diye. Hayır, dışarıya çıkmadık. Fakat diğer kursların hocaları sürekli dışarıdaydılar. Kısa süreli panikten sonra derse devam ettik. İnternette öğrendiğimize göre artçı depremin şiddeti 3.5'tu. Bundan önce 10 – 15 tane hissedilmeyecek şekilde artçı depremler olmuş. Artçı depremden 15 dk. sonra 10.45'te 2.7 şiddetinde hafif derecede bir deprem daha oldu, fakat bunu benden başka hiç kimse fark etmedi. Bazı arkadaşlarla internette görüştüm, bazıları çok korkmuş, dışarıda sabahlamışlar. Kurstan çıktım ve durağa geldim. Duraktayken bir ara sallanır gibi oldum ve deprem oluyor sanıttım. Galiba bana öyle geldi. Sırf gözlem yapmak için Haciveyiszade'nin orada indim ve yürümeye başladım. Öğle vakti, sıcağın tam ortasında, insanların hâlâ dışarıda oturduklarını gördüm. O gün Haciveyiszade'de Cuma namazı dışarıda kılınmıştı, bunu bir gazetede okudum. Numune Hastanesi'ne geldim, içeriye girdim. Hastanenin içinde tek tük insanlar vardı, yani oldukça tenhaydı. Hastanenin bahçesine çıktım, hastanenin bahçesi oldukça kalabalıktı. Hastalar, görevliler, hemşireler, hasta yakınları... Oradan çıktım, anneannemin evine doğru yürürken, evlerin önlerinde oturan insanları gördüm. Ve anneannemin evine geldim gelmesine de orada yarım saatten fazla duramadım, deprem olur korkusuyla. Güya ders çalışacaktım. Bizim eve doğru yürürken bir çocuğun annesine saat 14.00'de büyük deprem olacağını söylerken duydum. Bir ara deprem olacak diye asılsız bir söylenti çıkmış, haliyle bu söylenti, zaten karışık olan ortalığı biraz daha karıştırmıştı. Tedirgin olan insanları iyice tedirgin etmişti. Eve gelince de bütün apartmanı kamelyada buldum, annem gil ezanlardan hemen sonra eve çıkmışlar, ben de biraz kamelyada durdum. Komşular 10.30'daki depremden sonra kamelyaya gelmişler. Sonraki günlerde ise sürekli deprem söylentileri vardı. Bu söylentilerden hem olumsuz yönden etkileniyordum hem de herhangi bir gürültüde bile deprem oluyor zannediyordum. Allah'a şükür ki kısa zamanda atlattım. Konya'da deprem, İstanbul'da sel, doğuda şehit haberleri. Sonumuz hayrola...

Bir gün duyduk ki Denizli'de deprem olmuş, 4.9 şiddetinde. Hemen kardeşimi aradık, ne yaptınız, diye. Oradaki insanların dışarıya çıkmadıklarını ve evde durduklarını söyledi. Oysa oradaki depremin şiddeti bizim depremden az bir farkla daha şiddetliydi. Görüyorsunuz değil mi? İki şehrin halkının farkını. Çünkü Denizli deprem bölgesinde olduğu için Denizli insanı olaya alışkın, o yüzden paniğe kapılmıyorlar ve hayata devam ediyorlar, biz Konya halkı olarak alışkın olmadığımız için paniğe kapılmamız normal. Şunu da unutmamak lazım; olacakla öleceğe çare bulunmaz. Ölüm bizi enkaz altında değil, enkazdan çıktıktan bir gün sonrada yakalayabilir, ya da enkaz altında kalmadan da yakalayabilir.

Görüyorsunuz değil mi? Deprem insanları gece ya da gündüz demeden sokağa döküyor. Deprem de hepimiz can korkusu yaşıyoruz, bundan dolayı da soluğu dışarıda alıyoruz. Keşke ezanlarda, insanları Allah korkusundan dolayı camilere doldurabilse. Keşke insanlar Allah'ın davetine icabet etse. Keşke bütün dünyada Allah'ın rızasına uygun bir düzen olsa, yani asr-ı saadet zamanı yaşansa. O zaman yeryüzü isyan etmezdi, yeryüzü depremle insanlara karşı ayaklanmazdı.

Evet arkadaşlar, ama dünya, imtihan yeri olduğu için bunları mutlaka yaşamak zorundayız. Çünkü dünya sıkıntı yeridir, bize düşen isyan etmeden sıkıntıyı atlattırmaktır.

SÜNDÜS KOÇ - KONYA

18.06.2010 - CUMA

KALP KRİZİ ŞAKASI

17 Mart 2009 Salı günü kursa giderken, kırtasiyeye gitmek için, otobüsten erken indim. Kırtasiyeye girmeden önce telefonum çaldı, arayan Zahide teyzemdi. Konuşma bittikten sonra kırtasiyeye girdim ve elişi kağıdı alıp çıktım. Kırtasiyeden çıkar çıkmaz yine telefonum çaldı, bu sefer arayan 2008 yılı yaz kursu Yemek bölümünden, arkadaşım Merve Çıracı idi. Merve'nin araması beni şaşırtmıştı ve konuşmanın ilerleyen dakikalarında, bunun nedeninin bir kalp krizi olayı olduğunu öğrenecektim. Kalp krizi geçirdiği söylenen kişi ise bendim. Yemek kursundan ortak arkadaşımız olan Mersa ablaya benim kalp krizi geçirdiğime dair bir mesaj gelmiş. Mersa abla da benim numaram olmayınca Merve'yi aramış ve bu haberin gerçek olup olmadığını öğrenmek istemiş. Merve daha sonra Mersa ablayı arayıp durumu bildirmiş.

Doğa yeniden canlanmaya başlamıştı ve yeşil giysiyi ise yeni yeni giymeye başlamıştı. Doğa tüm güzelliklerini gözümün önüne sererken ben, o gün başıma gelecekleri bilmiyordum. Doğanın tüm güzellikleri ruhumu büyülemişti adeta ve heyecan, yaşama sevinci gibi tüm olumlu duygularımı ayağa kaldırmıştı. İlkbahar'ın gelişi beni inanılmaz derecede heyecanlandırmıştı hep, hem de gereğinden fazla. Tabii ki kalbim, bu durumu biraz kiskanıyor ve beni hafifçe uyarıyordu. Ben bu düşüncelerle kursa geldim ve direk bilgisayar odasına geçtim internete girmek için, eğitici annelik sınıfında, ders başlayınca kadar oradaydım.

Dersten sonra, teneffüste giyim sınıfının yanına gittim ve sınıftan Ayşe diye bir abla çıkarak bana; nasılsın Sündüs, dedi ve sözlerine şöyle devam etti; bugün olanlardan haberin var mı? Ben de yolda arkadaşımın beni arayarak, durumdan haberdar ettiğini söyledim. İlkbahar bize; merhaba, derken, arkadaşlarım, benim kalp krizi geçirdiğim haberiyle sarsılmışlardı. Hemen giyim sınıfına girdim ve böylece arkadaşlarımın yüreğine su serptim. Beni karşılarında sapsağlam gören arkadaşlarım çok sevindiler ve; ömrüne ömür katıldı, dediler. Beni görünce yaşadıkları mutluluk, gözlerinde bir ışık gibi parlıyordu. Kevser teyzeyle Fatma teyze beni kucaklamak istediler. Ben de onlarla kucaklaşırken, onları sevindirmenin mutluluğunu yaşıyordum ve bir taraftan da bu olayın şokunu yaşıyordum, nasıl olur, diye. Ve giyim kursundaki arkadaşlarım bana, mesajı aldıktan sonraki yaşananları anlattılar. Sınıfa girince konuşamadım, çünkü ben, çoktan gülme krizine girmiştım. Hem onları dinliyordum, hem de gülüyordum. Beni bu şekilde gören Melike abla, bana; iyi misin Sündüs, diye soruyordu.

Bir düşünün, daha dün görüştüğünüz bir arkadaşınızın, bugün aniden öldüğünü duyuyorsunuz, neler hissedersiniz? Arkadaşlarımın yaşadıkları şey buydu işte. Hayat bu, imtihan bu, olmayacak şey değil bu. Onun için her şeye hazırlıklı olmalıyız. Hayatta böyle tecrübeler yaşadım, onları da başka bir yazımda ele alacağım, düşündürücü ve ibret verici olduğu için. Ne mutlu ders alabilene...

Mersa abla mesajı görür görmez, yaşadığı şokla birlikte hemen Sündüs hocaya söylemiştir; Sündüs kalp krizi geçirmiş, diye. Sündüs hocamız, bu haberi duyduktan sonra, giyim sınıfındaki bütün arkadaşlar duymuştur. Ve sınıfta büyük bir şok yaşanmıştır. Benim için çok korkmuşlar, çok üzölmüşler, Sündüs hoca da çok etkilenmiş ve hocanın, korkudan elleri titremiş, bunu da Ayşe diye bir arkadaşımdan duymuştum. Ve beni, gerçekten öldü zannetmişler. Bazen ölen insanların arkasından nasıldı, diye konuşuruz ya, arkadaşlarım da benim arkamdan, ben gerçekten ölmüşüm, gibi konuşmuşlar. Arkadaşlardan biri; zaten kalbinden rahatsızdı, demiş. Anlaşılan bu mesaj giyim sınıfını ayağa kaldırmış. Sündüs hoca ve giyim sınıfındaki arkadaşlarım kalp ilacı kullandığımı biliyorlardı, bu durum onları iyice telaşlandırmış. (Kalp ilacı kullansam da doktorlar, kalp hastası olmadığımı söylemişlerdi bana. Şimdi ise bu ilacı bırakmış durumdayım.)

Allah, gelen ilkbaharla birlikte, bizim düşünmemiz için, doğayı yeniden diriltiyordu, her şey canlanmaya yüz tutmuştu. Ağaçlar yeni filizlenen yapraklarıyla bize, ölümden sonra dirilmenin mümkün olduğunu gösteriyordu, bu da insana müthiş bir yaşama heyecanı veriyordu.

İnsanın yaşama heyecanını artıran, ilkbaharın ilk günlerinde, giyim sınıfına, acı haber bir bomba gibi düşmüştü. Sündüs hoca benim kalp krizi geçirdiğim haberini alır almaz, hemen evi arayacaktır. Melike abladan benim ev numaramı alıp evi aramıştır ve bu haberin asılsız olduğu ortaya çıkmıştır. O zaman evde sadece annemin teyzesinin kızı vardı, ben de o anda kursa gidiyordum. Emine teyzem, benim kursa gittiğimi söylemiş. Sündüs hoca da sınıfa giderek, arkadaşlarıma, benim ölmediğimi ve yaşadığımı söylemiş. Yani arkadaşlarım, bir telefonla, bu haberin asılsız olduğunu ve benim sağ olduğumu öğrenmişler. Ve böylece, benim hayatta olduğumu öğrenen arkadaşlarım rahat bir nefes almışlar.

Tüm arkadaşlarımla konuştum, gerçekten de müthiş bir şok geçirmişler, onları dinlerken, gülme krizine girmenin etkisiyle ben, hâlâ gülmeye devam ediyordum. Sündüs hocayla da konuştum ve yanımdan ayrılırken bana; Allah hayırlı ömürler versin, demişti.

Eğitici annelik sınıfında da, ders esnasında, bu olay yüzünden ben gülmeye devam ediyordum, çünkü uzun bir müddet gülme krizinden çıkamadım, akşama kadar sürdü. Allah'tan bu durum Hülya hocanın dikkatini çekmemişti, fakat arkadaşlarımın dikkatini çekti. Neden güldüğümü soran arkadaşlarıma ise onları anlatmıştım. O gün, bu olay

aklıma geldikçe, akşama kadar gülmüştüm, hem de hayatımda hiç gülmediğim kadar. Allah'tan evdekiler halimden şüphelenmediler ki bana, hiçbir şey sormadılar. Emine teyzeme, bu olayı, olaydan 1,5 yıl sonra söyledim, çünkü o zaman telefona cevap veren Emine teyzemdi. Fakat evdekiler hâlâ bilmiyor.

Kendisine mesaj gelen Mersa abla ise (zaten en çokta o etkilenmişti bu mesajdan); bu eşek şakası değil, katır şakası, diyordu. Bu mesajı, kimin attığı belli değildi, çünkü mesaj gizli numaradan atılmıştı. İlbaharın gelişiyle güneş içimizi ısıtırken, biz bu mesajı kimin atabileceğini düşünüyorduk. Bazı arkadaşlarım benim yapabileceğimden şüpheleniyorlardı, bir taraftan da beni tanıyan birisinin yapabileceğini söylüyorlardı. Ben de; mutlaka psikopatın biri yapmıştır, diyordum. Melike abla da; aklımızı başımızdan aldın Sündüs, diyordu bana ve Şerife ise, benim evime, az kalsın, başsağlığına geleceklerini söylüyordu. Bu mesajı atana karşı müthiş bir kızgınlık vardı arkadaşlarımda, özellikle de kendisine mesaj gelen Mersa abla çok kızgındı. Ve hâlâ kimin yaptığı bilinmiyor.

Aslında arkadaşlarımdan bu durumda yapmaları gereken şey şudur; bu haberin doğru olmadığını anladıktan sonra, kalp krizi olayı doğru olmadığı için, Allah'a şükretmeleri gerekiyor. Çünkü bu haber, doğru da olabilirdi.

Genelde insanların değerini, onları kaybettikten sonra daha iyi anlıyoruz. Aslında bu olay, şu açıdan iyi oldu; ben daha ölmeden, arkadaşlarımdan benim değerimi anlamaları açısından iyi oldu. Yani bu olay bize bir ders oldu, gerçi hayatın, bize vermiş olduğu zor bir dersti. Bir düşünün, bu ölüm haberi gerçekte olabilirdi. Çünkü insanın hayatta, başına ne geleceği meçhul, belki hayat yolculuğunda, bir adım ötesinde, ölüm onu bekliyordur ve kişi bunu bilmiyordur. Bir yere gitmek için yola çıkarsınız, fakat bilmezsiniz, bu yolculukta başınıza nelerin geleceğini. Bir de bakarsınız ki bu yolculukta, aniden karşınıza Azrail çıkmıştır ve bu yolculuk ölüm yolculuğu olmuştur. İşte dünya hayatı, doğumla başlayıp ölümle biten bir yolculuktur. Kimin kimden önce öleceği de hiç belli olmaz...

Ölümün bizi nerede beklediğini bilemeyiz, en iyisini biz ölümü her yerde bekleyelim...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

03.11.10 – ÇARŞ.

YILDIZLAR VE DÜŞÜNMEK

Yıldızları seyret ve onları seyrederken de düşün, onları seyretmek çok güzel, demişti İmam-Hatip'ten Zehra diye bir arkadaşım. Aradan tam 7 yıl geçti. Ve hâlen görüşürüm bu arkadaşım. Tabii ki de ben yıldızları seyretmedim değilim, bu süre zarfında. İlk defa yıldızları bu kadar ayrıntılı seyredip düşündüğümü hissediyorum.

Serin serin esen bir rüzgar, ne güzel rahatlatıyor insanı, bu serinliği illaki de ruhuma hissettiriyorum. Ruhumuzla yaşadığımız hayatı bedenimize yaşatmadığımız zaman ya da bedenimizle yaşadığımız hayatı ruhumuza yaşatmadığımız zaman, bu yaşanan zaman dilimini, ruhumuz ve bedenimizle birlikte yaşamadığımız için, bu zamanımız gerçekte ölü geçmiştir. Asıl yaşadığımız hayat, ruh ve bedenle birlikte yaşadığımız zamandır.

Bir bayram akşamıydı (Ramazan Bayramının 1.günü), oturdum balkona, tek başıma, aldım yıldızları karşıma. Yıldızlar; hayırlı bayramlar, der gibiydi. Ve böylece beni tefekküre davet ediyordu yıldızlar.

Yıldızlar gökyüzünün kandilleridir, yıllarca bu böyle devam etmiştir. Koyuldum yıldızları izlemeye ve düşünmeye başladım. Pili biten el fenerleri pili bittiği için söner de, gökyüzünde hem asılı duran hem de kandil görevi gören yıldızlar nasıl sönmeyen, milyonlarca yıl ışık saçtığı halde. Onu, söndürmeyen bir sahibi var. İnsanın gücü buna yetmeyeceğine göre Allah'ın varlığına ulaşıyoruz. Aklını kullanan insan bunu idrak edebilir ve bunu Allah'ın varlığının bir delili olarak görebilir. Aslında Allah'ın varlığına bir çok delil bulabiliriz şu kocaman kâinata. Ben bu yazımda, sadece yıldızları ele alacağım, gözlemleyebildiğim kadarıyla.

Evet nerede kalmıştık, yıldızları izlemeye başladığımızı söylemişim ve tekrar düşünmeye başlıyorum, uzayda milyonlarca yıldız var ve hiçbiri birbirine çarpmadan, belli bir yörüngede hareket ediyor, ayrıca yaşadığımız dünyaya ve hareket halindeki diğer gezegenlere çarpıyor. Gece yıldızlara baktığımızda, onları sabit bir halde görürüz. Gördüğümüz gibi yıldızları orada sabit tutan bir yaratıcısı olmalıydı, yıldızlara ışık saçtıran bir sahibi olmalıydı. Allah, nasıl insanların sahibi ve yaratıcısı ise yıldızların da sahibi ve yaratıcısıdır. Düşünün, bir binanın, nasıl onu yapan bir ustası varsa, mutlaka, dünyadan milyonlarca kilometre uzaklıktaki yıldızların da bir ustası olmalıydı. Bu da Allah'tan başkası olamazdı.

Uzayda o kadar çok gezegen var ki, birbirlerine hiç çarpmaksızın kendi yörüngelerinde akıp gitmekte, belli bir düzen içinde. Tabii ki bu düzeni Allah'tan başka hiçbir kimse sağlayamaz. Fakat bu düzen, zamanı gelince Allah'ın verdiği bir emirle bozulacaktır, yani İsrail (a.s.)'in Sûr'a üflemesiyle kıyamet kopacaktır. Kıyametin zamanını ise sadece Allah bilir.

Şu kâinatı bir okuyabilirsek, Allah'ın var ve tek bir olduğuna dair birçok delille karşılaşırız. Kâinat büyük bir insandır, insan ise küçük bir kâinat. Üzerinde yaşadığımız Dünya'yı düşünelim, bildiğiniz üzere Dünya da bir gezegendir. Allah, insanların yaşaması için, Dünya'nın yerini çok güzel ayarlamış. Dünya, Güneş'e biraz uzak olsa, insanlar donarak ölür, yakın olsa, insanlar yanarak ölür.

Evet arkadaşlar; kâinatı bir bütün olarak ele alırsak, Allah'ın varlığı ve birliği, açık ve net bir şekilde karşımıza çıkar. Bütün bunlara rağmen bazı insanlar, neden Allah'ın varlığını inkâr eder, anlamakta zorlanıyorum. Ayrıca Allah dilediğini hidayete eriştirir, dilemediğini ise hidayete eriştirmez. Hidayet öykülerini de duymuyor değilim, buna ise çok seviniyorum.

Size de tavsiyem, çekilin bir köşeye, benim burada yaptığım gibi. Fakat yalnız olacaksınız, o zaman daha zevkli oluyor. Yalnız bir şekilde yıldızları izleyin, yıldızların duruşundaki düzeni düşünün, bir tane bile hata bulamazsınız. Allah, Tebârake Sûresi'nde şöyle buyuruyor: 3.ayet; "O, yedi göğü tabaka tabaka yaratandır. Rahmân'ın yaratışında hiçbir uyumsuzluk göremezsin. Bir kere daha bak! Hiçbir çatlak (ve düzensizlik) görüyor musun?" 4.ayet; "Sonra tekrar tekrar bak; (bakışların aradığı çatlak ve düzensizliği bulamayıp) âciz ve bitkin hâlde sana dönecektir." Evet arkadaşlar Allah bize böyle sesleniyor Kur'an-ı Kerim'de.

Yıldızlar ve Ay, geceye ayrı bir güzellik katıyor, güneş ve bembeyaz bulutlar da gündüze ayrı bir güzellik katıyor. Yani gecenin de gündüzün de kendine göre ayrı bir güzelliği var.

DÜŞÜNÜP TEFEKKÜRE DALABİLENLERE NE MUTLU...

SÜNDÜS KOÇ - KONYA

09.09.2010 – PERŞ.

(Ramazan Bayramını 1.günü)

MUTLULUK

Nedir mutluluk sizce? Mutluluk denince ne anlıyoruz? Bir de Şu soruyu sormak lazım. Mutluluk nerede? Yani mutluluğu nerede arıyoruz veya nerede aramamız gerekiyor?

Para sürekli mutlu olmamızı sağlar mı? Bazı insanların mutlu olmak için sanki para dediklerini duyar gibiyim. Bana kalırsa para mutluluk getirmez. Çünkü para mutlu olmak için bir şarttır. Örneğin, Şu kadar para kazansam mutlu olacağım, dersek, mutluluğumuzu bir Őarta bađlamıŐ olunuz ki bu Şart gerçekteŐikten bir müddet sonra, başka arayıŐlara gireriz. Yani mutluluk herhangi bir dış Őartla yakalanmaz. Evlenince mutlu olacağım, dersiniz, evlenirsiniz, mutlu olursunuz fakat bu mutluluk bir müddet sonra sizi tatmin etmez ve başka arayıŐlara yönelirsiniz. Böylece mutluluğu kovalar durursunuz.

Oysa mutluluk yanibaŐımızda duruyor ve biz onu dışımızda arıyoruz. Mutluluk bizim içimizdedir, fakat birtakım iç engellerden dolayı onun farkında değiliz. İç engeller dediğim Şeyler ise karamsarlık, ümitsizlik, olumsuz düşünme ve güven eksikliğidir. Bunlar içimizdeki mutluluğuğun etrafını saran bir kabuk gibidir. Önemli olan bu kabuğu kırmak ve mutluluğuğun farkında olmak, hiçbir Őarta bağlı olmaksızın.

Mutsuz olmak nasıl bir Şey, bunu iyi bilirim. Mutlu olmadığım için yaşamaktan acı çekiordum. Çünkü hayat bana acı veriyordu. Hayattan zevk almayan insan mutlu olabilir miydi, tabii ki de mutlu olamazdı. Hayattan zevk almıyordum ve mutsuzdum. Ta ki 11 Şubat 2002 tarihine kadar (16 yaşına kadar). AŞağılık kompleksi, güven eksikliği ve karamsarlık, mutlu yaşamla benim aramda adeta duvar olmuştu. 11 Şubat 2002'de tanıştığım Ruhsal Zeka ve Negatif Limanlardan Pozitif Sulara isimli kitaplar olumlu yönde değişim yaşamama neden oldu ve ondan sonra hayattan zevk almaya başladım. Çünkü kendimle ve hayatla barıŐmıŐtım. Böylece hayattan zevk almaya başlayınca, hayatta mutlu olmanın yolunu keŐfetmiŐ oldum. 11 Şubat 2002 tarihi benim 2. doğum tarihim oluyor.

Karamsarlık ve güvensizlik içimdeki mutluluğu bir ceviz kabuğu gibi çepeçevre sarmıŐtı. Bir düşünün, cevizin kabuğuunu kırmadıktan sonra cevizin tadını alabilir miyiz? İŞte karamsarlıkla güvensizlikte ceviz kabuğu gibidir. Cevizi yemek için ceviz kabuğuunu nasıl kırmamız gerekiyorsa, karamsarlık ve güvensizlik gibi kabukları da öyle kırmalıyız ki, içimizdeki mutluluğuğun farkına varıp içimizdeki mutluluğuğun tadını alalım. O zaman ne olursa olsun, hiçbir Şey mutlu olmamıza engel olamaz.

Bazen kendimi kötü hissettiğim zamanlar olur, o zamanda bile içimdeki mutluluğuğun birazcıkta olsa mutlaka farkında olurum. Yani böyle durumlarda bile içimdeki mutluluğu hissederim. Çünkü karamsarlık vs... gibi duvarları kaldırıp, içimdeki mutlulukla aramda bir köprü kurabilmiŐimdir. Ne olursa olsun mutluluk bizim elimizdedir. Her halukârda mutlu olmayı baŐarabiliriz.

UNUTMAYIN; NE OLURSA OLSUN MUTLU OLABİLİRİZ...

SÜNDÜS KOÇ - KONYA
05.07.2010 - PZT.
(18.02.2007-PAZAR)

ANNEANNEMİN VEFATI

Hayatta gidipte dönmek, gelipte görmemek var. üstelik ben zorlu bir hayat imtihanında savaşıırken, anneannemin vefati da bu imtihanı biraz daha zorlaştırdı.

Anneannem 2000 yılında geçirdiği bir rahatsızlık sonucu Hadim'den Konya'ya taşındı. Süleyman dayım bize çok yakın bir ev aldı, anneannemin oturması için. Hem ona, hem de bize iyi olmuştu evlerin birbirine yakın olması. Ona gitmeyi öyle çok seviyorduk ki, bazı akşamlar çayı orada içerdik. Hatta kardeşim Zahid üniversite sınavına hazırlanırken anneannemin yanında kalmıştı. Ben de ders çalışmak için sürekli anneannemin evine giderdim. Onun vefatından sonraki günlerde ise ev, anneannem gittikten sonra öyle ıssız oldu ki, evine gittiğim zaman onu düşünüp, hayalini gözümde canlandırmadan duramıyordum. Dün vardı anneannem, bugün yok işte, dünya hayatının olağan durumu bu işte, bizler alışmakta ne kadar çok zorlansakta. Ama insanın alışmayacağı hiçbir şey yoktur hayatta, alışmakta ne kadar çok zorlansada. Dünya hayatı bu işte, dün yaşıyordu, bugün öldü olacak. Kendi hayatınıza da bakarsanız bunun birçok örneğini görürsünüz.

Zaman zaman Hadim'e giderdi anneannem ve orada bağ bahçe işleriyle ilgenirdi. Anneannem nasıl dursundu ki oraya gitmeden, çünkü memleketi orasıydı, orada doğup büyümişti. Hayatının 50 yıldan fazlasını orada geçirmişti. Hadim, tertemiz havasıyla, insandaki, şehrin stresini alıyordu. Hadim'de 3 kere mide kanaması geçirdi anneannem ve Konya'ya, hastaneye kaldırıldı. Bir an onu kaybedeceğimi zannetmiştim, bundan dolayı da onunla helalemişim 2005 yılında.

Kasım 2007'de, her gün ders çalışmaya giderdim, anneannemin yanına. Çünkü en küçük kardeşim 1,5 yaşındaydı ve bundan dolayı ders çalışmıyordum evde, bu da beni strese sokuyordu. Ne zaman anneannemin yanına gitsem mutlaka odasında Kur'an-ı Kerim okurken görürdüm onu. Eve varır varmaz önce onun odasına girer ve selam verirdim, geldiğimi bilsin diye. Bir keresinde anneannemin evine gittiğimde, anahtarım la kapıyı açamamış, zile basmadan eve geri dönmüştüm, sırf onu yerinden kaldırmamak için, çünkü kapı arkadan kilitliymiş. Ve o gün tekrar anneannemin evine gittim, onu telefonla aradıktan sonra.

Nereden bilebilirdik ki, anneannemin son aylarını yaşadığını. Bazen durup dururken onu kucaklar ve anneannemmm, derdim. O da buna sevinip tebessüm ederdi. Hoşuma giderdi kucaklamak, içimden gelirdi, tutamazdım kendimi. Bir anda kendimi, onu kucaklarken bulurdum. Sevgimi sözlerle ifade edemezdim ama davranışım la ifade ederdim. Ben de bilmiyordum, anneannemin son günlerinde onun yanında olduğumu.

Bir gün kendisine sordum; kurbanda ne keseceksin, diye. Bilmem, diyerek cevap vermişti. Oysa anneannem Kurban Bayramı'na 5 gün kala vefat etti. Birisi bana, anneannen bayramdan 5 gün önce vefat edecek deseydi, kesinlikle inanmazdım. Anneannem önceleri bize sık sık gelirdi, son günlerinde sık sık gelmemeye başlamıştı.

1 Aralık Cumartesi günü ağırları olmuş, uyuyamamıştı. Zaten son zamanlarda ağırları da artmıştı. O akşam anneanneme birlikte yemek yiyelim, demiştim de yemek istememişti. O akşam babam la annem, anneannemi hastaneye götürüp yatırmışlardı. O gün yanında, annem kalmıştı. Üstelik o gün benim anneannemi hayattayken son görüşüm olmuştu, o günden sonra, onu görmek bir daha nasip olmadı.

Birlikte olduğunuz bir kişiden ayrılırsınız, ama bilemezsiniz, bu görüşünüzün son görüşünüz olduğunu. Ben de bilemedim, anneannemi bu görüşümün, son görüşüm olduğunu. Hastanede ziyaret etmekte nasip olmadı. Helalleşmek, aklıma bile gelmedi, çünkü anneannemin iyileşerek evine döneceğini düşünmüştüm de yanılmışım.

6 Aralık Perşembe günü sabahı apandisit ameliyatı olmuştu anneannem, ameliyatı da Süleyman dayım yaptı. Hepimiz tedirgindik, acaba anneannem masadan kalkabilecek miydi? Anneannemden haber gelinceye kadar diken üstündeydik ve bol bol dua ediyorduk. Ve sonunda anneannemin ameliyattan çıktığını, durumunun iyi olduğu haberini aldık, bu haber yüreğimize su serpti. Onun iyi olmasına sevindik sevinmesine de, ameliyatta, bağırsak kanseri başlangıcı olduğu tespit edilmiş, fakat kanser, fazla ilerlemediği için kendisini belli etmemiş ve anneannemi ölüme götürecekt kadar ilerde değilmiş. O gün anneannem yoğun bakımda olduğu için ziyaretine gidemedik. Cuma günü sabahı normal odaya çıkarılacaktı.

Perşembe sabahı Mustafa dayım bize gelmiş, anneannem ameliyata girmeden önce, onun yanına gitmişti, oysa dayım la birlikte ben de anneannemin yanına gitmeyi düşünüyordum. Fakat dayım bisikletle gideceği için, onunla birlikte gitmekten vazgeçtim, odayı bulamam diye de kendim gitmekten vazgeçtim. Hava soğuk ve yağmurluydu. Keşke vazgeçmeseydimde hastanede son defa görebilseydim, nereden bilebilirdim ki onu bir daha göremeyeceğimi. Sonradan onun yanına gitmediğime pişman olacaktım. Ama tek tesellim; anneannem son aylarını yaşarken, benim sürekli onun yanında bulunmamdı.

7 Aralık Cuma günü Bozkır'ın Dereiçi kasabasına gidecektim, Süleyman dayım gil ile birlikte. Çünkü Şeyma ablamın tayini oraya çıkmış, benim de gelmemi istemişti, kendisine yoldaş olmam için. Ben de bütün hazırlığımı yaptım ve yola çıktık, karlı bir kış günü. Tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi, iki kuzen düştük yine yollara ve macera peşine.

Dayım gil yanımızda 2 gün kaldıktan sonra Konya'ya döndüler, evet Şeyma ablama ben tanımadığımız yerde kalakalmıştık, alın yazımızın gereği. Sakine yengeme, gitmeden önce, şaka olsun diye; bizi bırakıp gidiyorsunuz dağ başında, öyle olsun yenge, demiştimde; hayatın gerçeği bu, demişti. Evet hayatın gerçeği bu, hayatta karşılaşacağımız her türlü zorluğa hazırlıklı olmalıydık.

15 Aralık Cumartesi günü Dereiçi kasabasını dolaşarak stres atmamak istedik. Şehirde böyle güzel manzaraları nereden bulabilirdik ki? Köyde gezmek şehirde gezmekten daha rahatlatıcı oluyordu, etraf dağlık oluncada gezilip görülecek yer boldu. Bir de mis gibi tertemiz, oksijeni bol havayı içinize çektiniz mi, stresten eser kalmıyordu, o gün bir köylünün keçisini sevmiştik, fakat cumartesi günü farklıydı, ikimiz içinde. Çünkü içimizde nedenini bilmediğimiz bir sıkıntı vardı da ruhumuz kıvranıyordu, çünkü o gün eve hiç girmek istemiyorduk, o gün eve girince sıkıntı basmıştı bizi.

Cumartesi gününden birkaç gün önce (yani anneannem ölmeden birkaç gün önce), kafamı allak bullak eden bir rüya görmüştüm. Emekli sınıf öğretmeni olan Mukaddes teyzemin aniden öldüğünü, anneannemin ise tamamen iyileştiğini görmüştüm rüyamda. Rüyamda teyzemin defnedildiği yer, yol kenarında ve yakınında bir ağaç bulunan bir mezardı. Sonradan, anneannemin defnedildiği yerin, benim rüyamda gördüğüm bu mezar olduğunu fark edecektim. Yani anneannem ölmeden önce, onun mezarını rüyamda görmüşüm. Bu rüya beni huylandırdı ve acaba anneannem ölecek mi, diye düşündüm. Bu rüyayı Şeyma ablama anlattım. O da benim gibi aynı şeyi düşünmüştü de birbirimize bir şey söylememiştik. O rüyadan sonra kendimi psikolojik olarak anneannemin ölümüne hazırlamıştım, çünkü anneannem 11 Aralık Salı günü akşamı yoğun bakıma kaldırılmış, durumu oldukça kritikti ve her an haber gelebilirdi.

Gece saat; 00.15'te Merve aradı, Şeyma ablam dışarıda Merveyle konuştuktan sonra geldi. Geldiğinde yüzünden düşen bin parçaydı, kötü bir şey olduğunu anladım ve; ne oldu, dedim. Şeyma ablam; babaannem, diyebildi sadece, gerisini getiremedi. Anneannem saat: 22.45'te solunum yetmezliğinden vefat etmiş. 73 yaşındaydı (15 Aralık 2007 Cumartesi). Kalbime bir ok saplanmıştı sanki. Bir taraftan ağlamış, bir taraftan da anneannem hakkında konuşmuştu, hemen annem gili aradık, ne yapıyorsunuz, diye. Evde Kur'an Kerim okuduklarını söylemişti. O gün saat 2.00'de yatmış, 5.30'da kalkmıştı.

Hemen Konya'ya dönmek istiyordum, bizi sessizce bırakıp giden anneannemi son defa görmek istiyordum. Onu hastanede ziyaret edememişim ama son defa cenazesini bari görebilseydim ve son görevimi yapabilseydim, aklımı meşgul eden bir soru vardı, acaba cenazeye yetişebilecek miydik? Korkuyordum cenazeye yetişemeyeceğim, diye, ki korktuğum başıma geldi.

16 Aralık Pazar günü 5.30'da kalkmış saat; 7.30'a kadar servis aramıştık, Pazar günü olunca servis bulamadık. Saat 9.30 gibi Dereiçi Belediyesi Başkanı Tahsin amca'yı aradık, o da şoförü Ömer amca'yı aramış. Biz çoktan hazırlanmıştık bile. Hem yağmur vardı hem de sis. Sisli bir havada saat: 10.22'de Bozkır'a doğru yola çıktık, oldukça hızlıydık. Bozkır'a ulaşmadan servis bulduk (servis karşımıza çıkmıştı) ve Konya'ya doğru yola çıktık, yüreğimize saplanan okla birlikte. İkimizde susuyorduk, aklımızda anneannem, yüreğimizde de acısı vardı, Konya'ya geldimizde saat: 13.00'e doğru geliyordu. Acaba anneannemi son defa görebilecek miydim, sürekli bunu düşündüm yol boyunca.

Konya'ya gelmiştik gelmesinede, bu farklı bir geliş olmuştu, yüreğimde anneannemin acısıyla birlikte. Dolmuşla Musalla Mezarlığı'nın yanından geçtik ve bir cenaze gördüm ki zaten acaba cenaze var mı, diye bakmıştım mezarlığa. Evet cenaze vardı ve bu cenaze anneannemin cenazesiydi. Kendisini son defa görememişim ama mezarlıkta tabutunu görmüştüm. Maalasef cenazeye yetişemedik, bu da ayrı bir yürek sancısı oldu benim için. Eğer cenazeye yetişebilseydim mutlaka cenaze yıkanırken ben de yardımcı olabilirdim anneannemi son defa görebilirdim.

Dolmuştan iner inmez doğru anneannemin evine gittim. Beni kapıda annem karşıladı ve; bu kapı kapandı, diyerek boynuma sarıldı, gözyaşlarımız birbirine karışmıştı. Anneannemin kardeşi vardı, Nesibe teyze, anneanneme çok benziyordu. Özellikle de ona sarılınca bir kez daha yıkılmıştım, sanki anneannemi kucaklar gibi oldum, dayanamayıp bıraktım gözyaşlarımı, gözyaşlarımız birbirine karışmıştı. Anneannemin ölümüne kendimi psikolojik olarak hazırladığım için fazla sarsılmadım, ama acısını da içimden kolay kolay atamadım. Sanki anneannemi bir daha gelmemek üzere Hacc'a göndermiş gibi hissediyordum kendimi. Anneannemin ölümüne en çok Mustafa dayım üzülmişti. O daha üniversite 3.sınıf öğrencisiydi.

O Kurban Bayramı farklı bir bayram olmuştu bizim için, bir taraftan anneannemin acısını yaşarken, diğer taraftanda bayram sevincini yaşamıştık, buruk bir bayram geçirmiştik, anneannemsiz geçirdiğimiz ilk bayramdı. Ölüm acısıyla bayram sevincini birarada yaşadık, dünya imtihanı gereği.

Ben ise, o dönemde, zorlu bir hayat imtihanından geçtiğim için hayata tutunmakta zorlanıyordum ki anneannem vefat etti. Anneannemin vefatı bunun üstüne tuz biber olmuştu, çünkü benim için her şey üst üste gelmişti.

Anneannem hastaneye gideceği zaman, öleceğini hissetmiş olmalı ki, parasının bir kısmını yastığının altına koymuş, bir kısmını da yanına almıştı, kimliği ise zaten yanındaydı. Telefonda yengem gillen konuşurken; haklarını helal etmelerini istemiş ağlayarak.

Ahmet dayımın kayınvalidesi Düriye teyzenin kanser olduğunu öğrendiğim zaman, onun anneannemden önce ölebileceğini düşünmüştüm. Fakat anneannem ondan 5 ay önce vefat etti. Düriye teyze de 18 Mayıs 2008'de vefat etti, 63 yaşında.

Kimin kimden önce öleceği hiç belli olmuyor, yaşlı bir kanser hastasına; bu ölür, dersiniz. Ama hiç düşünmezsiniz, şimdi gördüğünüz gencin yarın aniden ölebileceğini. Benim yapmış olduğum şeyin ise bundan fazla bir farkı yok. Ben de bir genç olarak aniden ölmeyeceğime dair herhangi bir garanti veremem, hiç kimse böyle bir garanti veremez. Ölüm, Allah'ın emridir, vakit geldiği zaman o iş bitmiştir.

Helalleşmek önemli, çünkü kimin kimden öleceği hiç belli olmuyor, iletişimde bulunduğumuz her insanla helalleşmeliyiz.

HAYATTA GİDİPTE DÖNMEMEK, GELİPTE GÖRMEMEK VAR, onun için helalleşmeliyiz. Yaşadığım bu anım ise, bu sözün bir tezahürüdür, yani hayatta yaşanmış bir örneğidir.

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

19.12.2010 - PAZAR

YOLCULUK NEREYE!

Ey insan! Nereden gelip nereye gidersin hiç düşündün mü? Sen bir yolcusun, dünya denilen bu handa. Dünya han, sen de bir hancı. Doğum denilen kapıdan girdin şu dünya denilen iki kapılı hana, ölüm denilen kapıdan da çıkıp gideceksin.

Dünya hayatı bir yolculuktur, dünya ise bu yolculukta bir köprü. Ey insan! Sen kim oluyorsun da, bu köprü üstüne ev yapmaya çalışıyorsun, bir düşün, kimler geçmiş kimler kalmış, bu dünya denilen handa. Bu handan, nice hükümdarlar gelip geçmiş. Görüyorsun ki, onlar hiç yaşamamış gibiler. Gün gelecek, ağzını açmış, seni bekleyen toprağa sen de düşeceksin bir gün. Bak etrafına, kimleri yolcu etmekte bu dünya. Toprak, genç, yaşlı demiyor, vakti gelen herkesi basıyor bağına.

Oysa sen nariyorsun, toprağa verdiği yakınından, ibret alacağın yerde mal – mülk peşinde koşuyor ve diğer yakınlarını kırıyor. Hiç düşündün mü acaba? Mal - mülk uğruna insanları kırmaya değer mi? Yolculuğun nereye olduğunu düşün; hesap gününe doğru gitmekte.

Kabristana bir bak, kimleri, bağına misafir etmiyor ki toprak. Şunu da unutmayasın, yolculuğun, ölüme doğru hızla ilerlemekte, ve pişmanlığın fayda vermediği o büyük hesap gününe doğru gitmekte. Toprak, ağzını açmış seni beklemekte. Ölüm arkandan seni almak için emir beklerken kabir ise ağzını açmış beklemekte seni. Yani ölüm bir adım geriden takip ediyor seni, kabir ise bir adım önde bekliyor seni.

Hayat bir yoldur, dünya ise bir mekan, bizler de birer yolcuyuz, dünya hayatı bir yolculuktur hem de doğumla başlayan ölümlerle biten... Kısacası ben hayatı bir yol olarak görürüm. Bizler sonsuzluk yolcularıyız...

Ölen her insan bize, dünyanın yalan olduğunu açık açık söylüyor. Çünkü giderken yanlarında götürdükleri tek şey 5 m.'lik bir kefen. Fakat biz bunu anlamıyoruz ya da anlamak istemiyoruz ve tekrar dünyaya dalıyoruz. Kabre giderken onlarla birlikte malları, arkadaşları ve amelleri de gider, fakat amelleri dışında diğerleri onu kabrinde yalnız bırakır. Peygamber (s.a.v.) Efendimizin böyle bir hadisi var. Eğer o kişinin ameli, salih amel ise, o kişiye ne mutlu. Allah bizleri de şehitlerden ve amel-i salihlerden eylesin.

BİR DÜŞÜN; YOLCULUK NEREYE!.....

SÜNDÜS KOÇ – KÜTAHYA (YONCALI)

30.11.2010 - SALI

SAĞLIKLA VE HASTALIKLA İMTİHAN OLMAK

Sağlıkla imtihan olmak hastalıkla imtihan olmaktan daha zordur. Çünkü insan sağlıklıyken Allah'a karşı aczini unuttur ve Allah'ı zikretmekten uzaklaşabilir. Ayrıca insan sağlıklıyken, zaman çok hızlı geçtiği için, zamanın nasıl geçtiğini anlayamaz.

Örneğin ben, çarpıntının yol açtığı rahatsızlıkları atlattıktan sonra 1,5 yılın nasıl geçtiğini anlayamadım, sanki 6 ay gibi geçti. Fakat insan hastayken zaman ona uzun gelir, örneğin, çarpıntının sıkıntılarını yaşarken, sıkıntılı geçen 6 ay bana 1 yıl kadar uzun gelmişti. Ayrıca insan hastayken sürekli Allah'ı anar ve ondan yardım ister, örnek; Allahım! Yardım et, gibi, vs...

Hastalık, insana aciz olduğunu, Allah'ın yardımına ihtiyacı olduğunu hatırlatır ve kişi hırsla, kibre kapılmaz. Böylelikle günaha saplanmaktan kurtulur. Ayrıca o hastalık, kişi sabrettiği sürece o kişinin günahlarına kefarete olur ve kişinin Allah katında derecesini yükseltir. Bize yakışan ise Allah'tan gelene razı olmaktır. Evet arkadaşlar! Yaşadığım kalp çarpıntısından bu dersi çıkardım inşallah faydalanırsınız. Unutmayın ki; Hastalık bedeninin zekatıdır. En büyük zenginlik sağlıktır...

SÜNDÜS KOÇ - KONYA

16.02.09-Pzt.

EVLİLİK BEN VE ARKADAŞIM

EVLİLİK BEN VE ARKADAŞIM

Kim istemez ki, mutlu bir yuva kurmayı. Genç kızların hayallerinden biri de mutlu bir yuva kurmaktır. Fakat nasıl hayatı toz – pembe görmememiz gerekiyorsa evliliği de toz – pembe görmemek lazım. Çünkü evlilik ciddi bir iş, iki farklı hayatın birleşmesidir, iki ayrı dünyanın bir araya gelmesidir. Hayata karşı birlikte mücadele edebilmenin yeridir. Eşler birbirlerine köstek değil, destek olmalıdır. Eşler birbirlerinin eksikliklerini tamamlamalıdır. Çünkü eşler bir elmanın iki yarısı gibidir.

Yüreğine karşılık bir yürek, anlayışına karşı bir anlayış varsa eşimizde, bizden mutlusu olamaz. Çünkü evlilik hayatı, paylaşarak güzelleşir. Karşılıklı sevgi, saygı, fedakarlık ve güven varsa, ki olması gerekir, bu çiftlerden mutlusu olamaz. Ama her şeyden en önemlisi, bu yuva Allah rızası için kurulmalı ki, kurulan bu yuva dünya ve ahiret saadeti sağlayabilsin.

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz de “Evlenmek benim sünnetimdir. Beni sevenler sünnetimi yerine getirsinler.” buyurmuştur.

Aile kurmak, dünyanın en mutlu bir işi olsa gerek, bir de buna çocuklar eklendi mi, değmeyin o ailenin keyfine. Çocuklar da kurulan yuvanın meyveleri ve Allah’ın birer emanetidirler.

Bazen çevremde el ele tutuşan çiftler görürüm ve dalar giderim evlilik düşüncesine. Herkes gibi, ben de imrenirim mutlu evliliklere. Bazen de duyduğum evlilik problemleri kafamı karıştırır ve evlilikle ilgili korkulara yol açar . Ve böylece ikilemde kalırım.

Mesela ortaokuldan bir sınıf arkadaşım (aynı zamanda mahalleden de arkadaşım oluyor), konuşarak evlendi ve ailesinin de pek rızası yoktu, bana anlattığına göre (özellikle isim vermiyorum) nişanlılık döneminin ve evliliğinin ilk haftalarının güzel geçmişti ve çok mutluydu, evlenmek güzelmiş, diyordu. Daha sonraki zamanlarda da evliliğinde problemler baş göstermeye başladı ve bunu sadece benimle paylaştı, ailesi dahi bilmiyordu. Çıkan problemlerden dolayı evlendiğine pişman olmuş, aradığım mutluluğu bulamadım, diyordu ve bana da; evlenme, bekarlık sultanlıktır telkinlerinde bulunuyor ve haliyle benim kafam allak bullak oluyordu. Onunla her görüştüğümde, evlilik konusunda kafam karışırdı...Eşiyle arasındaki yaş farkı 7 – 8’di. Kafalarının uyuşmadığını söylüyordu. Ne zaman onunla görüşsem, genelde evliliğindeki problemlerini anlatırdı bana.

Ben ise onu teselli etmeye çalışırdım ve sabırlı olmasını söyledim genellikle. Bir gün baktım ki, bu iş beni aşıyor, yoksa benim üstesinden gelebileceğim bir iş değil, bir uzman yardımı almamız gerektiğini düşündüm.

Gençlere yönelik kişisel gelişim seminerlerinde tanıştığım bir Aile Danışmanı ile konuşmaya karar verdim ve arkadaşşıma mektup yazdırdım, Aile Danışmanı’na vermek üzere.

Aile Danışmanı’na, bu konuyla ilgili mail attım ve randevu aldım. Aslında arkadaşşımla birlikte gidecektim, fakat arkadaşım ailesinden korktuğu için, ben yalnız gitti. Aile Danışmanı mektubu okudu. Aile Danışmanı’na göre, arkadaşım depresyondaydı ve her an intihar edebilirdi. Ve ne yapabileceğimizi konuştuk. Aile Danışmanı ilaç verdi, arkadaşşıma vermem için. Birkaç gün sonra, ilacı arkadaşşıma verdim fakat arkadaşım, ilacın yan etkilerinden korktuğu için kullanmak istemedi. Birkaç hafta sonra ilacı geri verdim, Aile Danışmanı’na. Aile Danışmanı kitap vermemi istedi, arkadaşşıma. Fakat arkadaşım; kitabı ne yapacağım, diyerek kabul etmedi.

Bir müddet sonra, arkadaşşımin yanına gittiğimde her şeyin yolunda olduğunu söylemişti de sevinmişim onun adına. Arkadaşıma bu iyi durumla ilgili olarak mektup yazdırdım ve Aile Danışmanı’na okuttum. Aile Danışmanı da sevindi bu duruma. Bu süreç içinde Aile Danışmanı ile iletişimde kaldım. Ben yine de onu uyarmaya devam ediyordum. Bazı zaafı vardı ve bu zaafı yüzünden, birtakım hatalar yapıyordu.

Aile Danışmanı’na arkadaşşımin, evlilik konusunda, kafamı karıştırdığını anlattım, evet bazı konularda, özellikle de evlilik konusunda arkadaşşımdan olumsuz yönde etkileniyordum. Annem ise; senin ondan alacağın bir şey yok, diyerek, onunla görüşmemi istemiyordu. Ondandır ne kadar olumsuz etkilensemde bazı zamanlarda beni rahatlatıyordu.

Bir kitapta okumuştum; ümidinizi keserek kısmetinizi bağlamayın, diyordu. Bir evlilik kötü diye bütün evlilikler kötü olacak, diye bir şey yoktu, fakat zamanımızda boşanma olayları arttığı için, bir de yakın çevremizde de görünce, insanın kafası karışmıyor değil ve insan evlilikten korkuyor. Çünkü insanın içine girmediikten sonra nasıl olduğu anlaşılıyor.

Evlilik konusunda da güzel düşünüp güzel görebilmeliyiz, kalbimize danışmalıyız, dua istemeliyiz ve Allah’tan hakkımızda hayırlısını istemeliyiz. Bir gün anladım ki hayatta en zor karar evlilik kararıdır. Çünkü hayat insan için 2’ye ayrılır; evlilik öncesi biraz daha özgür olurken insan, evlilik sonrası hayatın sorumlulukları biraz daha artıyor. Hem

bilemeyiz bizim için neyin hayırlı olduğunu.

SİZİN HAYIR GÖRDÜĞÜNÜZ ŞEYDE SİZİN İÇİN ŞER VARDIR, SİZİN ŞER GÖRDÜĞÜNÜZ ŞEYDE SİZİN İÇİN HAYIR VARDIR,
BİLEMEYİZ BİZİM İÇİN NEYİN HAYIRLI OLDUĞUNU... (BAKARA SURESİ 216.AYET)

SÜNDÜS KOÇ - KONYA
10.09.2010 - CUMA

UMRE ÖNCESİ BEKLENMEDİK BİR SÜRPRİZ

Boşuna söylenmemiştir, hayat sürprizlerle doludur, sözü. Bir program hazırlarsınız, fakat bilemezsiniz, son dakika sürpriziyle bozulabileceğini, beklenmedik bir sürprizle bütün program ters – düz olmuştur.

Babam gilin umre hazırlıkları günler öncesinden başlamıştı, annem, bize gerekli talimatları veriyordu. Evde 5 kardeş kalacaktık, çünkü kız kardeşim Rukiye dün İstanbul'a gitmişti, orada 1 hafta kalacaktı. O 1 hafta sonra gelecek ve kardeşim Zahit Denizli'ye gidecekti. 3 yaşındaki kardeşimiz Ahmet'e biz bakacaktık. Annem gilin umre heyecanını paylaşıyorduk, fakat son gün, yaşanan olayın, buna gölge düşüreceğini bilmiyorduk.

Babaannem, babam, annem, amcam, yengem ve Gülşen halam 1.5 yaşındaki oğlu Arifle birlikte umreye gidiyorlar. Umre heyecanı güzel bir heyecan olsa gerek. Sanki umreye ben de gidecekmişim gibi heyecanlıydım, çünkü gerçekleştirmek istediğim hayallerimden birisi de umre yapmaktı.

Dün sabah namazından sonra babamın ağrıları olmuştu, tabi ki bu ağrılar, bizi şok eden gelişmelerin bir habercisiydi. Yeni bir günün başlangıcında, sürpriz bir gelişmeye doğru yol alıyorduk, hem de akla hayale gelmeyecek bir sürpriz.

Annem erkenden Özalkent'e ekmek yapmaya gitmişti. Babam da ağrıları sıklaştıkça hastaneye gitmişti. Akşam babamda kalmıştı, ondan bir müddet haber alamayınca. Annem öğlene doğru geldi, bundan sonra, babamdan gelen telefon bizi şok etti, babam Ömer'i çağırıyordu, çünkü babamda apandisit çıkmış, ameliyata girecekti. Kardeşim Ömer, doğru babamın yanına gitti. Ameliyatı Süleyman dayım yaptı. Ameliyat haberini alır almaz biz neye uğradığımızı şaşırmiştık. Duygularımız birbirine karıştı, ama bu durum karşısında iyi olmadığımız bir gerçektir. Yeni bir imtihanla karşı karşıya kalmıştık. Aniden gelen sıkıntıları, kabullenmek ve kaldırmak zordur. Müthiş derecede üzülmüştük. Çünkü bu durumdan dolayı, annem gilin umreye gidemeyeceğinden korkuyorduk. Bu olayla, dünya hayatının bir imtihan alanı olduğunu, bir kez daha anlıyorduk. Her anımız, her saniyemiz birer imtihanı zaten. İmam-Hatip'ten Mustafa Doğan hocamız, bir dersimizde bize, durumumuz ne olursa olsun, her an imtihanında olduğumuzu söylemişti. Mustafa Doğan hocamızın ne kadar haklı olduğu, burada ortaya çıkıyordu.

İkindinden önce babamdan haber geldi, babam ameliyattan çıkmış, durumu iyiymiş. Annem gil hemen hastaneye gittiler, kardeşim Ahmet'i bana bırakarak.

Dün akşam Munise teyzem gil geldiler, güle güle demek için. Fakat babamı sorduklarında, bizden aldıkları cevap karşısında neye uğradıklarını şaşırıldılar. Ömer eniştem camide babamı göremeyince kardeşim Bahri'ye sormuş; babam nerde, diye. Aldığı cevap; babam hastanede, ameliyat oldu, yatıyor, olmuş. Munise teyzem de bize sormuştu; Bayram hoca nerede, diye. Hastane, cevabı onları şok etmeye yetti de arttı bile. Ömer eniştem camiden geldiğinde, yüzündeki şaşkınlık ifadesi, açıkça okunuyordu. Özel oda olduğu için, babamın yanında, kardeşlerim Ömerle Bahri kalmıştı.

Bu sabah babam hastaneden çıktı, çok şükür, durumu yolculuğa gidecek derecede iyiydi. Doktorlar; yolculuğa çıkabilir, demişler. Bu haber yüreğimize su serpti, buna sevinmiştik, özellikle de annem, o çok sevinmişti. Çünkü, ameliyat olayına, o çok üzülmüştü, umreye gidemeyeceğiz, diye. Biz de şoku atlatmıştık.

Ben eğitici annelik kursuna gidip geldim, ben geldiğimde annem gil son hazırlıklarını yapıyorlardı. Güzel bir yaz günü, ikindinden sonra amcam gil geldi ve baba tarafı havaalanına gittik, babam gili geçirmek için. 3 yaşındaki kardeşimiz Ahmet'e, annem gilin nereye gittiğini sorduğumuzda, umreye gittiklerini söylüyordu, yani her şeyin farkındaydı, annem gilin, bizden, bir müddet ayrı kalacaklarını biliyordu. Havaalanında, babamın görevli olduğu kafiledeki umreciler, durumu öğrenmiş olmalı ki babama; geçmiş olsun, diyorlardı. 26 günlük ayrılık başlamıştı.

Hayat sürprizlerle dolu, onun için her şeye hazırlıklı olmalıyız. Ani gelişen bir sürpriz, her şeyi değiştirebilir, hatta hayatımızı bile. Bu ameliyat olayı yüzünden şok geçirmiştik, fakat hayat, sınav yeri olduğu için, bu gibi durumlarda kaçınılmaz oluyor. Her an, her şeyin olabileceğini düşünmeliyiz ki hazırlıksız yakalanmayalım.

HAYAT SÜRPRİZLERLE DOLUDUR, ONUN İÇİN HER ŞEYE HAZIRLIKLIL OLMALIYIZ...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

15.06.2009 - PAZARTESİ

BİR DOST YÜREK

Hayatta bazen sakin limanlar arar durursunuz, bu bir kitap olabilir, bir arkadaş olabilir. Yüreğinizi açabileceğiniz, bir dost yürek ararsınız. Tam buldum dersiniz, sonrası ise hayal kırıklığıdır. Çünkü bulduğunuz kişi, aradığınız kişi değildir. Hayatımda, bu hayal kırıklığıyla karşılaşmamış değilim.

Bir dost bulursunuz, yüreğinizi saran. Sizi anlayan, daha doğrusu sizi anladığından emin olduğunuz, bir dost yürek. Artık onu hayatta bırakmazsınız. Zaman içerisinde birbirinize benzediğinizi keşfedersiniz, bu mutluluğunuza mutluluk katar.

Muhammed Bozdağ hocamız, Ruhsal Zeka isimli kitabında şöyle yazar; Dışına, içinde olanları aktaran bir dost, yeryüzünün en sevgili hazinelerinden biridir.

Ağustos 2010'da tanıştığım Afra ablam, işte böyle bir dost yürek, benim için. İlk ben yazdım, ona. Kendisiyle tanışmak istemiştik ve ilk tanışmamız, mesajla olmuştu. İlk günlerde onun da benim gibi farklı olduğunu anlamıştım. Sonraki zamanlarda, yaptığımız konuşmalarda, birçok ortak özelliğimiz olduğunu keşfettik. Afra ablamın beni çok iyi anladığını farkettim. Onunla konuşmaya doyamıyordum ve geniş bir zamanımız olsa da rahat konuşabilsek, diyordum, kendi kendime. Ekim ayında böyle bir fırsat yakaladık ve biz de iyi değerlendirdik. Yani ayağımıza gelen topu gole çevirmiştik. 3 gün boyunca msnde, kamera aracılığıyla konuşmuştuk. O zaman Afra ablam beni 3 gün boyunca hiç sıkılmadan dinlemişti. Onun beni, rahatlıkla anladığından emin olduğum için, her şeyi kolaylıkla paylaşabiliyordum. Hayatımda ilk defa birinin beni, bu kadar kolay bir şekilde anladığını farkediyordum.

Kpssye hazırlanıyordum ve Afra ablam, bu konuda beni uyarıyordu, dikkatimin dağılmaması için. Sınav yaklaştıkça bendeki stres dozu da ara sıra yükseliyordu. Bunu atmak için Afra ablamlarla konuşmaya karar verdim.

Afra ablamlarla konuşacaktım. Tatlı bir dost sesi bütün stresi siler süpürür, diye düşündüm. Ve ona, sınava birkaç gün kala kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim.

Kasım ayının çok güzel, güneşli bir Perşembe günü (sınava 3 gün kala), güzel bir fırsat yakalamıştım, Afra ablamlarla konuşmak için. Msnde kamera aracılığıyla konuşacaktık. Afra ablam, beni, her zamanki gibi sınımsız, yürekleri ısıtan gülümsemesiyle karşıladı. İçten bir dost tebessümü, insan için son derece rahatlatıcı olabilirdi, nitekim benim için de öyle oldu. Zaten onu görünce her şeyi unuttur, kendimi daha iyi hissederim. Onunla konuşmaktan inanılmaz derecede zevk alırım ve bana terapi gibi gelir, beni rahatlatırdı. Yaptığımız konuşma, benim için çok faydalı ve rahatlatıcı olmuştu, kuş gibi hafiflediğimi hissettim, çünkü sınav stresinden eser kalmamıştı.

Sınav için Kütahya'ya gittiğim zaman ise Afra ablama nerede olduğumuza dair bilgi vermeyi de ihmal etmiyordum. İnternette (facebook'tan) onunla iletişim halindeydim. Bu arada internete telefondan giriyordum.

Afra ablam çok uzaklardan, yani yurtdışından, benimle ilgilenmeye devam ediyordu, sürekli rahat olmamı ve dinlenmemi söylüyordu. Onun ilgisi ve yönlendirmesi olmasaydı, ben stresten napardım, bilmiyorum. Bu durum beni mutlu etmişti, gerçekten Afra ablamın verdiği telkinler rahatlatıcı oluyordu. Afra ablam aynı zamanda bir eğitimciydi, hem de harika bir eğitimci, hayatta her ne kadar hiç yüzyüze karşılaşmasakta onun harika bir eğitimci olduğuna inanıyorum. Biz arkadaş değil dosttuk, hatta dosttan da öte... Evet o bana yüreğini açarak can olmuştu, ben de ona yüreğimi açarak can olmuşum. Gerçek dost, sana yük olan değil, senin yükünü azaltan olmalıdır...

Birbirimizi hayatta hiç görmemiştik, yani yüz yüze hiç karşılaşmamıştık ama bir ağustos günü başlayan bu arkadaşlık, kökü derinlere inen samimi bir dostluğa, bir kardeşliğe dönüşmüştü. Aramızdaki sevgi bağı da inanılmaz derecede çok güçlüydü ki ben de bundan dolayı her fırsatta msnde konuşuyordum onunla. Ve sonunda bulmuştum aradığım kişiyi, yüreğime karşılık gelen bir yürek bulmuştum. Hiç bırakır mıydım onu? Afra ablam yüreğimi açabileceğim bir dost yürek olmuştu, benim için.

Eğer siz de böyle bir dost bulursanız, sakın kaçırmayın, derim. Çünkü yeryüzünün en değerli hazinesini bulmuşsunuz, demektir. Ve bu manevi hazine, yeryüzünün bütün maddi hazinelerine bedeldir. Çünkü size manevi bir huzur veriyordur.

Kurban bayramında Sarayönü'ne gittiğimiz zaman, msnde Afra ablamı annemle tanıştırdım. Bu gelişmeye çok sevinmişim.

Onunla ne zaman msnde konuşsam bir heyecan ve duygu dalgası yakalar beni. Ona söylememiştim ama, ben söylemeden o, bunu hissetmişti. Afra ablam bunu hissettiğini bana söyleyince, böyle bir şey olduğunu ifade ettim ona.

Kıyamet gününde Allah; benim için birbirlerini sevenler nerede, diye seslenecek ve o kişileri arşın gölgesi altında gölgelendirecektir. Agranur ablamlarla dostluğumuzu düşünüyorum da aklıma bu hadis geliyor. Evet arkadaşlar,

birbirimizi sadece Allah rızası için sevelim ki, bu sevgi, bizim arşın gölgesinde gölgelenmemize sebep olsun...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

08.01.2011 – C.TESİ

HADİM'DE BİR SABAH YÜRÜYÜŞÜ

Büyüdüğüm yer, annemin memleketi Hadim, hayatımın ilk 8 yılını burada geçirdim. Ne de çok özlemişim, Hadim'in yollarında dolaşmayı. Çocukluğumda az dolaşmadım Hadim'in yollarında. Buradan ayrılalı uzun yıllar oldu (1993'te Konya'ya geldik ve 8 yaşındaydım), fakat annemin memleketi olduğu için bağımızı koparmamıştık. Gerçi annemin teyzesiyle dayısı dışında hiç kimsemiz yok şimdi. Temmuz ayında kiraz toplamaya geliriz.

Ya çocukluk arkadaşlarım, onlardan ise hiçbir eser yoktu. Çocukluk arkadaşlarımdan sadece Seherle iletişim halindeyim. O da Ordu'nun Perşembe ilçesinde İngilizce Öğretmeni olarak görev yapıyor ve orada bir öğretmenle evlendi.

Hadim'in dağ havası, kendisini teneffüs edebilmem için beni bekliyordu tüm sabırsızlığıyla. Gerçi ben de az sabırsız değildim, Hadim'in mis kokulu dağ havasıyla buluşmak için.

Gece saat: 4.30'da uyanmıştım ve sabah saat: 6.30'a doğru, Zahide teyzeme haber vererek, evden çıkmıştım. Hadim dağlık bir ilçedir. Yukarı tarafa doğru çıkmaya karar verdim yani dağa çıkacaktım ve yukarıda kayalıkların bulunduğu bölgeye doğru yürüyüşe geçtim. Etrafımı olanca dikkatimle izliyordum ve bir taraftanda düşünüyordum. Kayalıkların bulunduğu bölgeye çıkmıştım çıkmasına da, yorulmuştum. Öyle özlemişim ki oraları, oralarda dolaşmayı. Bir anda çocukluğum gözümün önünden geçti, çünkü çocukluğumda, arkadaşlarımla birlikte, burada, kayalıklara az çıkmadım ben. Gözlerimi kayalıklara diktim ve o günlere geri gittim. Evet, insan bazen geçmişinin güzel anılarına özlem duyuyor. Yalnız olunca kayalıklara çıkmadım.

Bir kayaya oturmuş, etrafımı seyrediyordum, hava serin mi serindi. Güneş ise yavaş yavaş yükselerek etrafı ısıtmaya başlamıştı bile. Serin havada yürüyüş yapmak ve dağa çıkmak, bana iyi gelmişti. 15 – 20 dk. kayada oturdum ve oturduğum zaman, sol tarafımda ormanlık bir dağ vardı, bana, çam ağaçlarıyla görsel şölen sunuyordu adeta ve Allah'ın, dağları, taşları yaratmasıyla ilgili tefekküre davet ediyordu, Allah ne güzel yaratmıştı, insanlar görüp düşünsünler diye, Allah'ın, muhteşem yaratma sanatının bir kez daha farkına varmıştım ve hayran olmuşum. Arkamda kayalıklar vardı ve bu kayalıkların arkasında da küçük küçük tepelikler vardı. Tam karşımda ise dağlar vardı ve bu dağların önünde ve arasında evler vardı. Evler dağların arasındaydı.

Öyle güzel bir manzaraydı ki dijital fotoğraf makinemin yanımda olmadığına hayıflanmıştım. Bu manzara, sabah sabah, insana, pozitif bir enerji veriyordu. Bir taraftanda serin bir rüzgar esiyordu. Çocukluğumda ayak bastığım yerleri, dolaşıp, o günlere tekrar dönmek bana iyi geldi ve fırsat buldukça Hadim'de bu yürüyüşlere devam ettim.

Yaptığım bu yürüyüşlerin birinde, köpeklerle ilgili bir anı yaşadım. Bu anımdan da bahsetmeden geçemeyeğim.

Bu yürüyüşümü ise aşağıya doğru, yani mezarlıklar tarafına doğru yapmaya karar verdim. Yine her zamanki gibi saat: 6.30 gibi yürüyüşe çıkmıştım. Bu sefer hava oldukça serindi, üşümüşüm.

Yürüyüş esnasında bir evin damına çıkmış, karşı taraftaki dağı izliyordum, dağdaki çam ağaçlarına hayran kalmıştım, muhteşem güzellikleriyle bana göz kırparak, Allah'ı düşün, diyordu. Dağla benim aramda dere vardı. Bir anda içimden koşmak geldi ve yola doğru koşmaya başladım. Ben koşadurayım, bir köpek sesi duydum ve köpeğin arkamdan geldiğini zannederek, ellerimi, bir suçu gibi, başımın üstüne koyarak, yere çöktüm. Bir müddet sonra, arkama dönüp baktığımda, ortada köpek yoktu. Meğer köpek, yanından geçtiğim evin bahçesindeymiş, benim ayak seslerimi duyunca havlamış. Bu arada yüreğim ağzıma gelmedi değil.

Bu yürüyüşümdede de Ömer dedemin yattığı mezarlığa gittim, yalnız olunca dedemin mezarına çıkmadım, kenardan duamı yapıp, öbür mezarlara gittim, oralarda da kenardan duamı yaptım. 1. sınıfla 2. sınıfın 1. dönemini okuduğum oklumun bahçesine girdim, bir anda oradaki öğrencilik yıllarım gözümün önüne geldi. İnsan, ayrılınca bazı şeylerin daha fazla farkına varıyor, kıymetini daha iyi anlıyor.

Eve dönerken, bizim oturduğumuz eski evimizin önünden geçmek istedim, oraya doğru giderken biri büyük, diğeri de küçük olmak üzere iki köpek karşıma çıkmasın mı? Yavaş yavaş geçerken, hayvanseverlik bu ya, küçük köpeği sevmek istedim ve ikisini de çağırdım. İkisi birden geldi. Büyük köpek ıstıracak gibi yaptığı için, küçük köpeği sevemedim. Bir ara köpeklerden uzaklaştım. Hayvanseverlik damarım tutmuştu bir kere, küçük köpeği sevmeden bırakır mıyım ben? Onlardan uzaklaşmama rağmen köpekleri çağırdım yine. Bu arada temkinli davranıyordum, büyük köpekle aramızda kısa mesafe kalmıştı ki köpek bana havladı. Ben korkup kaçacağıma, köpeğin üstüne doğru yürüdüm ve köpek kaçtı. Bazen köpeklerle karşılaştığım zaman, köpeklerin dalayıp dalamadığını anlamak için ve kendimi emniyete almak için, deneme amaçlı, köpekleri yanıma çağırıyorum ve ona göre temkinli davranırım.

Köpekten kaçarsanız köpek sizi kovalar, köpek sizi kovalayınca olduğunuz yere oturacaksınız. O zaman sadece havlar. Nerden mi biliyorum, tecrübeyle biliyorum. Özellikle de babamın köyü olan Hacıoflazlar köyünde, köpekler tarafından, çok dalandığım için biliyorum. Köpekler bana havlarken ben karşılarında sadece dururdum, kaçmadığım için hiçbir zaman saldırıya uğramadım. Bu önemli bilgiyi de sizinle paylaşmış olayım.

EN SAĞLIKLI SPOR YÜRÜYÜŐTÜR...

SÜNDÜS KOÇ – HADİM
16.07.2010 - CUMA

ÇARPINTI İMTİHANI

Hastalıklar, sıkıntılar insan içindir. Biz nasıl halıyı döverek tozunu silkersek, hastalıklar da bizim küçük günahlarımızı öyle döker ve Allah katındaki derecemizi yükseltir. Hastalıkları ve sıkıntıları, bu gözle görürsek, bunlar bizi, manevi yönden, üzeceği yerde sevindirir. Müslüman için sağlıkta hastalıkta hayırdır. Sağlığına şükreder, hastalığına sabreder, bu suretle Allah'ın rızasını kazanır.

Anneannemin, Hadim'de, Zeybek Fatma diye bir komşusu vardı. Ağustos 1998'de kuzenlerimizle birlikte (3 çocuk onlar, 5 çocuk da biz, toplam 8 çocuk), Fatma teyzenin evinin bacasından, evinin içine ve balkonuna çöp dökmüştük. O anda annem, anneannem ve Fatma teyze bağdaldı. Onlar, bağdan döndükleri zaman, Fatma teyze, evin halini görünce çılgına dönmüş, doğru bize gelmişti (Fatma teyze Haziran 2003'te vefat etti). Ve bizi fena halde fırçalamıştı. O an, çok yoğun bir stres yaşamıştık. Kalbimde, bu stresten dolayı bir çarpıntı oluşmuş ve o gün birkaç saat sürmüştü. Bu olay, ben de üç yılda bir olan çarpıntının nedeni oluyordu ve aradan 9 yıl geçtikten sonra (Eylül 2007) bu çarpıntının nedeninin bir ritim bozukluğu olduğunu öğrenecektik.

Ağustos 2007'de çarpıntı, beni yine yakalamıştı. Bu dördüncü çarpıntı oluyordu. O da ne? Bu sefer yalnız gelmemiş, halsizlik ve nefes darlığını da beraberinde getirmişti. Anlaşılan bu sefer beni kolay bırakmayacaktı, daha şiddetli ve uzun süreli gelmişti. 3 hafta kadar sürdü, az kalsın bir ara beni bayıltıyordu. Bir hafta içinde geçmeyince, doktora gitmek zorunda kaldım. Yapılan işlemler sonucunda, durumun önemsiz olduğu anlaşıldı. Oysa aklımdan neler geçirmiyordum ki, benim aklımda ise bundan daha kötüsü vardı, kalp yetmezliği gibi. Diğer çarpıntıları kolay atlattığım için, doktora gitme ihtiyacı hissetmemiştim. Bundan dolayı bu durumu önemsememiş, kalbimi ihmal etmiştim.

Hayatta, başıma gelmesinden, korktuğum şeylerden birisi de sürekli ilaç kullanmak zorunda kalmaktı. Sürekli ilaç kullanmam gerektiğini öğrendiğim zaman, benim için, bunu kabullenmek zor olmuştu. Allah'a isyanın eşliğindeydim. Çok şükür ki o zor dönemi Allah'a isyan etmeden atlattım. Zaten bana düşen de, bunu, isyan etmeden atlatmaya çalışmaktı. Nasıl mı? Allah'tan, önemsiz bir nedenden dolayı ilaç kullanacaktım, ya bir de önemli bir neden olsaydı!

Durumun önemsiz olduğunu öğrenince, önemli bir şey olmadığı için sevindik ve Allah'a şükrettik. Tabii ki de sürekli ilaç kullanmak zorunda kalmak üzücü bir durumdu. Fakat, ben bunu dünyanın sonu olarak görmedim. Sadece, bu durum, ortadan kayboluncaya kadar ilaç kullanacaktım, nitekim öyle de oldu.

Benden, daha ciddi kalp rahatsızlığı olan insanları düşündüm ve halime şükrettim. Kendimizden daha aşağısına bakıp, halimize şükretmemiz de en önemli şükür sebeplerinden bir tanesidir. Böyle düşünmek bana moral vermişti.

Kişisel gelişim kitaplarından öğrendiğim olumlu iç telkinleri (iç konuşma) uyguladım 1 ay boyunca. Kendime, bunu atlatacağıma dair telkinlerde bulundum ve sürekli Allah'a dua ettim, bu şekilde kendime manevi destek veriyordum. Her şeyden önce, Allah'ın yardımıyla, 3 – 4 ayda, o zor dönemi atlattım.

Her şey biz insanlar içindi. Her günümüzü sağlıklı geçireceğiz, diye bir şey yoktu. Arada sırada bu tür uyarılarla silkinip, kendimize gelmeliydik. Şu hayat denilen eğitim pistinde, zorlu bir hayat eğitiminden geçiyordum ve hayatımda da bu kadar (6 ay sürdü) uzun süren, zorlu bir hayat eğitiminden geçmemiştim. Allah'tan, ailem hiçbir zaman bunun farkına varmadı ve bunu atlattıktan 8 ay sonra anneme söyledim.

Bazı şeyleri kabullenmek zordur. O zaman yapmamız gereken şey şudur; kendimize zaman tanıyacağız ve olumlu iç telkinlerde bulunacağız, bu arada Allah'a dua etmeyi de unutmamak gerekir.

Durumu kabullenmeye çalışıyordum, her ne kadar beni çok zorlasada. Kendime zaman verdim ve olumlu telkinlerde bulundum, ama her şeyden en önemlisi de bol bol Allah'a dua ettim. Bu şekilde Allah'a isyan etmeden, bu zorlu hayat eğitimini tamamladım. Bu zor süreci atlatmadan anneannemi kaybetmiştim.

İlacı almamakta zor olmuştu benim için. Kalple ve ilaçla ilgili, en ufak bir söz dahi duymak istemiyordum. Çünkü, bu tür sözlerden, olumsuz yönde etkileniyordum. O zorlu süreci atlattıktan sonra, ilaçla ilgili, şakalar yapmaya başladım; ilaç, bana bir müddet hayat arkadaşlığı yapacak, gibi şakalar... Ayrıca diyordum ki; son derece sağlıklı bir kalbe sahibim, aslında kalbimde bir şey yok, sadece fazla uyarı alıyor ve ben, bu durum, ortadan kalkıncaya kadar ilaç kullanacağım. Yani kendime, kalbimin sağlıklı olduğunu telkin ediyordum. Unutmayalım ki; insanın, hastalığa katlanabilmesi için, hastalıkla yaşama bilincini geliştirmesi gerekir. Evet, yaklaşık 3 yıl süren ilaç tedavisi sonucu, bu durum ortadan kaybolmuş, ben de ilacı bırakmıştım (ilacı dört defa bırakmaya çalıştım fakat dördüncü denememde bırakabildim, babam gilden habersiz bırakmıştım ve babam gil bunu duyunca çok sevindiler). Üstelik, doktorlar, kalp hastası olmadığımı söylüyorlardı. Bu durum, beni çok sevindirmişti.

Aslında böyle bir durumun, başıma gelmesinde son derece sevinmiştim. Çünkü, bu durum, benim küçük günahlarıma kefarete olacaktı ve Allah katındaki derecemi yükseltecekti. Ben, bu duruma, bu gözle bakıyordum.

Rabiatü'l-Adeviye'nin şöyle bir sözü vardır: "Bir kimse nail olduğu nîmetlere sevindiği gibi, bela ve musîbetlere de sevinmedikçe rıza sahibi olamaz."

İnsan sağlıklıyken, zaman çok hızlı geçtiği için, zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyor. Örneğin ben, çarpıntının yol açtığı rahatsızlıkları atlattıktan sonra 1,5 yılın nasıl geçtiğini anlayamadım, sanki 6 ay gibi geçti. Fakat insan hastayken zaman ona uzun gelir, örneğin, çarpıntının sıkıntılarını yaşarken, sıkıntılı geçen 6 ay bana 1 yıl kadar uzun gelmişti. Ayrıca insan hastayken sürekli Allah'ı anar ve ondan yardım ister, örnek; Allahım! Yardım et, gibi, vs...

Hastalık, insana aciz olduğunu, Allah'ın yardımına ihtiyacı olduğunu hatırlatır ve kişi hırsla, kibre kapılmaz. Böylelikle günaha saplanmaktan kurtulur. Ayrıca o hastalık, kişi sabrettiği sürece o kişinin günahlarına kefarete olur ve kişinin Allah katında derecesini yükseltir. Bize yakışan ise Allah'tan gelene razı olmaktır. Evet arkadaşlar! Yaşadığım kalp çarpıntısından bu dersi çıkardım inşallah faydalanırsınız. Unutmayın ki; Hastalık beden zekatıdır. En büyük zenginlik sağlıktır.

Bu yaşadığım deneyimimden, yukarıdaki dersleri çıkardım ve benim için ne kadar zor olursa olsun, güzel bir ders oldu, hem de hiç unutamayacağım bir ders. Ne zaman aklıma gelse, içinde bulunduğum sağlıklı durumun farkında olmamı sağlar ve o anı doya doya yaşamama sebep olur.

Benim şöyle bir özelliğim vardır; bir problemim varsa önce kendim mücadele ederim. Eğer üstesinden gelebilirim, o problem orada kalır, daha sonra söz açılacak olursa onu söyleyebilirim, eğer üstesinden gelemesem zamana bırakırım, o da olmazsa, birilerine söylerim, yani çözümü böyle ararım.

Evet arkadaşlar! Hayatın kendisi bir imtihandır. Yaşanan her sıkıntı, bir hayat dersidir, önemli olan, gerekli dersi alıp, bunu kendimize faydalı hâle getirmektir, sıkıntıları, bizim olgunlaşmamız için, bir fırsat olarak görmektir. Ömer Muhtar'ın şöyle bir sözü vardır: "İnsanın belini kırmayan darbeler onu güçlendirir."

SÜNDÜS KOÇ – KONYA
12.02.2009 – PERŞ.

KOZAĞAÇ BAHÇESİNE ZORLU BİR YOLCULUK

Hadim'e, Abdullah dayımla oğlu Ömer de gelince, ortam biraz daha eğlenceli hâle gelmişti. Çünkü akrabaların bulunduğu kalabalık ortamlar, her zaman eğlenceli olur ve bu durum, hayattan inanılmaz derecede zevk almama sağlar. Zahide teyzem ve 3 tane kızı, ben ve kız kardeşim ve bir de Mustafa dayım, ortam hareketlenmişti işte. Harekette bereket vardır, derler.

Hava serin mi serindi. Sabah erkenden, kiraz toplamak için Kozağaç'a gidecektik. Abdullah dayım, ben ve Ömer, öncü birliktik, yani önden gidecektik. Sabah sabah dolmuşu kaçırmıştık ve yürümeye karar verdik. Nerden bilebilirdim ki, bu yürüyüşte, kayalarla, çalılarla zorlu bir yürüyüş gerçekleştireceğimizi.

Yolculuk boyunca kayalıklarla, çalılıklarla karşılaştık, bir taraftan dayım, geçtiğimiz yerleri anlatıyordu bize. Çocukluğumda buralardan çok geçmiş olmalıyım ki alışkındım yola, kayalar ve çalılar bizi her ne kadar zorlasada. Fakat aradan uzun yıllar geçtiği için fazla bir şey hatırlamıyordum.

Bazı yerlerde kayalar ve çalılar bizi zorladı, bir ara, bir dere çıktı karşımıza. O dere de, domuz izi görmeyelim mi, aklımıza kurt düşmüştü, acaba yakınlarda domuz var mı, diye. Sonuçta, domuzlara yem olmakta vardı. Bir ara dayım, bir hisirtti duymuş ve hisirtti duyduğu yeri taşlamaya başlamıştı, o an Ömerle benim yüreğimiz ağzımıza gelmişti. Olduğumuz yerde kalakalmıştık. Zaten etrafımızda çalılardan ve kayalardan başka bir şey göremiyorduk. Ayrıca domuzları korkutmak için, güzel bir silah vardı elimizde, telefonda dinlediğimiz müziğin sesini sonuna kadar açmak.

Dayım, domuz olmadığını anlayınca, bizi rahatlatan açıklamayı yapmıştı; bir şey yok, yola devam. Bir taraftan müzik dinliyor, bir taraftan da fotoğraf çekiyorduk. 55 dakika süren yolculuk sonunda, yorgun ve bitkin bir halde bahçeye ulaştığımız. Ah bir de şu pıtıraklar olmasaydı, daha güzel olacaktı. Çünkü pıtırakların ayağıma yapışması, hayatta en sinir olduğum şeylerden bir tanesiydi. Böyle şeylerden hayatta hiç hoşlanmam. Olsun, ben mutluydum yine de, zorlu, ama bir o kadar da güzel bir yolculuk geçirmiştik, her ne kadar domuz tehlikesi olsada.

Zahide teyzem gil ise bahçeye 4 vasıta değiştirerek, 1 – 2 saat içinde gelmişlerdi, onlar da en az bizim kadar unutulmayacak bir yolculuk yaşamışlardı.

Nedense, insanın aklına ilk gelen şey, kötü olaylar olur, öyle olunca da insan kendisini kötü hisseder. Güzel şeyleri de sıklıkla anımsayalım ki, o an yaşadığımız mutluluk duygusu benliğimizi kuşatsın. Bu yolculuğu düşündükçe, o anda yaşadığım olumlu duygular benliğimi sarar. Çünkü o an, yaşadığım anın farkına vararak yaşadığım için ve bütün duygularımı bütün keskinliğiyle o ana odakladığım için, o yolculuğu hatırlayınca, o duyguları yakalamak kolay oluyor.

Yaşadığınız anı bütün duygularınızla birlikte yaşayın ki, o anı anımsayınca, o olumlu duyguları kolay bir şekilde yakalayabilesiniz...

BÜTÜN OLUMLU DUYGULARI FARKINA VARARAK YAŞAMAK DİLEĞİYLE...

SÜNDÜS KOÇ - HADİM

18.07.2010 - PAZAR

ALLAH'IN YÖNLENDİRMESİ VE RIZIK

ALLAH'IN YÖNLENDİRMESİ VE RIZIK

Dün dışarıdan eve geldim, hava çok soğuktu, üşümüştüm. Eve geldim gelmesine de kapı önümde, bana duvar olmasın mı? Bir taraftan seviniyordum evde kimse yok diye, çünkü bilgisayarda işim vardı, fotoğraf atacaktım. Bir taraftan da anahtarımın olmaması kızdırmıştı beni. Bu durumda ben, kolay kolay kimseyi aramam ama önce annemi aradım, o cevap vermeyince de babamı aradım. Annemin cevap vermemesi daha da kızdırmıştı beni. Hava soğuk, ben öfkeden çılgına dönmüşüm. Birisi bana dokunsa patlamaya hazır bir bomba gibiydim. İnsan, karşılaştığı herhangi bir durumda ani tepki gösterince, tepkilerini kontrol etmekte zorlanıyor, içinde bulunduğum durum buydu işte. Babamdan aldığım bilgiye göre annem gil, Özalkente Elif halam gile gitmişler. Hava buz gibi soğuktu ama ben, beni saran öfkenin ateşiyle yanıyordum.

Otobüse bindiğim zaman beni saran öfkenin ateşi yavaş yavaş sönmeye başlamıştı bile. Otobüste şunu düşündüm; Safiye hocaya da gidebilirdim, neden bu aklıma gelmemişti ki, çünkü birkaç ay önce Safiye hocanın annesi vefat etmişti, tez vakitte gidilmesi gerekirdi. Neyse, başka bir zaman giderim, diyerek teselli ediyordum kendimi. Elif halam gile geldiğimde öfkemin ateşi sönmüştü, ben yine de şitem ettim biraz. Meğer benim orada, o anda yemem gereken rızık varmışta, Allah beni oraya doğru yönlendirmiş. İnsanın, rızıkının üstünde, ismi yazılıdır ve zamanı gelince de insan ne kadar uzakta olursa olsun ya insan rızıkına doğru gider ya da rızık ona doğru gelir. Açık ve net bir şekilde Allah tarafından rızıkma doğru yönlendirildiğimi gördüm. Her şey Allah'ın dilemesiyle gerçekleşir.

Tıpkı pazar günü, Tahir hocamızın cenazesine son anda Allah'ın beni, oraya yönlendirdiği gibi. Cenazeye katılmayı istemiştım de, son anda dahi olsun, cenazeye katılabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

Biz esas konumuza dönelim, eve dönüş vakti geldi. Annem eve yürüyerek geldi, kardeşim Ahmetle ben de otobüsle geldik. Babam anahtar bırakmıştı, onunla eve girdik. Hemen bilgisayarı açmak istiyordum, flashımı çıkardım, bir de ne göreyim, kardeşimin aldığını düşündüğüm anahtarım bendeymiş. Bu durumda kendi kendime gülmeye başladım, anahtarı nasıl farkedemedim, diye. Şaşkınlığa uğramıştım. Evet oraya gitmem için, bana anahtarımın olduğu farkettilmemişti. Normalde ben anahtarımın olmadığını bilsem bile mutlaka kontrol ederdim, bunu yapmadım. Dışarıda kalsam bile kimseyi aramaz, sadece beklerdim, hiç yapmadığım şeyleri yapmış oldum.

Evet arkadaşlar bazen Allah tarafından yönlendiriliriz de, neden ve niçin yönlendirildiğimizi bilemeyiz.....

SÜNDÜS KOÇ - KONYA.

08.03.2011-SALI

KONYAMIN YÜREĞİ YANIYOR TAHİR BÜYÜKKÖRÜKÇÜ

Konyamızın manevi direklerinden birini daha kaybettik. Şu an Konya'da çok farklı bir manevi hava var. Çünkü dün kaybettiğimiz Tahir Büyükkörükçü hocamızı, bugün ahirete yolcu ediyoruz.

Evet, Konyam öksüz kaldı, yüreği yanıyor Konyamın, benim de yüreğim yanıyor.

Hissediyorum, çok farklı bir manevi atmosfer var Konyamızda. Konya'nın üstüne hüznün çöktü, ağlıyor Konyam.

Şu an Tahir hocamız omuzlar üstünde ebedî istirahatgahına doğru ilerlemekte. Allah kabrini cennet bahçelerinden bir bahçe eylesin. Allah rahmet eylesin.

Şu an çok üzgünüm, ağlıyorum, iki acıyı birden yaşıyorum. Önce 85 yaşındaki Erbakan hocamız, onun arkasından bir hafta sonra da 86 yaşındaki Tahir hocamız. Daha Erbakan hocamızın acısını içimden atamamıştım ki Tahir hocamızın acısıyla sarsıldım. Yüreğimdeki Erbakan hocanın yangını daha sönmeden, bu sefer yüreğim Tahir hocanın yangınıyla yanmaya başladı.

Aslında onlar adına sevinmek lazım, çünkü onlar, alınlarının aklıyla Allah'a kavuşmuşlardır ve arkalarında hayırla yadedilecekleri eserler ve kıyamete kadar amel defterlerini açık tutacak sadaka-ı cariyeler bırakmışlardır. Gurbetten çıkıp gerçek vatana dönmüşlerdir. Allah razı olduğu kullarından eylesin...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

06.03.2011 - PAZAR

ÖLÜM BİR VUSLATTIR

Ölüm bir vuslattır. Gerçek vatana dönüştür. Gurbetin bittiği andır. Gerçek sevgiliye kavuşma anıdır. Biz doğduğumuz an, ölümlle nişanlanmışızdır. Ölümle büyük buluşma er ya da geç gerçekleşecektir. Ölümle karşılaşmanın yaşı yoktur, sadece yeri ve zamanı vardır. İster 5 yaşında olsun, ister 85 yaşında, hiç fark etmez, ölümlle büyük buluşma mutlaka gerçekleşecektir. Bir de bu büyük buluşmayı şehitlikle (ahret şehidi) taçlandırırsak ne mutlu bize...

Allah'a vuslatımı özlüyorum, bitsin bu hasret, diyorum. Azrail (AS)'ın beni şehit olarak (inşallah) Allah'a kavuşturacağı günü bekliyorum. Dileğim odur ki O'nun razı olduğu kullarından olarak ve şehit olarak O'na geri dönebileyim.

Bir bakıyorum, dünya hep aynı, fazla bir değişiklik yok. Değişen bir şey varsa o da insandır. Bu dünyadan sürekli ayrılanlar oluyor, bu dünyadan ayrılanlar olduğu gibi, bu dünyaya gelenler de oluyor. Yani dünyaya gelenler, dünyadan ayrılanların yerini alıyor. Yani yaşananlar aynı, yaşayanlar farklı. Başka bir deyişle oyun (dünya hayatı bir oyundur zaten) aynı, aktörler (insanlar) farklı.

Allah'tan geldik, yine Allah'a döneceğiz. İşte bende gerçek vatanımın özlemiyle yaşıyorum, bu özlemi de ancak Azrail (as) giderir. Dedim ya, bu dünya gurbet yeridir, gerçek vatanımız ahrettir, mü'min bu dünyada bir yolcu gibidir, dünya ise mü'min için bir gölgeliktir. Ölüm, mü'minler için, dünya denilen gurbetten, ahiret denilen gerçek vatana dönüştür. Fakat bu dönüş ne kadar hazırlıklıyız, orası meçhul.

Bakıyorum da, dünyanın da bir gün sonu gelecek, insanın ölümlle nasıl sonu geliyorsa. Sonu olan bir şeye, gereğinden fazla bağlı kalmanın da bir anlamı yok. Bundan dolayı da ruhum, sürekli sonsuzluğu arzuluyor. Bana göre, sonu olan hiçbir şey, insan ruhunda, tam bir doyum sağlamıyor. Bundan dolayı da sonsuzluğa özlem duyuyorum ve sonsuzluğun sahibine ulaşmak istiyorum. Ölüm de sonsuzluğun sahibine kanat çırpmaştır.

İNSAN RUHU DOYUMSUZ YARATILMIŞTIR, SONSUZLUĞU ARZULASIN, DİYE...

Yazımı 2000 yılında yazdığım VUSLAT GÜNÜ isimli şiirimden bir dörtlükle bitiriyorum:

Hasretim Allah'a, vuslat günüme

Yolunu gözlerim ey Azrail!

Gel de, al beni, kavuştur Rabbime

Bitsin bu hasret, bitsin bu çile. (2000 YILI)

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

15.03.2011 - SALI

ERBAKAN HOCAMIZ VE TAHİR HOCAMIZ

27 Şubat 2011 Pazar günü, bir nişandan dolayı köyde bulunuyorduk. Hava soğuktu. Hava soğukta olsa, bu değişiklik, bizim için iyi olmuştu. Nişandan sonra Kadınhanı'na, babamın Remzi dayısına gittik.

Bir ara Arife yenge, konuşmanın arasında Erbakan hocanın öldüğünü söyledi. Tabii ki de buna inanmak, benim için zor oldu. Üzüldük, söylenecek tek şey; Allah'tan geldik ve Allah'a döneceğiz.

Erbakan hocamızın, hastanede tedavi gördüğünü biliyorduk. Bundan 1 hafta önce, hastanede çekilen son konuşmasını dinlemiştik. Çekilen görüntülerde, onu, oldukça yorgun ve bitkin görmüştüm ve içimden; Allah yardımcısı olsun, demiştim. Ama ölüm, hiçbir zaman aklıma gelmedi. Oysa ki, yakın çevremizdeki insanların ve de sevdiklerimizin de, bir gün, aniden, aramızdan ayrılma ihtimalini unutmamak gerekir. Çünkü gençler bile, ani ölümle aramızdan ayrılıyor. Kendim için, ani ölüm olayını çok düşündüm ve yine de düşünüyorum.

Erbakan hocamızın, son anlarına dair aldığım bilgiler ise; Erbakan hocamız yoğun bakımdayken, oğlu Fatih Erbakan yanına girmiş ve Erbakan hocamızın başucunda da bir kiremit varmış. Erbakan hocamız oğluna; Elhamdülillah, bizim kiremitimiz burada, diyerek kiremiti göstermiş. Bu kiremit ise, Erbakan hocamızın, namaz kılmak için, teyemmüm ettiği kiremitmiş. Anlaşılan o ki, Erbakan hocamız son anlarında dahi, namazlarını hiç aksatmamış. Erbakan hocamız, bize, giderayak, güzel bir ders verdi; durumumuz ne olursa olsun, asla namazdan taviz vermemek.

Erbakan hocamız 1 Mart Salı günü, Fatih Camisinden Merkez Efendi Mezarlığına defnedilecekti. O gün annemin işi olduğu için, kardeşimi, fizik tedaviye, ben götürecektim. Hastaneye geldiğimizde, gözüm hemen, hastanede bulunan ekrana ilişti. Ekranda Erbakan hocamızın cenaze töreni vardı, onu görünce gözlerim doldu, yüreğim hüznünlendi. Orada kendimi bıraksaydım, gözyaşlarım, gözpınarlarımdan akıp gidecekti. Oradaki görevliyle konuşmak zorunda olduğum için, kendimi tutmak zorunda kaldım, zaten görevliyle konuşurken sesim titriyordu.

Erbakan hocamızın cenazesine 1 milyondan fazla kişi katıldığı söyleniyor. Erbakan hocamızın cenazesinde, Turgut Özal'ın cenazesinden sonra, yaşanan en büyük kalabalık olduğu söyleniyor. 200 ülkenin temsilcisi gelmiş. Dünya'nın dört bir tarafında gıyabi cenaze namazı kılınmış. Bu, bize şunu gösteriyor; hayatını Allah yoluna adayan insanların, ne kadar çok sevildiğini ve ölümlerinden sonra hayırla anıldıklarını. Allah hayırla anılanlardan eylesin inşallah. (Amin).

5 Mart Cumartesi günü, daha Erbakan hocamızın acısını içimden atamamışken, Tahir hocamızın vefatıyla derinden sarsıldığımı hissettim. Çünkü iki büyük değeri arka arkaya kaybetmiştik. 6 Mart Pazar günü, Tahir hocamızın defnedileceği gün, Konya'da çok farklı, manevi bir atmosfer oluşmuştu, Konya'nın havası çok değişik geldi bana. Konya'daki bütün camilerde sâlâ verilmişti.

6 Mart Pazar günü, Tahir hocamız, Kapı Camisinden Üçler Mezarlığına defnedilecekti. Tahir hocamız herkes sabah namazının secdesindeyken vefat etmiş. Cenazeye katılmayı çok istemiştim, ama katılabileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Allah'ın inayeti olsa gerek, beni son anda, Tahir hocamızın cenazesine yetiştirdi. Şehitliğe geldiğimde, mezarlığın her tarafının insan kaynadığını gördüm. Bir taraftan, mezarlıktan Kur'an-ı Kerim sesleri geliyordu. Cenaze defnedildi, zannediyordum, oysa ki cenaze daha yeni geliyormuş. Şehitlikten mezarlığa baktığımda, içimden ağlamak geldi ve ağlamaya başladım, birkaç damla gözyaşından sonra kendimi tuttum, çünkü mezarlığa yakın olduğum için, etrafım insan kaynıyordu. Cadde trafiğe kapalıydı. Şehitlikte Konya halkıyla birlikte Tahir hocamızı karşıladım ve mezarlığa kadar eşlik ettim Tahir hocamız, son yolculuğunda. Allah'tan makinem yanımdaydı da, Konya'nın Tahir hocamızı uğurlamasına, makinem de benim gibi şahitlik etmişti.

Allah dostunun cenazesine katılmak güzeldi, ama onu kaybetmenin yüreğimde açtığı yara oldukça derindi. Hayattayken Tahir hocamızın duasını alamamıştım ama, bana, cenazesine katılmak nasip oldu. Duasını alamadığıma üzül müştüm ama cenazesine katıldığıma sevindim.

18 yıldır Konya'da yaşıyorum, hayatımda ilk defa Konya'nın havasının bu kadar çok değiştiğini görüyorum.

ALLAH ERBAKAN HOCAMIZA VE TAHİR HOCAMIZA RAHMET EYLESİN.

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

06.03.2011 - PAZAR

UÇURUMUN KIYISINDAN DÖNMEK

Duramıyordu, düşünüyordu. Kapıyı tıklatıp tıklatmamakta kararsız kalmıştı. O, düşünedursun, aniden kapı açıldı. Fakat karşısında, sanki arkadaşı değil, başka biri vardı. Ve arkadaşından duyduğu; dost olmaya değmezmişsin, sözü, kalbini bir ok gibi delip geçmişti. Farkında olmadan, arkadaşının kalbine attığı ok, gelip kendi kalbine saplanmıştı, farkında değildi, arkadaşını üzdüğünün. Arkadaşının bu sözünden meseleyi anlamıştı. Çok geçmeden kapı yüzüne kapanmıştı, fazla duramadı, hemen uzaklaştı. Arkadaşının bu davranışından dolayı çok üzülmüştü.

İç dünyası, bir anda alevlenen yangın yerine dönmüştü. İçinden sadece ağlamak geliyordu. Ne zamandan beri onunla konuşmak istiyordu. Fakat karşı taraftan gelen, olumsuz tepki üzerine konuşmaktan vazgeçmişti, zamana bırakacaktı.

Yatma vakti geldi, nasıl yatsın, yüreğindeki sıkıntıyla. Sürekli yaşanan tatsız olayı düşünüyordu. İçindeki sıkıntı, bir kerpeten gibi yüreğini sıkıyor, ruhunu daraltıyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, sürekli kendini suçluyordu. Bu düşünceler içinde, gece geç saatlere kadar uyuyamadı. Arkadaşına mesaj attı.

Sabah olmuş, uyanmıştı, fakat oldukça huzursuzdu ve ağlıyordu. Hemen telefonuna baktı. Sonunda arkadaşı, mesajına cevap vermişti. Arkadaşı, kendisiyle Nene Hatun Parkı'nda buluşmak istiyordu, konuşmak için. Fakat o, konuşmak için kendini hazır hissetmiyordu. Arkadaşına; ben konuşmak için kendimi hazır hissetmiyorum, sonra konuşalım, diye mesaj atacak oldu, fakat vazgeçti. Bir taraftan da, arkadaşının, kendisiyle konuşmak istediğine seviniyordu.

Buluşma yerine doğru, hızlı adımlarla ilerliyordu, dalgın bir şekilde. Caddeden geçerken, bir anda korna sesiyle irkildi ve hızlı adımlarla karşı tarafa geçti. Allah'tan, son anda, arabanın altında kalmaktan kurtuldu.

Derin düşüncelerden sıyrıldığında, kendini, Nene Hatun Parkı'nda buldu, fakat, arkadaşı henüz gelmemişti. Rahatlamak için, derin nefes alıp veriyordu. Gergindi, tedirgindi. Konuşmanın nasıl geçeceğini çok merak ediyordu, farkında olmadan, arkadaşını kırdığı için, kendine karşı çok kızgındı.

Ve arkadaşı geldi, sessiz bir şekilde yanına oturdu. Göz göze gelmemeye çalıştılar. Bir müddet sessiz kaldılar, kuş cıvıltıları arasında. İlk önce, konuşmaya arkadaşı başladı, yüzüne hiç bakmaksızın. Kendisine sıcak hitaplarda bulunan arkadaşının, soğuk hitaplarda bulunması, onun üstünde soğuk duş etkisi yapmış ve buna çok üzülmüştü. Kendi kendine söyleniyordu ve sessizce dudaklarından; kendimi öldüreceğim, kendimi öldüreceğim, sözleri dökülüyordu.

Konuşmanın ilerleyen dakikalarında, meseleyi kendi açtı ve işin aslını anlattı. Ortada bir yanlış anlaşılma vardı. Yanlış anlaşılmanın olduğu, ortaya çıkınca, aradaki buzlar çözülmüyordu. Ve nihayet mesele halledilmişti. Her ikisi de bu meseleyi halletmenin huzuru içindeydiler. Fakat o, hâlâ, arkadaşıyla göz göze gelmekten korkuyordu. Çünkü kendini buna hazır hissetmiyordu. Arkadaşı hiç beklemediği şey söyledi; gözlerime bak. O bir anda heyecanlandı. Sonunda göz göze gelmişlerdi. Gözyaşları içinde kucaklaştılar. Her ikisi de, birbirlerini yeniden kazanmanın verdiği mutlulukla, sevinç gözyaşı döküyorlardı.

Kendisi bir ara; ben arkadaşım için öldüm, bundan sonra onun için yokum artık, diye düşünmüştü. Oradan mutlu ve huzurlu bir şekilde ayrıldılar.

Evet, o, canından çok sevdiği arkadaşını kaybetmekten kıl payı kurtulmuştu ve bunu, uçurumun kıyısından dönüş olarak nitelendiriyordu. Arkadaşını ne kadar çok sevdiğini anladı, onu kaybetmeye dayanamazdı, bunu fark etti. Bu, ona iyi bir ders olmuştu, çünkü bilinçsiz bir şekilde davranmanın nelere mâl olabileceğini anladı. Attığı adımlara dikkat edecekti. Arkadaşına ise daha sıkı sarılacaktı. Çünkü, onunla yaptığı konuşmalar, kendisi için manevi yönden faydalı oluyordu. Arkadaşı bilgiliydi, tecrübeliydi. Arkadaşının, kendisi için, ne kadar değerli olduğunu anlamıştı, çünkü arkadaşı, onun için, çok değerli bir hazineydi.

BİRBİRİMİZİN DEĞERİNİ BİLMEK NİYETİYLE...

NOT: YAŞANMIŞ BİR OLAYI HİKAYELEŞTİREREK YAZDIM...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

31.03.2011 – PERŞ.

KENT ORMANLARI

19 Mayıs Perşembe sabahı arkadaşlarla kursta buluştuk. Çok güzel bir gün, bizi bekliyordu, fakat havaların bir yağmurlu olması, bir güneşli olması kafamızı karıştırıyordu.

Servis gelince, soluğu yolda aldık. Yarım saat sonra, yeşilliğin göz kamaştırdığı Kent Ormanlarına gelmiştik. Orada ilk önce bir göletle karşılaştık, etrafında insanlar vardı, yani bizden başka pikniğe gelenler de vardı. Biz, piknik yeri olarak, seyir kulesinin yanını tercih ettik. Ben, Kent Ormanlarına, ilk defa 30 Ağustos 2006'da, yine bu şekilde, kursla birlikte gelmişim. Bu benim 2. gelişim oluyor.

Yeşilliğin arasında güzel bir kahvaltı yapıyorduk, oradaki tertemiz hava ise fark edilmeyecek cinsten değildi. Yeşillik gözümü kamaştırmış olmalı ki, gözüm sürekli, adeta bana; bizi izle ve tefekkür et, diyen çam ağaçlarının üzerindeydi. Sabah hava güneşliydi, sevinmiştik. Ama gelin görün ki yağmur yüklü bulutlar sevincimizi kursağımızda bırakıyordu. Ve yağmur, ara sıra bizi, hafiften yokluyordu.

Seyir kulesine çıktığınız zaman, her tarafın çam ağaçlarıyla dolu olduğunu görüyorsunuz, ve çam ağaçlarıyla birlikte yeşilliğin hakim olduğunu. İnsan ister istemez içindeki çocuğu susturamıyor ve kendisini, çam ağaçlarının arasında, koşarken buluyor.

Öğlene doğru, bir grup arkadaşla birlikte, göletin bulunduğu tarafa doğru yürümeye başlıyorduk, tabii ki benimkine yürüme denirse. Yürümüyor, koşuyordum, hatta uçuyordum. Gölete yaklaştıktan sonra, tek tük çam ağaçlarıyla karşılaşıyorduk. Daha sonra karşınıza, ufak tefek kayaların bulunduğu, yeşil bir alan çıkıyordu. Karşımıza çıkan yeşil alanda, kendimi tutamayıp olanca hızımla, gölete doğru koşmaya başlıyordum, sanki kuş olmuş, uçuyordum. Özgürlüğe doğru kanat çırpın bir kuş gibiydim.

Arkadaşlarla birlikte gölete gelmiştik, bizi burada, yaklaşık yarım saat süren bir yağmur yakaladı, Allah'tan yakınlarda mescid vardı da, oraya kaçmıştık. Seyir kulesinin yanındaki arkadaşlar da otobüse binmişler, yağmurdan korunmak için. Yağmur bittikten sonra, hava açılmış, güneş yüzünü göstermişti. Arkadaşlar mescidde otururken, ben de çocuklarla birlikte çevreyi keşfe çıkıyordum. Gerçekten, insan ruhunun huzur bulduğu, harika manzaralar vardı. Çocuklar da benim gibi fotoğraf ilgilileri olduğu için, fotoğraf konusunda sıkıntı çekmedim. Sonra seyir kulesine geri döndük. Geri dönerken ben, çocuklarla birlikte, ormana daldım ve bütün stresimi çam ağaçlarının arasına bırakmışım. Yürümeyip sürekli koştuğum için yorulmuşum. Bu yorgunluk da, doğayla baş başa kalmanın tatlı bir yorğunluğu olsa gerek.

Pikniğin sonrası ise ip atlamak, yakan top oynamak, kısa yürüyüş yapmak ve seyir kulesinden etrafı seyretmek gibi faaliyetlerle geçiyordu. Hepsi ama hepsi harikaydı.

Dönüş vakti geldi, ara sıra yağmur bizi yoklasada, harika bir gün geçirdik ve ruhumuzun yükünü kent ormanlarında bıraktık. Az da olsa, yağmurda ıslanmanın güzelliğini de yaşamış olduk. Konya'ya geldiğimizde yağmur yağıyordu ve biz Kent Ormanlarındayken Konya'ya çok yağmur yağmış, hatta Zekiye hocamızı aramışlar, Kent Ormanlarında yağmur var mı, diye. Allah'tan pikniğimizi olumsuz yönde etkileyecek derecede yağmur yağmadı, ama az da olsa yağmur yağdı, o da o kadar etkili değildi.

DEĞİŞİKLİKTE FERAHLIK VARDIR...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

22.05.2011 - PAZAR

BİR DOST YÜREK 2

9 Nisan Cumartesi günü, Afra ablamlarla msn'de konuşurken İstanbul'da olduğunu söylemişti. Buna çok sevindim, bu demek oluyor ki, en kısa zamanda yüzyüze görüşeceğiz. Afra ablamlarla yüzyüze buluşmamıza az kalmıştı. Ne demişler; sabrın sonu selamettir.

Hayat yolculuğunda, bazen yorulursunuz, soluklanıp yorğunluğunuzu atacak bir ada arasınız ve bu adayı bulup soluklanırsınız, bazen de bu yorğunluğa dayanmak zorunda kalırsınız ve kendinizi boşluğa bırakırsınız. Şunu belirtmeliyim ki; kitaplarda, hayat yolculuğunda, soluklanabileceğimiz bir ada olabilir. Afra ablam benim için, hayat yolculuğunda soluklanabileceğim bir ada gibidir. Çünkü, yaptığımız her konuşma, bize manevi fayda sağlayacak türdendir. Bundan dolayı, konuşmalardan sonra kendimi, manevi yönden rahatlamış hissedirim. Onunla konuşmak bana terapi gibi gelir ve bana psikolojik destek verir. Her insanın mutlaka böyle bir adaya ihtiyacı vardır.

İstanbul'da olduğunu öğrendikten sonra, heyecandan yerimde duramaz oldum. Onu msn'de gördüğüm zaman, soğukkanlı ve kolay kolay heyecanlamayan bir kişi olduğum halde, ara sıra heyecanıma yenik düşerim. Yürekten severseniz ya da sevilirseniz, bu sevgi, hayatınıza heyecan katar. (Ama her şeyden önce ölçülü olmalı ve Allah rızası gözetilmeli).

Perşembe günü onun Cuma günü Konya'ya geleceğine dair bir mesaj geldi ve bu mesajda Cumartesi günü buluşacağımız söyleniyordu. Heyecandan 2 gün uyuyamadım.

Cumartesi gününü iple çekmeye başladım. Buluşma zamanı kesinleştikten sonra, insan 1 dakika bile sabredemiyor, ister istemez sabırsızlık ediyordu.

İstanbul'dan Konya'ya geldiği zaman beni arayacaktı. Cuma günü, beklediğim telefon sonunda geldi. Afra ablam Konya'ya geldiğini söylüyordu, buna çok sevindim. Ve ilk buluşma gerçekleşecekti.

Sizi anlayan, yüreğinize karşılık yürek olan ve sizi sadece Allah için seven ve Allah için sevdiğiniz (bu şekilde arşın gölgesinde gölgelenmenize sebep olacak) bir dosta sahipseniz, onu, sakın bırakmayın, çünkü siz yeryüzünün en değerli hazinesine sahipsiniz. Zira dostluklar ve sevgiler, Allah için olursa, işte o zaman gerçek manasını kazanır. Şunu da unutmamak gerekir ki, en yakın dostlar bile birbirini üzebilir.

16 Nisan Cumartesi günü Afra ablam Çumra'dan gelecekti. O gün, çocuklara dersim vardı. Dersimi verip eve geldim ve hazırlandım. O Çumra'dan gelmiş, ben de buluşma yerine ulaşmıştım.

Ve işte beklenen an gelmişti, hem de tüm heyecanımla. Onu görür görmez heyecandan sarsıldım ve ona doğru ilerledim. Sımsıkı sarıldık birbirimize, hiç bırakmamacasına. Hayatım boyunca unutamayacağım bir andı. Heyecandan kalbim duracak zannettim.

Öğlen namazını Aziziye Camisi'nde kıldık, namazdan sonra, onunla kısa bir kamera çekimi yaptım. Her ne kadar birbirimizi oldukça iyi tanısakta, ben de hafif bir çekingenlik vardı. Allah'tan fazla sürmedi, hemen geçti. Onunla birlikteydim, fakat, ben hâlâ kendimi rüyada gibi hissediyordum. Evet, yüzyüze görüşmek çok farklıymış.

Allaaddin Tepesi'ne çıktık, Allaaddin Camisi'ni gezdik. O gün hava, güzel ve güneşliydi. Alaaddin Tepesi'nde Ud çalan bir amca dikkatimizi çekmişti ve ondan mini bir konser dinledik. Biz gezimize devam ederken, güneş; yavaş yavaş elveda, diyordu. Hava serinlemişti, ben üşümeye başladım. İkinden sonra ayrıldık.

Hayatımda yaşadığım, unutulmaz bir gündü.

Ve 2.buluşma; 2 Mayıs Pazartesi günü Afra ablamı aradım, napıyor, diye. Çumra'daydı ve beni, yarı ciddi, yarı şaka bir şekilde; Çumra'ya bir türlü gelemedin, diye fırçaladı.

Tatlı bir fırça yemiştım, ondan, sonra ne mi oldu? 3 Mayıs Salı günü soluğu, Çumra'da yani onun yanında aldım. Fakat oraya nasıl gittiğimi, hâlâ anlamış değilim. Aşırı heyecandan dolayı da geceyi uykusuz geçirdim ve kalbim, aşırı heyecandan dolayı ağır bir yük altına girmiş olmalı ki kendimi kalp krizi geçirecekmiş gibi hissettim. Onu görünce rahatladığımı hissettim, bu sefer de heyecanın fazlasını atlattım. Bizim için çok güzel bir değişiklik oldu olmasına da fazla baş başa kalma fırsatımız olmadı. Gerçi 5 dakika yalnız kalabildik ama bu da bize yetmedi. Olsun, önemli olan birlikte vakit geçirmektir. Onun annesiyle de tanışma fırsatım oldu, Annem de onlarla tanışmış oldu. Ayşe teyzenin de duasını alarak Konya'ya döndük...

EBEDİYETE UZANAN NİCE SAĞLAM DOSTLUKLARA İNŞAALLAH...

(HER ŞEYDEN ÖNCE ALLAH İÇİN OLMALI)

NOT: Bu yazım BİR DOST YÜREK isimli yazımın ikinci bölümü olup, onun devamı niteliğindedir.

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

04.05.2011 ÇARŞ.

MUSALLADA SESSİZLİĞİN SESİNİ DİNLEMELİK VE TEFİKKÜR-Ü MEVT

Mezarlık denildiği zaman insanın aklına, ölen insanlar gelir, kabir taşları gelir. Bunlar bize her şeyden önce ölümü hatırlatır. Peygamber Efendimiz (SAV), ölümü sıkca anmamızı ve de kabirleri ziyaret etmemizi tavsiye eder. Nefsimiz, ibret alıp, bir gün o toprağa gireceğini düşünsün, azgınlaşmasın, kendini dizginlesin, diye.

Musalla Kabristanı'na girer-girmez, dünyaya ait olan her şeyi kapının arkasında bırakır ve de orada beni bekleyen manevi bir huzurla buluşurum. Sessizliğin sesini dinlerim. Oradaki sessizlik, bazı insanlara ürperti verirken bana da tarif edemeyeceğim bir huzur verir. Yalnız olduğum zaman, yaşadığım huzurun daha fazla farkına vararak yaşarım.

Kabir taşlarını okumanın, unutkanlığa sebep olduğu söylenir ama ne hikmetse, anneannemin kabrine doğru ilerlerken, gözlerim kabir taşlarında gezer. Bazen 70 yaşında ölen bir insanın kabriyle, bazen de 5 yaşında ölen bir çocuğın kabriyle karşılaşırım. Ve böylece ölümün, sadece yaşlılara has olmadığını, gençleri ve çocukları da yolcu olarak alabileceğini anlar, derin düşüncelere dalarım.

Ne zaman Musalla Kabristanı'na gelsem, kendimi bir kuş kadar hafiflemiş gibi hissederim. Orada farklı bir huzur yakalarım, ama ne yazık ki, musalladan dışarıya çıktığım zaman, bir müddet sonra, o huzurun kaybolup gittiğini görürüm. Yani anlayacağınız musallada yakaladığım o farklı huzuru, kabristanın dışında bulamıyorum. Kabirler, benim huzur köşelerimdir, kabristanda yalnız olmak da ayrı bir huzur verir bana.

Şu an, musallada, sessizliğin sesini dinlerken, kendimi mutlu ve de huzurlu hissediyorum.

Şu an, bu satırları, anneannemin kabri başında yazıyorum. Ölen insanları bir düşünün, sanki, dünyaya hiç gelmemiş gibiler, anneannem de hiç aramızda olmamış gibi. Toprağın koynuna verdiğimiz yakınlarımızla hiçbir zaman bir araya gelmemiş gibiyiz. Bu da bize, hayattaki tek gerçeğin ölüm olduğunu gösterir. Yalan dünya, kimleri yolcu etmedi ki..!

Anneannemi 2007 yılında 73 yaşında kaybettik ve anneannemin kabrinin karşısında 2004 yılında 56 yaşında kaybettiğimiz Ahmet eniştemin kabri var.

Ben ve kabir taşları, burada garip bir sessizlik var. Sessizliğin sesini dinliyorsunuz, kuş cıvıltıları arasında.

Şu an, dünya ile ahiret arasında keskin bir çizgi görevi gören musalla mezarlığındayım. Dünyayı arkama aldım, bir taraftan Fatiha okurken, diğer taraftan da kabir taşlarına bakıp düşünüyorum.

Gün gelecek, Azrail (AS) emaneti almak için kapımı çalacak. Dünyadaki vaktim dolmuştur, ne bir saat önce ne de bir saat sonra, ölüm emri verildiği an, can yani ruh, ten yani beden denilen hapis haneden çıkmıştır ve ben emanetimi Azrail (AS) teslim etmişimdir.

Herkese haber verilecek, Sündüs'ü kaybettik, şu gün, şu saatte toprağa verilecek, diye.

Ölüm, ya bir yolculukta trafik kazasıyla, ya da ani bir kalp kriziyle, ya da bir enkaz altında yakalayacaktır. Aslında ölüm başka türlü de yakalayabilir, ben sadece aklıma gelenleri söylüyorum. Öyle ya da böyle, Azrail (AS) ile büyük buluşma mutlaka gerçekleşecek. Şok geçirenler olacak, nasıl olur, diyenler olacak. Çünkü beni ölümümden kısa bir süre önce görenler olmuştur.

Ölenin ruhu, ölüm meleğiyle birlikte, cenazesine neler yapıldığını seyreder. Cenazem tenişir tahtasına konulacak ve yıkanacak. Fakat bundan önce benim okulum olan Selçuklu Anadolu İmam-Hatip Lisesi'ne götürüp getirmişlerdir, benim isteğime göre. Cenazeme yapılanları gördüğüm halde sesimi çıkaramayacağım. Çünkü bedeni değerli yapan ruh, ten kafesinden, bir daha dönmek üzere sonsuzluğa kanat çırpmıştır. Kefenleme işi de tamamlanmıştır.

Ve son yolculuk; cenazem musalla taşına konulmuştur ve cenaze namazını babam kıldıracaktır, görevi icabı. Bu görev, onun için zor olacaktır, çünkü yürekleri yakan evlat acısını yaşamıştır. Cenaze namazını kılanların arasında İmam-Hatip'ten öğretmenlerim de vardır. Yeni başlayan ders yılında, kendilerini bir anda, eski bir öğrencilerinin cenazesinde bulmuşlardır.

Diğer taraftan da cenaze namazı kılınırken, evde hatimler okunmaktadır, dualar edilmektedir. Başsağlığına gelenler, odadan ve de mutfaktan cenazeyi izlemektedirler gözyaşlarıyla ve de ani ölümün, kendilerine vermiş olduğu şaşkınlıkla. Ölüm haberimi alan arkadaşlarım, öğretmenlerim, yani hemen hemen herkes akın etmişlerdir eve. Arkadaşlarım, gözyaşları içerisinde birbirlerini teselli etmeye çalışırlar.

Ve cenazem omuzlar üstünde kabre doğru ilerlemekte. Eğer ölen Salih bir kişiyse, hemen kabre varmak ister, eğer ölen isyankar bir kişi ise; beni nereye götürüyorsunuz, diye feryat eder. Çünkü kabir cennet bahçelerinden bir bahçe, yahut cehennem çukurlarından bir çukurdur (Hadis). Ruhum da ölüm meleğiyle birlikte cenazemi takip etmekte.

Ve son durak kabir... Kabrim, anneannemin kabrinin sol çarprazında, onun yanı sayılır. (Orayı gözüme kestirmiştir). Cenazem toprağa verilmiştir. Ölenin yanına malı, yakınları ve ameli gelir. Diğer ikisi döner ve yanında sadece ameli kalır (Hadis). Cenazemin toprağa verilmesiyle birlikte, musalladaki kalabalık dağılmıştır. Ve ben kabirde amellerimle ve sorgu melekleriyle baş başa kalmışım. Gördüğümüz gibi kabre amellerimden ve bir kefinden başka hiçbir şey götürmedim. Kabirde geçer akçe salih amellerdir. Kendimize kabir hazırlamayalım, kendimizi kabre hazırlayalım.

Ve kabirde ilk gece... Artık geri dönüş yok, fırsat eldeyken kabir azığımızı hazırlamalıyız.

Ya geride kalanlar... Geride 5 kardeş ve anne-baba kalmıştır. Bir de görüntülerim ve de yazıları. Ölüm yazıları, ani vefatımdan sonra daha da anlam kazanmıştır. Giden gitti artık, hem de bir daha geri dönmek üzere. Başsağılığına gelip gidenler oluyordur. Evlat acısına alışma dönemi. Çok zor zor bir imtihan, gerçekten de çok zor. Asıl sabır, musibetin ilk anında gösterilen sabırdır. Ailem, evlat acısını yüreğine gömüp, hayatlarına, kaldıkları yerden devam edeceklerdir. Bundan sonra ölen için sadece dua edilebilir.

Evet, bunları düşünüyorum, kendi ölümümü düşünüyorum şimdi. Değer mi dört elle şu fani dünyaya sarılmaya. Bütün günahların başı, dünya sevgisidir, bunu da hatırlatmakta fayda var. Gerisini siz düşünün artık.

Dünya, ahiretin tarlasıdır. Önemli olan da Allah'a hakkıyla kul olabilmek, O'nun razı olduğu kullarından olarak O'na geri dönmektir.

İnsan ölür, yazıları ya da resimleri kalır. Ölüm sıcak, dünya soğuk geliyor.

ÖLÜME NİŞANLIYDIM DOĞDUĞUM ZAMAN..!
SÜNDÜS KOÇ / KONYA (MUSALLA KABRİSTANI)
21.01.2011 - CUMA

İLK TERAVİH VE RAMAZAN

Hoş geldin onbir ayın sultanı Ramazan. Bugün ilk teravihler kılındı. İnsan heyecanlanıyor. Geçen yıl olduğu gibi bu yılda ramazan yaz sıcaklarına rast geldi. Haliyle sıcaklar bizi biraz zorlayacak. Kavurucu yaz sıcaklarıyla birlikte ramazanda zorlanabiliriz, ancak şu da unutulmamalıdır ki biz ne kadar zorlanırsak Allah katındaki derecemiz o nisbette yükselecektir.

Allah'a şükürler olsun ki bizi bir kez daha mübarek aya çıkardı, biz her ne kadar O'na, tam hakkıyla kulluk edemesekte. Ramazan ayı, Kur'an- Kerim ayıdır, yüce kitabımız Kur'an- Kerim bu ayda bulunan Kadir gecesinde indirilmiştir ve Peygamber (SAV) her Ramazanda o ana kadar inen Kur'an-ı Kerim'i Cebrail (AS) okurmuş.

Evet arkadaşlar Ramazan'ın gelmesiyle birlikte daralan gönüller ferahladı, bunalan ruhlar ferahladı. İnsanları Ramazan telaşı sardı. İnşallah maddi manevi olarak kazançlı olarak geçiririz, Ramazan ayının hakkını veririz inşaallah...

Bundan sonra camiler teravihe gelenlerle dolacak. Yatsı ezanı okunur okunmaz ruhumu bir heyecan dalgasının sardığını hissettim ve aynı heyecanla camiye gittim. Teravih namazını da aynı heyecanla kıldım. Camide de insan farklı bir huzurla karşılaşıyor. Camide de kış eğitiminden bir tane öğrencimle karşılaştım, bu da beni sevindiren bir durum oldu.

Misafire ikram edilen iftar sofralarına ne demeli... Evet, bu da Ramazan'ın ayrı bir güzelliği. Gerek arkadaşlar olsun, gerekse akrabalar olsun, verilen iftar yemekleri de eksik olmaz inşaallah... Televizyon da ise Ramazanla ilgili programlar eksik olmaz...

SON OLARAK TÜM MÜSLÜMANLARIN RAMAZAN'I MÜBAREK OLSUN...

SÜNDÜS KOÇ – KONYA
31.07.2011 22:52 PAZAR

BARIŞ MANÇO

Nisan 1998 yılında Kutlu Doğum Haftası Programına gitmiştik, yengem gille birlikte. Program sunucuları olarak Hüseyin Goncagül ve ekibi vardı. Program çocuklar içindi ve salonda müthiş bir coşku vardı. Çocuklar için, yarışmalar yapıldı, oyunlar oynandı.

Bir ara Barış Manço ismi anons edildi. Ben de gerçekten Barış Manço gelecek zannettim ve o an müthiş derecede heyecanlandım. Evet Barış Manço gelmişti gelmesine de, gelen kendisi değil, tiplemesiydi. Daha neden sonra anladım, kendisi olmadığını. Onun Ayı isimli parçası, salondaki çocuklar tarafından müthiş bir coşkuyla söylenmişti. Salon coşmuştu adeta.

Evet, o gün müthiş ve coşku dolu bir gün geçirmiştik.

2 Şubat 1999 Salı günü, akşam haberlerinde, Barış Manço'nun kalp krizinden vefat ettiği söylendi. Bu habere bir türlü inanmak istemedim ama ne yazık ki gerçektir. Bütün kanallar ondan bahsediyordu. Bu durumu kabullenmek bir haftamı aldı.

Ben Barış Manço'yu uzun saçlı ve uzun bıyıklı adam olarak tanımıştım. Ben de Barış Manço Dağlar Dağlar ve Gülpembe parçalarıyla özdeşleşmişti adeta. Barış Manço'nun gerçekten, insana ders veren ve ruhu okşayan parçaları var. Çok farklıydı, değil Türkiye çapında, dünya çapında tanınan bir sanatçıydı.

Onu kaybettiğimiz günlerde ben, bir ara teyzem gilde birkaç gün kalmıştım. Radyo sürekli açıktı ve radyoda sürekli Barış Manço parçaları çalıyordu. Birkaç gün boyunca sürekli onu dinlediğim için, eve döndüğümde Barış Manço'yu dinlemeden duramaz hâle geldim, onu dinlemediğim zaman beni sıkıntı basıyor, onu dinleyince de rahatlıyordum. Barış Manço kasetlerini temin ettim ve koyu bir Barış Manço seveni oldum. Bunu ailem de, çevrem de iyi bilir.

Onu ne zaman TV'de görsem, inanılmaz derecede heyecanlanırdım, bazen de rüyalarımda görürdüm. Onun hiçbir programını kaçırmamaya çalışırdım.

Kısacası çocukluğum onun şarkılarını dinleyerek geçti ve onun şarkılarıyla büyüdüm. Bana müziği sevdiren de Barış Manço oldu. Onu rahmetle anıyorum ve sözümü Barış abinin bir sözüyle bitiriyorum...

UNUTMA Kİ DÜNYA FANİ, VEREN ALLAH ALIR CANI... (BARIŞ MANÇO)

SÜNDÜS KOÇ – KONYA

01.02.2011 - SALI

BİR AZMİN HİKAYESİ

Akıllı olan değil, Azimli olan kazanır...

BİR HAYAT DERSİ; YAYLADA ÇOBANLIK

Yayla denilince, akla yeşillik gelir, gezmek gelir, hayvanlar gelir. Şimdi yayla hayatının vazgeçilmezi olan koyun keçi gütmeye ilgili gözlemlerimi aktaracağım;

Her taraf yemyeşil, karşımda koyunlar, yanımda kocaman bir çoban köpeği. Bu satırları şu an Karabunar yaylasının bir dağından yazıyorum (dağda koyun keçi güdüyoruz).

Hayatımda hiç koyuna gitmemiştim, gerçi köyde babaannem gilin koyunları vardı ama hiç koyun gütmeye gittiğimi hatırlamıyorum. Nesibe teyzeyle birlikte dağda koyun gütmeye fırsatım oldu, ben de onu hemen değerlendirdim. Bu iş, ilk önce bana kolay ve zevkli gelmişti ama sonradan anladım ki bu iş çok zormuş. Hayatımda bir ilk yaşıyorum, hem de koyun gütmenin zorluklarıyla yüzleşerek...

Dağların güzelliğine dalmış olmalıyım ki, bir ara Nesibe teyzeyle koyunları kaybettim. Allah'tan olmalı ki köpek benim yanımdaydı. Çoban köpeği dağda sürüyü korur. Köpek yanımdan kalkınca, onu takip ettim ve Nesibe teyzeyle koyunları buldum. Gördüğünüz gibi bir köpek kadar bilgim yok, bu işte. Köpek ne yapacağını benden daha iyi biliyor.

Çeşit çeşit böcekler, dağ mantarları, neler çıkmıyor ki karşımıza. Güzeller güzeli Allahım, her şeyi yerli yerinde yaratmış. Bilirsiniz dağlar, Dünya'nın dengesini sağlarlar. Dağlar, şiddetli kasırgalar ve fırtınaların zararını önlerler. Dağlar hava akımını ayarlamada rol oynarlar. Dağlar, tefekküre şayandır. Allah Nahl Suresi 15.ayette; "Allah, sizi sarsmaması için yeryüzüne sağlam, sarsılmaz dağlar çaktı; yolunuzu bulabilmeniz için de ırmaklar ve yollar açtı.", Kehf Suresi 47.ayette; " O gün dağları yerlerinden söküp yürüteceğiz ve yeryüzünün dümdüz, çırılçıplak hâle geldiğini göreceksin. Biz bütün insanları mahşerde toplayacağız; içlerinden bir tek kişiyi bile geride bırakmayacağız." ve Enbiya Suresi 31.ayette; " Biz, kendilerini sarsmasın diye yeryüzüne sapaşğlam dağlar yerleştirdik ve şaşırmadan seyahat edip istedikleri yere ulaşabilmeleri için o dağlarda geniş geniş yollar, geçitler açtık." buyuruyor. Güneş ise zaman zaman izini kaybettiriyor.

Şu an keçiler, koyunlar yayılıyor, bize süt verecekler. Biz de süttten katık, yağ ve yoğurt yapacağız. Bu arada keçi yoğurdunun tadını, yiyecekler iyi bilir, çok harika bir tadı var. Görüyorsunuz değil mi? Allah her şeyi insanın emrine vermiş, keçiyi, koyunu, köpeği, güneşi, yağmuru. İnsanlar faydalansın, düşünsün, idrak etsin, diye. Kur'an-ı Kerim'de çokca geçen ifadelerden biri de; Akletmez misiniz yani düşünmez misiniz, ifadesidir.

Hayvanları düşünün, dağları düşünün, ve de bize bütün bu nimetleri veren Allah'ı düşünün. Acaba bize bütün bu nimetleri veren Allah'a karşı kulluk görevimizi hakkıyla yerine getirebiliyor muyuz? Bunu da sorgulamamız gerekir.

İnsan isterse hayvanlardan da ders alabilir. Eğer benim gibi hayatınızda ilk defa koyuna gidiyorsanız ve ne yapacağınızı bilmiyorsanız, sadece çoban köpeğini takip edin. Ondan gerekeni öğrenirsiniz.

Güneş yerini kara kara bulutlara bırakıp gitti. Yağmurun habercisi olan gök gürlendi.

Dağların arasında, yanımda koyunlar, bir de köpek, insan tefekküre dâlacak çok şey buluyor burada. Ben şimdi sözü uzatacak olursam, Nesibe tezeyi de koyunları da gözden kaybedeceğim. Allah'tan köpek var yanımda.

Şu an içinde bulunduğum durumu sanki daha önce yaşamış gibi hissediyorum kendimi.

Allah, köpeğe muhteşem bir iç güdüsü vermiş olmalı ki; köpek dağda ne yapacağını iyi biliyor.

Şu an hava serinledi. Yağmur yağar mı yağmaz mı, bilemiyorum, Allah'ın takdirine kalmış bir şey. Sizleri de düşünmeye davet ediyorum. Vakit tefekkür vakti.

Aslında dağlar, taşlar, akan sular, keçiler, köpekler. Bunların hepsi birer nimet. Bir de dağ başında tertemiz bir oksijeni bol hava soluyorsunuz. Allah'a ne kadar şükretsek az. Allah Kur'an'da Nahl Suresi 18.ayette şöyle belirtiliyor; Allah'ın nimetlerini saymaya kalksanız, saymakla bitiremezsiniz. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir, diye.

Yağmur hafiften atıştırmaya başladı, rüzgarın esmesiyle de ben üşümeye başladım. Allah'tan yanımda ceket vardı, onu giydim. Şu an koyunlar yayılmaya devam ediyor, ben ise düşünmeye ve yazmaya devam ediyorum.

Bu an, benim düşünmem için, Allah'ın bana vermiş olduğu, muhteşem bir fırsat. Hem düşünüyorum hem de bunları satırlara döküyorum.

Şunu sakın unutmayın, insanlar ölür, eserleri kalır. Ve manen eserleriyle yaşarlar.

Bir dağın yamacındaydık, Nesibe teyze hayvanlarla uğraşırken, ben de yamacında olduğumuz dağın tepesine çıktım. Oradan her şeyi kuşbakışıyla görüyordum. Oradan her tarafın yemyeşil olduğunu görüyordum. Müthiş bir rüzgar

esiyordu. Bu güzellikleri gören insan; Allah ne güzel yaratmış her şeyi, demekten kendini alamıyor. şu an hâlâ dağdayız. Bundan sonra yavaş yavaş eve doğru ineriz.

Burada insan, yaşadığını hissediyor. Doğal yaşamın içinde bulunmak, ayrı bir güzellik, ayrı bir nimet.

şu an Güneş yüzünü gösterdi ama bir taraftanda çok az yağmur yağıyor. Bende oturmuş, karamık denilen ekşi bir bitkiyi yiyorum. şimdi, benim çıktığım dağın karşısındaki dağa çıkmış durumdayız, bir taraftan Nesibe teyze sürüye kızıyor. şunu da belirtmeliyim ki koyunlar bir arada ve başları nde geziyorlar, keçiler ise hem ayrı, hem başları dik hem de yüksek yerlere tırmanarak geziyorlar. Koyunlarla uğraşmak kolay, keçilerle uğraşmak çok zor.

Koyun güderken farklı hayvanlarla karşılaşmıyor değiliz, karşımıza ya zıp zıp zıplayan bir ekirge, ya sizden kaçan bir kertenkele, ya da kendi ağına tırmanmakta olan bir örümcek ve de adını sayamadığım nice hayvanlarla karşılaşıyoruz. Ya da kendilerini göremediğimiz kuşların sesini duyarız.

Vakit ilerledikçe çok yorulduğumu hissediyorum, ben her ne kadar çok yorulduğumu fark ettirmemeye alışsamda Nesibe teyze fark ediyor ve; yoruldun artık, diyor. Yoruldum yorulmasına da ama yorulduğuma değdi. Çünkü hayatımda ilk defa koyuna gidiyordum. Yorulduğum için dağdan eve doğru inmek zor geldi bana.

Eve gittiğimizde Munise teyzem gilin gelip gittiğini ğrendik. Bir ara dağdayken bize seslenen olmuştu da biz de cevap vermemiştik. Ben şöyle düşünmüştüm; kim nereden bilecek benim burada olduğumu. Meğer bize dağdan seslenen onlarmış. Onların olduğunu anlasaydıık cevap verirdik, halbuki biz yabancı zannettik.

Tefekkür etmek isterseniz, yayla gibi doğal ortamlara gidin...

SÜNDÜS KOÇ – KARABUNAR YAYLASI (HADİM)
18. 06.2011 - CUMARTESİ

GEZMENİN GÜZELLİĞİ

Gezmek denilince, aklımıza sadece gezmek gelmemeli. Gezerken aklımıza ilk gelmesi gereken şey, gezerken düşünmek ve ibret almak olmalı. Çünkü insan gezerken daha çok öğreniyor, daha çok düşünecek ve tefekkür edecek, çok şey buluyor.

Ne demişler çok okuyan değil, çok gezen bilir. Okumak, bilgi edinmektir. Gezmek ise yaşayarak tecrübe etmektir. Bu satırları Doğanhisar Gölcük'te yazıyorum.

İnsan gezerken seyirlik yolları tercih etmeli, diye düşünüyorum. O zaman hayatın daha fazla farkına varıyor. Ilgın'dan Doğanhisar Gölcük'e gelirken gözlerim sürekli çevremi taradı. Haşhaş tarlaları, pancar tarlaları, oralarda çalışan insanlar. Doğanhisar'ın Yenice ve Başköy barajları da gözüme çarpanlar arasında.

Orman misali çam ağaçlarıyla dolu alanlar. Yeşillik her zaman insanın içini açar. Şu an Doğanhisar Gölcük Aile Piknik Alanındayız. Buraya Ilgın'dan bir aile dostumuzla birlikte geldik, Bayram amca gil. Onlarla bizim tanışıklığımız bundan 20 yıl öncesine dayanıyor ve Hadim'den tanışıyoruz. Onların kızı Seher benim çocukluk arkadaşım olur. Fakat Seher Ordu'da olduğu için burada değil. Ama yine de telefonla görüştük.

Çam ağaçlarının mis gibi kokusu altında, yeşilliğin dinlendirici etkisi altında ve tefekkür ufkumun biraz daha açılmasıyla, güzel bir piknikten sonra Ilgın'a döndük.

SÜNDÜS KOÇ – DOĞANHISAR GÖLCÜK

23.06.2011 - PERŞEMBE

HASTANE VE HACİVEYİSZADE CAMİSİ

Kardeşim Ahmet Tıp Fakültesinde Fizik tedavi görüyordu, yarım saatlik tramway yolculuğu sonunda hastaneye ulaştık. Allah'tan olsa gerek, oraya ulaştığımızda saat tam 11.00'di, tam zamanıydı yani. Yeni bir sınavla karşı karşıya kalmış, onunla uğraşıyorduk, Allah'tan deyip rıza göstermek gerek.

Ahmet tedaviye alındı alınmasına da, tam bu esnada; keşke ben hasta olmasaydım da, siz hasta olsaydınız, demesin mi? Bir anlık şaşkınlığa uğradım. Allah'ın izniyle en kısa zamanda bu hayat sınavının da üstesinden geleceğiz ve her şey daha güzel olacak. Fizik tedavi sonrasında tekrar yarım saatlik tramway yolcuğu yaptık. Benim başka bir işim olduğu için annem Ahmet'i duraktan aldı.

Ben işimi hallettikten sonra öğlen namazını kılmak için, hızlı adımlarla Haciveyiszade camisine doğru gittim. Namazdan sonra yarım cüz okudum, camide Kur'an-ı Kerim okumak öyle farklı ve güzel ki, insan ruhunu rahatlatıyor, işte öyle bir huzur veriyor camide Kur'an-ı Kerim okumak. Aynı zamanda ikindin namazını bekledim.

Nihayet ikindin ezanı okunmuş, cemaatle namazımızı eda etmiştik. İnsan camide, tarifi imkansız bir huzur buluyor. O an cemaatle namaz beni farklı manevi boyutlara götürdü ve o an öyle mutlu ve huzurluydum ki anlatamam. Uzun zamandır cemaatle namaz kıldığımı hatırlamıyorum. Allah Kur'an-ı Kerim'de, Rad Suresi 28.ayette; Kalpler ancak Allah'ı anmakla tatmin olur, diyor. Kalpler Allah'ı anmakla tatmin oluyorsa, insan ruhu da caminin manevi havasıyla huzur bulur.

SÜNDÜS KOÇ – KONYA
22.02.2011 - SALI

HASTANE KÖŞELERİ

02.07.2011-C:TESİ = Hayatta en önemli zenginliğin sağlık olduğu söylenir. Bu hastalık zamanında daha iyi anlaşılır. Ne demişler; nimetin kıymeti, nimet elden gidince anlaşılır. Zor olsa gerek, hasta olunca hastane köşelerinde dolaşmak. Hayatın çetin yollarından biri de hastane köşeleridir. Bu dünya, imtihan dünyası olduğu için Allah bizi bazen hayatın çetin imtihanlarından geçirir, bunlardan biri de hastaneyle imtihandır. Allah sadece size hastaneyle imtihan etmez, sizinle birlikte sevdiklerinizi de imtihan eder.

Şu an Fatma halamla birlikte hastane kapısında bekliyoruz, yoğun bakım bölümüne girebilmek için. 2 gündür Fatma halamla birlikte hastanenin yolunu aşındırıyoruz. Çünkü Molla enişte, 2 gün önce acil mide ameliyatı geçirmişti ve yoğun bakımda yatıyor. % 10 ümit vermişler. Allah'tan ümit kesilmez.

Hastane güvenliğiyle hasta yakınları arasında tartışmalar da eksik olmuyor. İnsanlar neden sabırsız davranıyor, buna anlam veremiyorum. Şurada 15 dk. kalmış, tartışmaya girecekleri yerde 15 dk. daha sabretseler olmaz mı?

Güvenlik görevlisinin; ziyaret saati başlamıştır, sözüyle bütün hasta yakınları kapıya akın etti. Fatma halamın görümceleri de geldi ve yoğun bakım bölümüne girdik. Şimdi ise Fatma halamın, yoğun bakıma Molla eniştenin yanına alınmasını bekliyoruz.

Gerçekten hayatın zor bir sınavı bu, hastane kapılarında dolaşmak, hastane kapılarında beklemek, çok zor, çok zor. Ama elden ne gelir, Allah'tan geldi deyip teslimiyet göstermek gerek.

Hiçbir şey boş değil, çektiğimiz sıkıntılara gerektiği gibi sabredersek, bize hem Allah'ın rızasını kazandıracak hem de günahlarımıza kefarete olacak. Ve de Allah katındaki derecemizi yükseltecek. Dedim ya, zaman zaman Allah bizi çetin imtihanlarla imtihan edecek.

Allah, dünya denilen sınav yerinde yardımcımız olsun inşallah. Biliyorsunuz cenneti kazanmak buradaki amellerimize bağlı.

Yoğun bakımda yatanların kiminde kurşun yarası, kiminde bıçak yarası, kiminde de trafik kazası yarası varmış. Çeşit çeşit yaralanma olayları, imtihanlar...

08.07.2011-CUMA = Bizim hastane kapılarında zorlu imtihanımız devam ediyor ve hâlâ yoğun bakım kapısını aşındırmaya devam ediyoruz.

Babaannemde kaldığımız gün yani 6 temmuz Çarşamba günü hastaneden telefon geldi; Hastanızı servise çıkaracağız, diye. Bunu duyunca Fatma halamla ben hemen hastaneye gittik. Acaba bu hastane imtihanının sonu mu? Bu haber bizi çok sevindirdi.

Hastaneye geldik gelmesincede saat: 13.00'e kadar bekledik, haliyle bu durum biraz sabrımızı zorladı. Yoğun bakım kapısında, biz sabırla imtihan edilirken, birden yoğun bakımın kapısı açıldı ve bir hemşire görüldü; yolu açın, hasta çıkacak, diyordu. Biz de diğer hasta yakınlarıyla birlikte kenara çekildik. Ama kapıda görünen hasta Molla enişte yani bizim hastaydı. Onu görünce yüreğimize su serpildi. Onu oldukça iyi görmüştüm. Molla eniştenin durumunun iyi olduğuna sevinmiştik. Saat: 13.00'de Molla enişteyi yoğun bakımdan normal odaya aldılar. O gün Fatma halam kızlarını aramış, onları babalarıyla görüştürmüştü. Ama Molla eniştenin bakışları çok farklıydı. Sanki bize değil de farklı bir âleme bakar gibiydi.

Dün Devranla Havva Sarayönü'nden gelmiş, babalarını görmüşlerdi, bu görüşün, son görüş olduğunu bilmeden, bilemeden. Bundan sonraki görüşme ahirete kalacaktı.

Bu sabah amcamdan telefon geldi, Fatma halamla birlikte hastanedeydi ve Fatma halam benim hastaneye gelmemi istiyordu. Çünkü Molla enişte 2 gün normal odada yattıktan sonra, bu sabah rahatsızlanmış, tekrar yoğun bakıma kaldırılmıştı. Bu demek oluyordu ki, hastane imtihanımız tüm hızıyla kaldığı yerden devam ediyordu. Hemen hastaneye gittim, Fatma halamla birlikte yoğun bakım bölümüne çıktık. Bizden sonra Fatma halamın görümcesi de geldi. Sıcığın altında, dakikalarca yoğun bakımın önünde bekledik. Saat: 13.00 olunca Fatma halamı Molla eniştenin yanına aldılar, Fatma halam Molla enişteyle görüştüktan birkaç dakika sonra çıktı, bu görüşmenin son görüşme olduğunu bilmeden, bilemeden.

Molla enişte adım adım sonsuzluğa doğru gidiyordu, fakat biz bunun farkında değildik. Ama bakışlarından belliydi sonsuzluğa doğru yolcu olduğu, çünkü bakışları bambaşkaydı.

Eğer hastanız, yoğun bakımdaysa, hastanede bırakıp giderseniz ve arkanızdan çok geçmeden hastanızın ölüm haberi gelir. Ve kafanıza birden dank eder, size hiç gelmeyeceğini düşündüğünüz ölümün ensenizde kol gezdiği ve her an, her şekilde karşınıza çıkacağı gerçeği karşınıza dikilir.

Yoğun bakımdan sonra doktorun yanına gittik ve durumun oldukça kritik olduğunu öğrendik, bu demek oluyor ki, her şeye hazırlıklı olun, her an her şey olabilir. Daha sonra kardeşim Ömer gelip bizi eve götürdü.

Fatma halama; gitme, yarın gidersin Sarayönü'ne , dedim, beni dinlemedi. Gitti. Çünkü koskaca Konya ona dar gelmişti.

Babamın da evde olduğu vakitte saat: 18.00 – 18.30 arasında Sarayönü'nden telefon geldi; arayan Devran'dı ve telefonda; babam ölmüş, babam ölmüş, diyordu ve ağlıyordu. Ben telefonu babama verdim. Molla enişte vefat etmişti.

Bir can daha sonsuzluğa kanat çırpıyordu, geride sevdiklerini ve sevenlerini bırakarak. Bize düşen ise son vazifemizi yapmaktı.

Babamla amcam hastaneye giderek, cenazeyi aldılar. Sarayönü'nden de Fatma halamla Havva geldi. Amcam Fatma halamla birlikte cenazeyi Sarayönü'ne götürdü.

09.07.2011 – CUMARTESİ = Ölüme yaklaşan bir insan, rüyasında sürekli ölen yakınlarını görürmüş. Evet Molla enişte de 2 gün boyunca, bundan yıllar önce vefat eden Kamil dedemi (babaannemin babası) rüyasında görüyormuş ve de onun kendisini çağırdığını söylüyormuş. Molla enişteyi, en son ölmeden 2 gün önce görmüştüm, ama son defa gördüğümü bilemedim, fakat bakışlarında bir farklılık olduğunu fark etmiştim. Babam da bakışlarında bir farklılık olduğunu söylüyordu. Eğer bunun son görüş olduğunu bilseydim helalleşirdim. Bu bize her an insanlarla helalleşmemiz gerektiğini hatırlatıyor.

Devran'ın; babam ölmüş, babam ölmüş, sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Bu sabah cenaze için Sarayönü'ne doğru yola çıktık. Fakat yarım saatlik yol, bana 2-3 saat kadar uzun geldi, yollar bitmek bilmedi sanki. Aklım sürekli Fatma halamı gildeydi. Sarayönü'ne ulaştık, kızların sesini duyunca dayanamadım, ağlamaya başladım, gözyaşlarımı saklamaya çalışarak. Cenaze morgdan geldi, kızlar babalarını son defa, cenaze yıkama aracında gördüler, ben de balkondan olanı biteni seyrettim. Şu fani dünyada bir yakınımızı daha, sonsuzluk âlemine yolcu ettik. Ama ne gariptir ki, cenazenin olduğu aynı mahallede ve aynı anda düğün vardı. Yani cenaze ile düğün bir arada oldu. Bazen hüznün içinde sevinç, bazen de sevincin içinde hüznün yaşanır.

SÜNDÜS KOÇ – KONYA
09.07.2011 – C.TESİ

İSTANBUL'DA BİR YIL

İstanbul, yüreğimi verdiğim İstanbul... Şaka gibi İstanbul'da manevi anlamda harika bir yıl geçirdim.

İstanbul'a ilk geldiğim zaman, oldukça heyecanlıydım. Yüreğimde, bu rüya gibi şehre, ilk defa adım atmanın verdiği heyecan vardı. Ama ne heyecan yani...

Ne demişler; tebdil-i mekan'da ferahlık vardır. Aynen öyle, insan bazen mekan değiştirmeye ihtiyaç duyar.

Ailenizden çok uzaktasınız, yalnızsınız koca bir şehirde. Ama insan zamanla alışmıyor değil. Zaman her şeye ilaçtır, derler. Evet, insan zamanla her şeye alışıyor.

Görmeden yüreğimi verdiğim İstanbul... Yeditepe İstanbul... Neler fark etmedim ki İstanbul'da. Bir zamanlar Osmanlı'nın başkentiydi İstanbul. İstanbul'da neler dikkatimi çekmedi ki; boşu boşuna yedi tepe İstanbul dememişler, her tarafı tepe nerdeyse. Gökdelen gibi yüksek yüksek binalar... Üst üste gelen köprüler... Tüneller... Deniz kenarında balık tutan insanlar... Balık tutan insanların dibinden ayrılmayan kediler... Daha neler neler...

İstanbul İstanbul, yüreğim seni çok sevdi İstanbul. İstanbul'dan ayrılmak zor olacak. Bir daha geleceğimi bilsem üzülmem. 2. yuvam bildiğim İstanbul, Allah'tan dilerim ki, inşallah tekrar vuslat buluruz birbirimize...

SÜNDÜS KOÇ – İSTANBUL

17.05.2012 – PERŞEMBE

GURBET VE KARDEŞLİK

“Müslüman, Müslümanın kardeşidir”, der rahmet Peygamberi. Yeri geldiği zaman kan kardeşliğinden öteye geçer. Demek istediğim şu ki; bazen din bağı, kan bağındanda güçlü olabilir.

Ben din kardeşliğini, İstanbul’da Hüdayi kursunda açık açık yaşayarak gördüm. Burada sadece Türk kardeşlerimiz yok, neredeyse dünyanın dört bir tarafından gelen yabancı kardeşlerimiz var; Moğolistan’dan, Türkmenistan’dan, Azerbaycan’dan, Kırgızistan’dan, Kazakistan’dan, Rusya’dan... Onlar buraya 2 yıllığına çok uzaklardan geliyorlar ve 2 yıl boyunca ülkelerine gitmiyorlar, buradaki eğitimleri bittikten sonra ülkelerine dönüyorlar. Ülkelerine döndükten sonra tebliğ faaliyetlerine başlıyorlar. Onlar muhacir, biz ensarız adeta.

Onları gurbeti bizden daha uzun yaşıyorlar, onlara gereken ilgiyi göstermemiz gerekiyor.

Hiç unutmuyorum, Konya’ya bayrama gitmeden önce, bir teheccüd vakti, Kırgız kardeşlerimiz mescide toplanmış, dua ediyorlardı. Ben ve birkaç Türk kardeşlerimiz de, onların gözyaşlarıyla yaptıkları dualarına katıldık. İlk önce Kur’an-ı Kerim okundu, sonra dua yapıldı. Dua yapılırken bazı Kırgız kardeşlerimizle bazı Türk kardeşlerimiz gözyaşlarına hakim olamadı, ben de çok etkilendim, iç dünyamda bir yanardağ adeta lav fışkırtıyordu.

Böyle güzel insanlarla, Hüdayi çatısı altında, bizi karşılaştıran Allah’a şükürler olsun. Herkese nasip olmaz, buradaki dostluk, kardeşlik. Her yiğit gurbetin acısını sevince dönüştüremez gönlünde. Gurbet zordur belki, ama hayırlı bir ortamda, bu yabancı kardeşlerimizle bir aile gibi olmak, unutturuyor tüm sıkıntıları size. Eğer kendini Allah rızası için bir şeyler yapmaya adanmışsanız, akıp gider gönlünüzden gurbet acısı.

Bazen derin düşüncelere dalarım ve derim ki; Allah’ım sana şükürler olsun, bana böyle güzellikler yaşattığı için, iyi ki buraya gelmişim. Allah annem gilden razı olsun beni buraya gönderdikleri için.

Gurbet dedik, kardeşlik dedik. Burada gerek Türk kardeşlerimiz olsun, gerekse yabancı kardeşlerimiz olsun, sürekli gece gündüz birlikte olduğumuz için, biz onlarla aile gibi olduk, kardeş gibi olduk. Biz zaten din kardeşiyiz vesselam..!

SÜNDÜS KOÇ – İSTANBUL
22.12.2011 – PERŞEMBE 11:21

SELAMIN BÜYÜSÜ

“Aranızda sevgiyi artıracak selamı yayın” der Rahmet Peygamberi. Siz de biliyorsunuz ki; selam vermek sünnet, almak ise farzdır.

Selam; Allah’ın selamı üzerine olsun, demektir. Selam, bir nevi duadır. Selam, Allah’ın isimlerinden biridir. Kişiler arası sevgiyi pekiştirir, ister tanıdık olsun, ister tanıdık olmasın. Selam sayesinde, yeni dostluklar geliştirerek tanıdığımız insan sayısını çoğaltırız, insanlarla aramızdaki dostluk ve sevgi bağına güçlendiririz.

Hüdayi kursunda selamlaşmanın yaygın olduğunu gördüm. Öğrenci arkadaşlarımın çoğunu tanıımıyordum, onlarla selamlaştıkça tanıştım. Burada sadece Türkler yok, burada Moğolistan’dan, Kazakistan’dan, Kırgızistan’dan, Azerbaycan’dan ve Rusya’dan gelen kardeşlerimiz de var. Selamlaşmanın bereketi olsa gerek onlarla dost olduk.

Kırgızlardan Meryemgül isimli bir kardeşimiz, benim ona hediye vermem gerekirken o bana hediye veriyordu. Ve diyordu ki; Allah bana verecek. Onunla da selamlaşma sayesinde dost olmuştum.

Moğol kardeşimiz olan Serikgül’den de bahsetmeden geçemeyeceğim. Aramızda diyalog yoktu ama birbirimiz gördüğümüz zaman selamlaşırdık. Bir gün mescide, sınıf arkadaşım Beyaz ile birlikte siyer yazılısına çalışıyorduk. Bizi çalışmamızdan Serikgül’ün; Size bir şey söyleyebilir miyim, diyen sesi ayırdı. Beni sınıfına çağırıyordu. Sınıfa doğru giderken bana söylediği; Her karşılaştığımızda bana selam veriyorsunuz. Bu çok hoşuma gidiyor, sözü, selamlaşmanın önemini ortaya koyuyordu.

Evet arkadaşlar, işte görüyorsunuz selamın etkileyiciliğini. Bir tek selamla tüm dünyayı kendinize dost edinebilirsiniz.

Bir selam size gönül dağlarımdan,
Al selamım gönül dağlarımdan (BARIŞ MANÇO)

SÜNDÜS KOÇ – İSTANBUL
22.11.2011 – PERŞEMBE SAAT: 21:25

ABDESTLE GELEN MANEVİ HUZUR

Yüce Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de Maide Suresi, 6. ayette: Ey iman edenler, namaza kalktığınız zaman yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayın, başlarınızı meshedin ve her iki topuğa kadar ayaklarınızı da (yıkayın.), diye buyurur abdestle ilgili.

Abdest hem maddi, hem de manevi temizliktir. İnsandaki negatif enerji de suyla birlikte akar gider. Abdest, ibadet için ön temizliktir. Abdestle birlikte maddi kirler suyla akıp giderken, azalarımızla yaptığımız günahlar (manevi kirler) da akıp gider.

İster buz gibi suyla olsun, ister sıcak suyla olsun, abdest alınca kendimi psikolojik olarak daha rahat hissedirim. Abdestle birlikte iç dünyama da manevi huzur yerleşir. Evet her abdest alışımında içimi manevi bir huzur kaplar, aynaya bakarak kendime gülümserim ve; Allah'ım sana şükürler olsun, derim.

Size de tavsiyem; sıkıntılı anlarınızda güzel bir abdest alıp, sonra da 2 namaz kılmanızdır.

Abdest aldığınızda kendinizi rahatlamış hissedersiniz. Her abdest alışımında, o tatlı huzuru içimde hissedirim ve farkında olmaya çalışırım.

Aziz Mahmud Hüdayi kursunda Sümeyye diye bir sınıf arkadaşım vardı, kursa alışamamıştı, bu yüzden huzursuzdu. Bir müddet onunla ilgilendim, ama yine de tam olarak ne yapacağımı bilemiyordum. Onun üzgün hali beni de üzüyordu ve sürekli ona nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyordum. Çünkü böyle durumlarda, ne yapılabileceği konusunda yeteri kadar herhangi bir tecrübeye sahip değildim.

Aklıma, İmam-Hatıpte benimle ilgilenen bir hocam vardı, Miyase hoca, o geldi. Ve hemen ona mesaj attım, kısa bir süre sonra Miyase hoca beni aradı ve durumu ona anlattım. Ama Sümeyye'nin haberi yoktu. Miyase hoca; Abdest alsın, 2 rekat namaz kılın, sakinleşince onunla konuş, dedi. Biz de Miyase hocanın dediklerini yaptık ve Sümeyye onları yaptıktan sonra rahatladığını söyledi. O rahatlayınca ben de rahatladım.

Yukarıda verdiğim örnekte Abdestin insan ruhu üzerindeki olumlu etkisini görüyoruz.

Sıkıntı anında abdest alıp 2 rekat namaz kılın, oluşan olumlu etki fark edilir derece de görülecektir.

SÜNDÜS KOÇ / İSTANBUL

04.10.2011-SALI 21:25

GURBET VE AYRILIK

Gurbet ne zormuş, bilmek başka, yaşamak başka. Gerçi uzun yıllar gurbeti yaşamadım ama 1 yıllık gurbet, benim için gerekli tecrübeyi sağladı. Biliyordum gurbetin zor olduğunu, yaşayınca anladım daha da zor olduğunu. Ne zormuş be gurbet, ne zormuş be ayrılık..!

İstanbul, benim ilk gurbetim, yüreğim kıpır kıpırdı oraya ilk gittiğimde. Ama gel gör ki, babamla kardeşim beni Aziz Mahmut Hüdayi Kız Kur'an Kursu'na bıraktıktan sonra gurbet ve ayrılık acısı saplanmıştı yüreğime, bir ok gibi.

Eğer kişinin belli bir hedefi varsa gurbet onu etkilememeli, yoksa hedefi yarım kalır ve yarım kalan iş başlanmamış iş, demektir.

Ben düşünürdüm ki, ailemden uzun süre ayrılısam kolay kolay onları aramam. Ama hiçte öyle olmadı. İlk haftalar çok zor geçti, sonra insan alışıyor işte. Koskoca bir şehirde yapayalnızsınız, tanıdık hiç kimse yok. Evet, İstanbul'da babamla kardeşim Ömer beni kursa koyunca yaşadım bu duyguların ne kadar da zor olduğunu, ilk defa yaşıyordum. Gurbet neymiş be, insan için hayat yolculuğunda, insanın olgunlaşması için güzel bir fırsattır, insanı her türlü zorluğa hazırlıyor, her şeyi öğretiyor, dayanışma gibi.

Annem gil ile mutlaka her hafta görüşürdüm, Cuma gününden tut, Pazar gününe kadar. Onlara ulaşamayınca da özellikle de anneme; sana neden ulaşamıyorum, diye, hayıflanırdım ona. Ailemle uzun süre görüşmem, diyen ben her hafta Cuma, Cumartesi, Pazar onlarla görüşüyordum. Görüyorsunuz değil mi? Gurbet insana yapmam, dediği şeyleri yaptırıyor.

Gurbet size, sevdiğinizin değerini öğretir, hayatı öğretir, hayatta kendi kanatlarınızla uçmayı öğretir, sevdiğinizle birlikte olmanın mutluluğunu öğretir. Hayata karşı daha bir olgun olursunuz. Ama her şeyden önce gurbet size hayata karşı tutunmayı öğretir.

Yaşamak lazım gurbeti, her ne kadar zor olsa bile. Ama gurbete dayanamayanları da zorlamamak lazım. Çünkü her insan gurbeti kaldıramaz, gurbet bu kadar zor işte..!

SÜNDÜS KOÇ - DENİZLİ KARAHAYIT
16.06.2012 – CUMARTESİ

DUA: YARDIM ET ALLAHIM

Allahım yardımına ihtiyacımız var, senden başka yardım isteyebilecek kimsemiz yok, yardım et, yardım et, yardım et Allahım.

Yüzümüzü kara çıkarma, bizi darda bırakma, yardım et Allahım.

Şu yeni başlayan günüme bereketler ihsan et Allahım.

Ne kadar zor sana kul olmak, ne kadar zor sana kul kalmak, nefsimize karşı yardım et Allahım, bizi bize, beni bana bırakma Allahım.

Bir an dahi bizi senin rızandan ayırma Allahım.

Bize kırgın ve kızgın gönülleri yumuşat, bize kapalı olan gönülleri aç Allahım, habibin Hz.Muhammed (s.a.v.)'in hürmetine.

Din kardeşlerimizle aramızı düzelt Allahım.

Hem dış dünyamdaki hem de iç dünyamdaki zincirleri kırmamda bana yardım et Allahım.

Nefsimin zincirlerini kırmamda bana yardımcı ol Allahım.

Bize hayırlı kapılar aç Allahım.

Nefsimizin ve şeytanın oyunlarına karşı bize yardım et Allahım.

Sen niyetimizi biliyorsun Allahım.

Sen benim tek dayandığım varlıksın, yalnız sana güveniyorum Allahım, yalnız senden istiyorum Allahım.

Bana, eşime ve bütün din kardeşlerimize hayırlı kapılar aç Allahım.

Şu dünya imtihanında bizi yalnız bırakma, sensiz bırakma, yardımsız bırakma Allahım.

YARDIM ET, YARDIM ET, HZ.MUHAMMED (S.A.V.) EFENDİMİZİN HÜRMETİNE YARDIM ET ALLAHIM..! (AMİNNN)
(HAYIRLI CUMALAR CANLAR)

SÜNDÜS KOÇ - KONYA

30.07.2013 - SALI

GURBET-İ İSTANBUL

İstanbul, yüreğimin bir köşesindeydi ve de sürekli aklımdaydı. Kardeşlerim tarafından İstanbul anlatıldıkça, İstanbul'a karşı hayranlığım artıyordu. Çünkü İstanbul Fatih Sultan Mehmet'in yadigarıydı. Sahabelerden Eyup el-Ensari hazretlerinin mekanı olduğu gibi birçok sahabelerinde mekanıydı.

2 yıldır İstanbul'a gitme hayalleri kuruyordum ve bir gün mutlaka gideceğimden de emindim. İstanbul'a gitme fırsatları çıkıyordu karşıma ama ne yazık ki elime geçen fırsatlar bir kuş gibi uçup gidiyordu.

Aziz Mahmud Hüdayi kursu, benim için tek fırsattı, 2 yıl boyunca buraya gitmeyi hayal ettim. Geçen yıl kayıtlar dolduğu için kayıt olamamıştım da 1 yıl boyunca kayıt zamanını takip ettim. Ağustos 2011'de kayıt yaptırıldı. Eylül'de Aziz Mahmud Hüdayi kursundan haber geldi.

Fakat maddi durumdan dolayı babam İstanbul'a gitmeme razı değildi. Sırf babam razı olmadığı için gitmekten vazgeçtim. Ben her ne kadar İstanbul'a gitmekten vazgeçsem de yüreğim oradaydı.

Her ne olduysa 2 hafta içinde oldu da kapandığını zannettiğim İstanbul kapısı bana ardına kadar açıldı. Kaybetmek üzere olduğum heyecan yeniden canlandı ve kendimi son hafta İstanbul'a gitme hazırlıkları içinde buldum. İstanbul'a Aziz Mahmud Hüdayi kursuna gideceğimiz günü sabırsızlıkla beklemeye başladım. Heyecanlıydım, mutluydum, 2 yıldır hayallerimi süsleyen İstanbul'a gidecektim.

25 Eylül 2011 Pazar günü babaannem gile "Allah'a ısmarladık" demeye gittik. Ben isterdim ki İstanbul'a gitmem herkese sürpriz olsun, fakat herşey kesinleştikten sonra İstanbul'a gideceğimi duymayan kalmamıştı.

Pazar akşamı bütün aile istasyona gittik, kardeşim Zahid Denizli'de olduğu için sadece o yoktu. Hayatımda ilk defa trenle yolculuk yapacağım içim oldukça heyecanlıydım. Babam, ben ve kardeşim Ömer birlikte gidecektik İstanbul'a.

Beklemek kadar zor bir şey olamaz. Zaman geçmek bilmiyordu sanki ve geçen dakikalar sonunda beklediğimiz tren geldi. Treni görünce aklıma Orhan Hakalmaz'ın Kara Tren isimli parçası geldi aklıma.

Ayrılık vakti geldi, çattı. Sevdiklerinizle vedalaşıp, yuvanızdan uçup gidiyorsunuz bir kuş gibi. Başka denizlere yelken açıyorsunuz. Annem gil ile vedalaştım, annem gözyaşlarını tutamadı. Trene binip, hareket saatini beklemeye başladık. Herkes yolcularını uğurluyordu el sallayarak.

26 Eylül 2011 Pazartesi günü 12-13 saatlik tren yolculuğundan sonra saat: 10:30 gibi İstanbul Haydarpaşa garına geldik. Yani rüyalarımın şehri İstanbul'a geldik. Hayatımda yaşadığım en güzel yolculuklarımdan bir tanesiydi İstanbul yolculuğu, babam ve kardeşim Ömer ile birlikte.

Gece yolculuğu yaptığımız için, çevremi gözlemlene imkanım olmadı, ancak yolculuğumuzun gündüz süren kısmında, çevremi izleyebildim. Dağlar, taşlar ve ağaçlardan bir müddet sonra denizle karşılaşıyorsunuz.

İstanbul'a gelir gelmez ilk işimiz Kadıköy'e, rahmetli dedemin teyzesinin oğlu Hasan amcalara gitmek oldu, haberleri vardı İstanbul'a geleceğimizden.

Kendimi bir an için Konya'da zannettim. İstanbul'a gelince ilk izlenimlerim; trafiği oldukça kalabalık ve yavaş, otobüsler tramway hattının bir kısmından geçiyor. Konya'da ise trafik fazla kalabalık değil ve oldukça hızlı.

Hasan amcalara gidinceye kadar valizler bizi epeyce yordu. Hasan amcalara gelir gelmez ortalık itfaiye ve ambulans sirenleriyle inledi. Biz alışkın olmayınca bu fazla gürültüyü garipsedik. Hasan amca, İstanbul'da bu durumun sık ve normal olduğunu söyledi. Kahvaltımızı orada yaptık.

Öğleden sonra Ümraniye'ye Aziz Mahmud Hüdayi Kız Kur'an Kursu'na gittik. Kayıt işlemleri tamamlandıktan sonra kaçınılmaz ayrılık geldi. Babamla ve kardeşim Ömerle vedalaştım ve onlar gittiler.

Hayatımda ilk defa ailemden çok uzakta ve farklı bir şehirde yalnız kaldım. Kalacağım yeri gösterdiler bana. Kalacağım yer lambir denilen çatı katıydı. İçime ayrılık acısı çöktü. Böyle bir ayrılık acısı yaşayacağım aklımdan ucundan bile geçmezdi. Bir an için; ben ne yapmışım böyle, dedim. Acaba gurbet acısını, ayrılık acısını kaldırabilecek miydim? Çünkü ben zannederdim ki ailemden farklı bir yerde aylarca uzak kalsam bir iki ay boyunca onlarla görüşmem belki, derdim. Ama hiç zannettiğim gibi olmadı. Başka bir şehirde, ailemden, çok uzaklarda ayrılığın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir müddet sonra hemen telefona sarıldım ve evi aradım, telefona kardeşim Bahri çıktı. Annem evde değilmiş. Kardeşim Bahri'nin sesini duyunca biraz rahatladım. Daha sonra Hatice Hale hocayla Miyase hocayı aradım ve onlarla konuştum. Onlarla konuşuncada rahatlamıştım. Kısa bir süre içinde hem ayrılık acısını atlattım hem de kursa ve arkadaşlarıma yani yeni hayatıma alıştım.

Bazen yuvadan uçmak gerekir, hayat denilen yolda ayakta kalabilmek için..!

SÜNDÜS KOÇ – İSTANBUL
30.09.2011 – CUMA 18:17

ANNELER

Anne olmak güzeldir, güzel olduğu kadar da zordur. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) "CENNET ANNELERİN AYAKLARI ALTINDADIR." buyurarak, annenin ne kadar değerli ve de ne kadar önemli olduğuna, anne rızasının ve de anne duasının da ne kadar önemli olduğuna işaret ediyor. Annelerimizin kıymetini bilelim. Yani kıymet bilelim, kıymetimiz bilinsin vesselam..!

@SÜNDÜS@ İSTANBUL

13 MAYIS 2012 PAZAR 11:53

YA NASİP YA KISMET

Her Perşembe günü dergi okuması yaptığımız oturmamız olur bizim. Dün annemle ben bir şeyler atıştıralım, dedik. Otmamada, okuma öncesi sadece süt ikram ediliyor, yani bu oturmamız dergi okuması olduğu için ikramlı değil. 1-2 ay önce geç kalanlara kapı açılmaması uygulaması başlamıştı.

Mekana ulaştığımızda geç kaldığımızı farkettilik, yalnız, tek geç kalan biz değildik, bizim dışımızda 6 kişi daha geç kalmıştı. Anlaşılan bugünkü oturma bize nasip değilmiş, niyetimiz Allah rızası içindi.

Karıncaya sormuşlar; nereye gidiyorsun, diye. O da Hacca gidiyorum, diye cevap vermiş. Oraya ulaşamazsın, demişler, karınca ise; hiç olmazsa bu yolda ölürüm, demiş.

Biz de bugün oturmaya katılamazsak da o yolda adım atmış olduk. Çünkü niyet önemli, niyetimiz Allah rızasıydı. Bir ablamız bize; size kapı açılmasa bile, kapıdan geri dönseniz bile, niyetiniz Allah rızası olduğu için yine sevap kazanırsınız, demişti.

Oturma 2.kattaydı, 1.katta ise annemin tanıdığı ve hiç çocuğu olmayan bir teyze vardı, annem oraya; başsağlığına gidelim, dedi. Çünkü kısa bir süre önce o teyzenin eşi vefat etmişti. Orada Kur'an okuduk, dua ettik, teyze çok memnun oldu. Bizim için de güzel oldu, niyet Allah rızası olunca her şey güzel oluyor. Birden kanım ısındı teyzeyle. Allah'a hamdolsun, kapıdan çevrilsek, eve elimiz boş dönmedik, bir din kardeşimizin gönlünü alarak, eve gönül huzuru içinde döndük.

Ne demek lazım; "Olanda hayır vardır", demek lazım.

SÜNDÜS TOKGÖZ – KONYA
20.03.2015 – CUMA 10.40

15 TEMMUZ GECESİ

15 TEMMUZ GECESİ

Milletçe 15 temmuz gecesi, sabahı aydınlık olan kara bir gece yaşadık. Gece saat: 00.00'dı. Eşimin facesini açtım, bazı paylaşımlar dikkatimi çekti. Hemen tableten haberlere baktım. DARBE GİRİŞİMİ olduğu yazıyordu. Gece saat: 3.00'te yapılması planlanan darbe, bazı bilgi sızıntısından dolayı saat: 21.00'de darbeci askerlerin İstanbul'da boğazı kapatmasıyla, Ankara'da F-16'ların alçak uçuş yapmasıyla başlamış. Ne hikmettir hergün haberleri izlemek için televizyonu açan biz, o gün televizyonu açmamıştık. Bundan dolayı gece saat: 00.00'da darbe olayından haberimiz oldu. Ben darbe girişimi oldu bitti, yapamadılar zannetmişim. Oysa olaylar tüm sıcaklığıyla devam ediyormuş. Olayın vehametini ancak sabah anlayabildim.

Eşim Kemal beye darbe girişimi olduğunu söyledim. Annem o gece uyuyamamış balkona çıkmıştı. Bu arada bütün camilerde selalar verilmeye başlamıştı. Evimizin önünden sürekli arabalar korna çalarak geçiyorlardı. Erdoğan televizyonda canlı yayına bağlanmış, halkı sokağa davet ediyordu, darbecilerle mücadele etmek için. Halk sokağa dökülmüştü, darbecilere "DUR" demek için. Özellikle İstanbul'da ve Ankara'da darbecilerle halk arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyordu. Halk darbecilerin silahlarına karşılık vatan için, Akif'in dediği gibi, İMAN DOLU GÖĞSÜNÜ SİPER EDİYORDU, bu ihanet içeren HAYASIZCA AKIN'IN durması için. Tanklar Ankara ve İstanbul'un her yerindeydi. Köprüde darbeci askerler halka silahla ateş ederken, halk bir adım bile geri adım atmıyordu, silahsız olmalarına rağmen. Çünkü onların silahdan daha güçlü silahları vardı, o da; İMANLARI. Vatandaşlarımız darbecilere karşı, vatan için direniyordu. Sonunda darbeciler bu direnişe teslim olacaktı. Darbecilerin silahları, tankları varsa, bizim de sarsılmaz imanımız vardı, tıpkı Çanakkale de olduğu gibi.

Hatırlarsanız Çanakkale'de bütün dünya üstümüze silahlarıyla gelirken, yine bizi, imanımız kurtarmıştı. 15 Temmuzda Çanakkale ruhu tekrar dirilmişti.

O gece evde zor durdum, eğer arabamız olsaydı evde kimseyi durdurmazdım. İnternetin başından hiç ayrılmadım. Sürekli Konya'nın meydanlarını, caddelerini izledim. Gece saat: 3.00 olmasına rağmen meydanlar, caddeler kalabalıktı. Açıkcası Erdoğan'ın çağrısı tam yerini bulmuştu. O gece sürekli Yunus (a.s.)'in "LA İLAHE İLLA ENTE SÜBHANEKE İNNİ KÜNTÜ MİNEZZALİMİN." duasını okudum.

Sela sadece Cuma günü ve cenaze olunca okunur, eğer bunun dışında okunursa "BİRLİK" olma çağrısıdır. Gece boyu selalar hiç susmadı. Erkek kardeşlerimden Ömer Ankara'daymış darbe girişimi anında. O da kendini bir çatışmanın ortasında bulmuş, arkadaşlarıyla sokağa çıkmış.

Binlerce yaralımız ve de yüzlerce şehidimiz oldu. Sabah olunca köprüdeki darbeci askerlerin teslim olduğunu öğrendik. Tüm yurttaki darbeci askerlerin etkisiz hale getirildiğini ve de darbe için gerekli tedbirlerin alındığını öğrendik. Kısacası çok önemli bir uçurumun kenarından döndük. Eğer darbe olsaydı biri 1.5 yaşında, diğeri de 2 günlük bebeği olan kardeşim Bahri ne yapardı, 7.5 aylık bebeğimiz olan biz ne yapardık, bebeklerle çocuklarla birlikte milletçe ne hale gelirdik, ne yapardık, onu düşündüm.

Darbenin engellenmesini sağlayan vatansever askerimizi ve polisimizi de unutmayalım. Ankara'da bazı vatansever askerler tankları bozarak, Ankara sokaklarına çıkmasını engellemiştir. Askerimiz Ömer Halisdemir darbecilerin başını başından vurarak öldürüp şehit olmuştur, komutanından aldığı emri uygulayarak. Genelkurmay başkanımız ve bazı generaller rehin alınmıştı, onlar da yapılan operasyonlarla sağ salim kurtarıldılar. Erdoğan'ın Marmaristeki kaldığı otel, Erdoğan çıktıktan 5 dakika sonra darbeci askerler tarafından saldırıya uğradı. Yine Allah korudu.

Batı'ya gelince batı çok üzüldü darbenin başarısız olmasına. Batı geçmişte Osmanlı zamanında bu toprakları gizli antlaşmalarla paylaşmıştır ve de işgal etmeye başlamıştır. Kurtuluş savaşıyla işgal güçleri bu topraklardan temizlenmiştir ve vatanımızın toprak bütünlüğü korunmuştur. Batıdaki Müslüman Türk düşmanlığı bilinen bir gerçek.

O gün Türkiye için Kabe'de Kabe imamı dua etmişti, o gün bütün müslümanlar bizim için dua etmişti. Hatta Türkiye'deki evliyalar bile ayağa kalkmış.

O gün asıl darbeyi halk, darbecilere yaptı. Allah'a şükürler olsun ki milletçe çok zor bir sınavı başarıyla atlattık.

Bu millette bu iman dolu yürek olduğu müddetçe çevremizdeki akbabalar avuçlarını daha çok yalarlar.

18 Mart 1915 Çanakkale ruhu içimizde hâlâ yaşıyor.

15 Temmuz şehitlerimizi rahmetle anıyorum, Allah onların şهادetlerini kabul etsin, bize de şehitlik nasip etsin. Gazilerimize acil şifalar diliyorum, Allah şehitlerimizden de gazilerimizden de razı olsun.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA

11.07.2017 - SALI 19.05

DİREKSİYON SINAVI

4 Şubat 2017 cumartesi günü direksiyon sınavım vardı, son derece rahattım, zaten direksiyon sınavını kafamda bitirmiştım ve kazanacağıma inanıyordum. İlk direksiyon hocam da zaten benim kazanacağıma inanıyor ve de; Sündüs hanım sizin başaracağınıza ben inanıyorum, siz başarabilirsiniz, derdi. Hocamın bu motivasyonu sayesinde ben de inandım başaracağıma.

Ben saat 14.00 gibi çıktım, otobüsten Anıt'ta indim ve oradan Harmancık dolmuşuna bindim. İneceğim yeri tam olarak bilmediğim için tam da Meram Belediyesi'nin önünde indim. Oysa ki biraz daha ileride inmem gerekiyordu. Yanlış yerde indim. Anayola geri döndüm. Yol boyunca yürüdüm ve anayoldaki ilk durağın yanındaki ara sokağa girdim. Buraları hiç bilmiyorum. Aslında anayola dönmemem gerekiyordu, ileriye doğru gitmeliydim. Anayola geri dönerek sınav yerinden uzaklaşmış oldum. Saat 15.00'te sınav yerinde olmam gerekiyordu. Saat 3'e 1-2 dakika vardı. Ara sokakta herkesin evinin önünde karlar vardı. Tek tük insanlar evlerinin önünü kürümeye çalışıyorlardı. Hiç bilmediğim yerler, sınava geç kalmak üzereyim, yavaş yavaş paniğe kapılmak üzereydim. "Allahım yardım et" diyordum. İkimden; tanıdık birisi çıksa da beni sınav yerine arabasıyla götürse, diye geçiriyorum.

Yolun ortasında bir minübüs duruyor, arabaya bir bayan su şişeleri koyuyordu. Ben ona; abla burada bir okul varmış, diye sordum. O abla da bundan 3.5 yıl önce aynı kreşte birlikte çalıştığım, İfakat hoca çıktı. O da; bu kız Sündüs'e benziyor, Sündüs'ün burada ne işi var, diye düşünmüş. Bu şekilde 3.5 yıldır görmediğim İfakat hocayla da görüşmüş oldum. Beni sınav yerine kadar arabasıyla götürdü. Allah razı olsun. Böylece büyük bir stresten kurtulmuş oldum, çok şükür. Allah'ın yardımı tez vakitte yetişti, İfakat hoca hızır gibi yardımına yetişti.

Sürekli "Lâ ilâhe illa ente sübhaneke innî küntü minezzalimîn" duasını okuyordum. Sıra bana geldi, ilk görüşte komisyona kanım ısınmıştı. Önce ön kaputu açtirdılar sonra da arka bagajı, son derece rahat ve de sakindim. Arabanın içinde göstergeleri sordular. Buraları hep geçtim. Sınava bu şekilde başlamış oldum.

Hep dua etmişim; Allahım bana direksiyon sınavında, kolaylık gösterecek hayırlı insanlar gönder, diye. Çok şükür komisyon çok iyiydi. "L" geriyi kursumuzun yerinde değil, başka yerde yaptırdılar, "L" geriyi başka yerde ilk defa sınavda yapmışım, oldukça başarılı yapmışım. Daha önce orada hiç "L" geri yapmamışım. Bunu nasıl başardığıma gelince, son direksiyon dersimizde hocamız diğer arkadaşlara orada "L" geri yaptırmıştı ve ben onları dikkatle izlemişim. Bu dikkatimin sayesinde "L" geriyi başarılı yaptım.

Park alanına doğru giderken önünüze ışıklar gelir, sol tarafta mezarlık vardır. Işık yeşil yanıyordu ve ben o esnada sola dönüş esnasında yavaşlamadım, hızımı korudum ve sola dönüşü hızlı yaptım, oysa ki orada hızımı düşürmem gerekiyordu, arabadaki herkes sarsıldı. Bana, yavaşlamamı söylediler. Ben de, ışığın yeşil yanmasından dolayı böyle bir şey yaptığımı söyledim. Yanımdaki komisyon başkanı da; yeşil ışıktan dolayı böyle bir şey yaptığımı anladığını, söyledi. Parketmeyi de başarılı bir şekilde yaptım, lakin parkı geçtim geçmesine de, tamam bitti denilince ben de sınav bitti zannettim, orada bir kafa karışıklığı yaşadım.

Ani fren, geri geri ve rampa onlarda harikaydı.

Sınav boyunca hızım 40-45 kmsa idi. 50'ye hiç yaklaşmadım. Görüş alanının sıfır olduğu sisli havadaki hızımdan bile yavaşım sınavda. Sisli havada hızım 50'nin üstündeydi. En ufak bir heyecan, stres yaşamaksızın sınavı güzel bir şekilde bitirdim. Hiçbir şekilde extra çalışma yapmadan tek seferde ilk sınavda geçmiş oldum. Unutmayın, heyecan sınavın baş düşmanıdır, rahat ve sakin olmak ise kazanmanın yoludur.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
05.02.2017 - PAZAR

TARLA VE HARMAN

Çocukluğumda yaz tatillerinde köye gider, harman kaldırırdık. 12 yaşında Traktör kullanmasını öğrenmişim. 12 yaşından 17 yaşına kadar tarlada Traktör kullandım. Traktör kullanmasını yeni öğrendiğim sıralarda, tarlada öğrendiklerimi uygulamak isterken az kalsın rahmetli dedemi bir kazaya kurban ediyordum, Allah'a şükürler olsun ki rahmetli dedem kıl payı traktör arabasının (römorkun) altında kalmaktan kıl payı kurtulmuştu.

Önce ekinleri Traktörle biçerdik, bütün tarlaları bitirirdik, Traktör arabasına sepet takar, tarlaya giderdik. Arabada birkaç kişi olurdu, birinin elinde dişli olurdu, arabaya sapı yani ekinleri yerleştirmek için. Ben Traktörü tarlada yığından yığına çekerdim, bazen de arabada ekinlerin yerleştirilmesine yardımcı olurdu. Tarlada Traktör kullanmasını daha çok seviyordum.

Gelelim şimdi arabaya doldurduğumuz ekinlere; araba dolunca harmana gider, urgan yani arabada olan kalın ip yardımıyla arabadaki ekinleri, urganı traktöre bağlamak suretiyle harmana yıkardık, eğer Traktör çok hızlıysa bazen ekinlerle birlikte araba da yıkılırdı. Sonraki getirdiğimiz ekinleri yıkmadan önce, arabadaki sepetin üstünden önceden yıktığımız ekinlerin üstüne atlardık, çok zevkli olurdu. Bir keresinde sepette ayağım kayıp tekerin dibine düşmüştüm, orada da az bir ekin vardı, bundan dolayı bir şey olmadı. Dolu arabadan, bazen ya arabanın önünden ya da urgandan inerdik.

Harmanda ise; bütün tarlalar toplandıktan sonra saman makinesi getirirdik, kayışla Traktöre bağlardık ve saman atardık. Ekinler, saman makinesinde hem saman olur hem de buğday, arpa ve nohut olurdu. Bu tarlaya ne ektiğinize bağlıydı. Harmandaki bu işte bittikten sonra, samanlar evdeki samanlığa, buğday, arpa ve nohut ise evdeki ambara koyardık.

Arpa çekilerek hayvanlara yem olurdu, buğday ise önce kaynatılır bulgur olurdu, sonra da değirmen de un olurdu. Traktörü sattık, bu işlerde bitti. Gerçekten çok özledim, tarlada çalışmayı. Bazen tarlada çalışmaya ara verip getirdiğimiz azığı yerdik, çay içerdik vesselam.

SÜNDÜS TOKGÖZ 08.18
02.04.2016 CUMARTESİ

NİYET VE SEMİNER

Nasibinizde ne varsa o çıkar karşınıza ya da gelir başınıza. Önünüze iki tane seçenek çıkar, bunlardan birini tercih etmek zorundasınız, fakat siz ikisini birden tercih etmek istersiniz.

5 Mayıs Cumartesi günü Ayşe halam gilde aile oturması vardı, aynı gün Aile Danışmanı Saliha Erdim hocanın da Necmettin Erbakan Üniversitesi Prof. Dr. Erol Güngör Konferans Salonunda "Değerler Ailede Kazanılır, Ailede Kaybedilir" isimli semineri vardı. Özellikle seminere gitmeyi çok istiyordum, fakat aile oturmasına da gitmek istiyordum. Kayınvalidemle oğlum Enes oturmaya önden giderler ben de seminerden sonra giderim, diye düşünüyordum. Eşim Kemal bey; Oturmaya geç kalırsın, bir tanesini seçmen gerekiyor, dedi. Kayınvalidem Ayşe halam gile hiç gitmediği için çok istediğim seminere gitmekten üzülmeye başladım.

O gün Fadime teyze gile gittik Enes için. Oradan eve döndüğümüzde saat: 13.00'e geliyordu. Genelde annem; sizi alacaklar, hazır olun, diye arardı. O aramayınca ben aradım, anneme ulaşamadım, kardeşim Rukiye'ye ulaştım. Annem gil köye gidiyorlarmış, haliyle bizi götürecek kimse olmadığı için aile oturmasına gitmekten vazgeçtik. Bu durumda çok istediğim seminere gidebilecektim, için için buna seviniyordum. İyi ki aile oturmasına gidemedik bizim dışımızda oluşan bazı nedenlerden dolayı.

Bundan 5 yıl önce, bir Ramazan akşamı annemle birlikte TV'de Yavuz Bahadıroğlu'nun sunduğu bir programda Saliha Erdim hocayı izlemiştim. Saliha Erdim hocayı ilk defa orada görmüştüm. Sanki onu daha önce görmüşüm gibi bir his yaşadım. Sanırım ruhlarımız Kalu Bela'da karşılaşmış olmalı. Ruhları Kalu Bela'da karşılaşan insanlar dünya hayatında da karşılaşır tanışır. O günden itibaren Saliha hocaya müthiş derecede Kalbî muhabbet beslerim. Daha ona ilk görüşte kanım ısınmıştı. Saliha hocanın hayatını internetten öğrendim. Daha sonra onun izinden yürümeye karar verdim. Saliha hocanın bazı yazılarını okudum, bazı programlarını izledim. Kendisini yakından tanımasam da uzaktan tanıyorum sanki yakından tanır gibi. Gördüğüm kadarıyla inancı güçlü ve de sağlam. Şimdiye kadar kendisine attığım bütün maillerime cevap vermiştir, Allah razı olsun kendisinden.

Saliha hocanın semineri saat: 14.30'da başlayacaktı. Saliha hocanın Konya'ya geleceğini İnstgram hesabından öğrenmiştim ve de çok sevinmiştim. Onu ilk defa dinleyecektim ve onunla ilk defa karşılaşacaktım. Geçtiğimiz günlerde Konya'da kitap fuarı olmuştu. Gelen yazarların içinde acaba Saliha hoca da var mı, diye bakmıştım. Maalesef o yoktu, eğer o olsaydı, onun olduğu gün Kitap Fuarına gitmeyi düşünüyordum. Onun olmadığını görünce üzüldüm.

Saat: 14.30 oldu. Hemen hazırlandım ve eşime beni oraya bırakmasını söyledim. Allah razı olsun Kemal bey beni oraya bıraktı. Ben oraya ulaştığımda henüz seminer başlamamıştı. Konferans salonunun önünde Saliha hocanın kitapları vardı. Hemen kitaplarını aldım. Ben salonda yerimi aldıktan sonra Saliha hoca seminere başladı, bize faydalı bilgiler verdi.

"Tecrübelerimiz, gördüklerimiz biz de iz bırakır. Ne taraf ağır basarsa o tarafa yöneliriz. Bizim beynimiz nötrdür, sorularla çalışır. İnsan neye ihtiyaç hissederse onu arar. İyi söz dengesiz dengeli, kötü söz de dengeliyi dengesiz yapar. Mutlu olmanın temel şartlarından birisi de Allah'ın verdiklerinden razı olmaktır. Kendisini değerli bulmayan başkasını değerli bulmaz."

Saliha Erdim hocayı görünce heyecanlandım. Çünkü onu görmeyi, onu dinlemeyi çok istiyordum. Seminerden sonra imza oldu, kitap imzalatma sırası bana gelince Saliha hocanın karşısında bir kez daha heyecanlandım, kitaplardan birini imzalattım.

Benim için çok iyi oldu, çok faydalı oldu. Ben seminere gitmeyi, Allah rızası için ailem adına faydalanmak niyetiyle istemişim.

Ne demişler; niyet hayır akıbet hayır, vesselam.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
09.05.2018-ÇARŞ. 08.27

İSTANBUL KONYA YOLCULUĞU

Yolculuk, yine yol göründü bana. Bu sefer İstanbul'dan Konya'ya doğru yolculuk yapıyorum. Bir insanın bir yerde vakti dolunca yolculuk yapması kaçınılmaz oluyor. Eylül 2011'de geldiğim İstanbul'dan Mayıs 2012'de Konya'ya kesin dönüş yapıyorum. Konya'ya en son 15 tatilde gitmiş ve de bu 4 aylık süre zarfında Konya'ya hiç gelip gitmemiştim, Konyamı ve de sevdiklerimi özlememe rağmen.

Konya'ya, yine benim gibi Konyalı olan Sıdıkayla birlikte dönecektim. İkimizde son hazırlıklarımızı tamamladık. Serpil'i, Serpil'in ablası gil almaya geldiler. İdareden çıkış almamız gerekiyordu, lakin idarede bulunan idareci hoca sıkıntı çıkardı, o hocadan dolayı neredeyse otobüsü kaçıracaktık. Anlaşılan Konya dönüşü biraz imtihanlı olacaktı. Neyse, zorla çıkışımızı alıp yola düştük. Serpil gil bizi otobüsün servisinin kalktığı yere bırakacaklardı. Yanımızda Lütfiye ile Şeyma hoca da vardı. Arabayı bir yere koyduk, elimizdeki valizlerle servisin olduğu yere 15-20 dakika yürüdük. Servisi kaçırmışız. Ben, Lütfiye ve Sıdıka valizlerin başında kaldık, diğerleri arabanın yanına gittiler, arabayla gelip bizi alacaklar. Otobüsü kaçırmak üzereyiz, sinirlerimiz çok bozuldu. Sıdıka sinirden ağlamaya başladı, ben de sinirden gülmeye başladım, çünkü olana bitene hiçbir anlam verememişim. Ama bu yaşananların bir imtihan olduğu bir gerçektir. Allah'dan Lütfiye yanımızdaydı da Sıdıka'yı o teselli etti, bense sinirden güldüğüm için Sıdıka'yı teselli edebilecek durumda değildim.

Serpil gil arabayı alıp geldiler. Orada Lütfiye ile Şeyma hocayla ayrıldık. Onlar kursa döneceklerdi, biz ise yolumuza devam edecektik.

Son anda otobüse yetiştik. Şeyma hoca aradı; Sündüs ne yaptınız, diye. Ben de gülerek otobüse yetiştiğimizi söyledim. Şeyma hoca; Sündüs her durumda gülebiliyorsun, dedi. Ben de; benim yapım böyle hocam, dedim.

Sonunda 4 aydır görmediğim aileme kavuşmuştum vesselam.

SÜNDÜS KOÇ - KONYA YOLCULUĞU
30.05.2012 - ÇARŞAMBA

EYÜP SULTAN'DA SABAH NAMAZI

Eyüp Sultan Camiinde sabah namazı kılacağımızı duyunca çok heyecanlandım, orada sabah namazını kılanlar, orada sabah namazı kılmanın bambaşka bir duygu olduğunu, insanı farklı manevi iklimlere götürdüğünü söylerler.

Az duymadım Eyüp Sultan Camiinde sabah namazı kılmanın çok maneviyatlı olduğunu. Gece sabah namazına 1 saat kala hazırlandık. Biz R sınıfı olarak T sınıfı ile birlikte gidecektik. Şu an saat; 4.23. Şimdiden Eyüp Sultan'ın manevi atmosferi beni sarmaya başladı bile. Eyüp Sultan'a doğru servisle ilerliyoruz. Gece saat; 4.40 itibariyle Eyüp Sultan'a ulaşmış durumdayız.

Biz Eyüp Sultan Camiine geldiğimizde, camide Davudî bir sesle Yasin Suresi okunuyordu. Bu sesi duyar duymaz müthiş bir şekilde etkilenmiştim. Demek bu kadar önemliydi Kur'an-ı Kerim'in çok güzel bir şekilde okunuşu. Kur'an, o kadar güzel okunmalıydı ki bütün ruhlara tesir edebilsin, gönüllere ruhlara şifa olabilsin. Çünkü Kur'an şifadır.

Eyüp Sultan'a gelir gelmez, oranın manevi atmosferi beni ruhumun derinlerinden öyle bir yakaladı ki ruhumun ferahladığını, yüreğimin genişlediğini hissettim.

Büyük bir huzurla, cemaatle sabah namazına iştirak ettik. Eyüp Sultan'da sabah namazı kılmak müthiş bir duyguydu, harika bir huzurdu, ruhumuza şifaydı.

Sabah oldu, orada Eyüp Sultan'da sabah namazından sonra çay ve simitle kahvaltı yapmakta oldukça meşhurdu. Orada çay ve simitle de kahvaltımızı yapmış olduk.

Servisle Aziz Mahmud Hüdayi Kursuna döndük, biz döndüğümüzde kahvaltı saati bitmiş, dersler başlamak üzereydi vesselam.

SÜNDÜS KOÇ - İSTANBUL EYÜP
29.05.2012 - SALI 4.21

ÖLÜM

Şu ölüm denilen şey ne garip bir şey ya hu. Bazen, ben geliyorum, der. Bazen ise, hiç ben geliyorum, demez. Ne zaman kalbimin olduğu sol bölgede bir sızı olsa, bir sıkışma olsa, galiba bana ölüm geliyor, derim ama gelmez, bilmiyorum ki ne zaman ölüme yakalanacağımı. Çevremde de görmüyor değilim ölüme aniden yakalananları. Yanıbaşımızda bulunan birkaç dakika önce gördüğümüz insanı, sapaşağlam duran insanı aniden kaybediyoruz. Heyt be ölüm, sen ne gizemli bir şeysin böyle.

Güzel ölümlere her zaman imrenmişimdir, bir ölüm düşünün camide namazda secdede ölüm sizi aniden yakalıyor. Secde anında vefat etti, diyorlar arkanızdan, kim böyle güzel ölüm istemez ki. Az önce Facede gezinirken imam-hatipten emekli bir öğretmenimizin oğlunun akşam uyuyupta sabah uyanamadığını yani vefat ettiğini okudum, evet dostlar akşam uyuyupta sabaha sağ çıkacağımızın garantisi yok. Onun için her daim ölümü peşimizde bilmeliyiz.

Ölüm bir nehirdir, girişi çoktur ama bir tane bile çıkışı yoktur. Yüz yıl önce ölüm denilen nehire giripte çıkanı görmedik göremeyeceğiz de, zaten ölümün yapısında da bu var zaten.

Yıl 2004 aylardan şubat, şubatin 8'i, Henüz 18 yaşındayım. 8 şubatta gece vakti çarpıntı yakalar beni. Sabah zor olur. Haberleri izlerken Cem Karaca'nın kalp krizinden vefat ettiğini duyarız. Ben içimden derim ki; ona ne oluyor da kalp krizinden vefat ediyor, asıl kalp krizinden vefat etmesi gereken benim, diyorum. Çünkü çarpıntı arada sırada beni fena yokluyor. Bir ara son günlerimi yaşadığımı zannediyorum, herkese ve de herşeye sanki son defa bakıyordum, sanki en kısa zamanda birkaç gün ölecekmişim gibi. Çünkü şiddetli kalp çarpıntısından dolayı bir kaç gün içinde kalp krizinden öleceğimi zannettim. Sonra ne mi oldu? Akşama doğru, bana son günlerimi yaşıyorum, hissini yaşamama sebep olan çarpıntı görevini tamamladı ve de gitti.

Bazen ölüm gelecek gibi olur da gelmez, bazen de gelmeyecek gibi olur da gelir. Heyyy ölüm er ya da geç seninle karşılaşacağız, seni en güzel halinle bekliyorum; umarım sen bana geldiğinde şehit olarak tebessümle bu dünyayı terkederim. Allah hayırlı güzel imanlı ölümler nasip etsin herkese inşaallah.

Şimdi gelelim Kur'an-ı Kerim bize ölüm hakkında ne diyor, isterseniz bir kulak verelim;

Enbiya Süresi 34-35. ayetleri:

"Senden önce de hiçbir insana ölümsüzlük vermedik. Şimdi sen ölürsen, onlar ebedî mi kalacaklar? Her can ölümü tadacaktır. Denemek için sizi kötü ve iyi durumlarla imtihan ederiz. Sonunda bize geleceksiniz."

Nahl Süresi 70. ayet

"Sizi Allah yarattı, sonra da vefat ettirecektir. İcinizden, (sahip oldukları) bilgiden hiçbir şeyi bilmeyecek yaşa, ömrün en düşkün çağına kadar yaşatılanlar da vardır. Kuşkusuz Allah ilim ve kudret sahibidir."

Mü'minûn Suresi 15-16. ayetleri:

"Sonra siz bunun ardından mutlaka öleceksiniz. Sonra da kıyamet gününde tekrar diriltileceksiniz."

Zümer Süresi 30. ayet:

"Elbette sen öleceksin, onlar da ölecek. Sonra da kıyamet gününde rabbinizin huzurunda davalacaksınız."

Necm Süresi 44. ayet:

"Öldüren de O'dur, yaşatan da."

Tevbe Süresi 116. ayet:

"Bilesiniz ki göklerin de yerin de hükümrânlığı Allah'ındır. Yaşatan O'dur, öldüren O'dur. Allah'tan başka sizin için ne bir dost ne bir yardımcı vardır."

Duhan Süresi 8. ayet:

"O'ndan başka ilah yoktur, hayat verir ve öldürür. Sizin rabbinizdir, önceden gelip geçmiş ecdadınızın da rabbidir."

Vakıa Süresi 60-61. ayet:

"Aranızda ölümü biz takdir ettik; sizi benzerlerinizle değiştirmemiz ve bilemeyeceğiniz bir şekilde sizi yeniden var etmemiz hususunda bizim önümüze asla geçilemez."

Cuma Süresi 8. ayet:

Şöyle de: "Biliniz ki, kendisinden kaçıp durduğunuz ölüm, muhakkak gelip size çatacaktır. Sonra akıl ve duyularla idrak edilemeyi de edileni de bilen Allah'a döndürüleceksiniz, O da size yapıp etmiş olduklarınızı bildirecektir."

Ahzab Süresi 16. ayet

Onlara şunu söyle: "Ölümden veya öldürülmekten kaçsanız bile bu kaçış size bir fayda vermeyecektir. Kaçıp

kurtulmanız halinde de bundan çok az faydalanabileceksiniz." (NETTEN ALINTI)

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA

11.09.2018 - SALI 23:23

EVLİLİK VE MANEVİYAT

Herkesin algısına göre farklıdır evlilik. Genelde herkes mutlu olmak için evlilik yapar. Evlilikte asıl niyet; Allah rızası olmalı.

Diyeceksiniz, evliliğin maneviyatla ne ilgisi var, hem de çok ilgisi var. Çünkü maneviyat evliliğin olmazsa olmazlarından. Çünkü maneviyat evliliğin bel kemiklerinden bir tanesidir.

Sevgili dostlar evlilik çok güzel bir müessesedir. Eğer eşinizle her konuda anlaşabiliyorsanız ne mutlu size. Maddiyattan önce maneviyata önem veriyorsanız ne mutlu size.

5 yıllık evlilik tecrübeme dayanarak diyorum ki, her daim maneviyatı ön planda tutun.

Biz nişanlandığımızda eşim çalışmıyordu. Benim tek bir güvencem vardı, o da ALLAH. Her daim Rabbime güvendim. Evliliğimin temelini Allah'ın rızasını koymuştum. Mutlaka Allah bize hayırlı bir kapı açacak, diyordum. Nitekim biz evlendikten 1.5 - 2 yıl sonra Allah bize bir iş kapısı açtı. Elhamdulillah eşim o gündür bu gündür çalışıyor. Evliliğimde hiçbir zaman maddiyata önem vermedim, her zaman maneviyata önem verdim. Çünkü nice insanlar maddiyatı çok iyi olsa bile ayrılıyorlar. Ama bir evliliğin yürümesi zora girmişse hatta yürümesi imkansız hâle gelmişse boşanmanın gerçekleşmesi zaruridir. Buna dinimizin müsadesi vardır. Boşanma Allah'ın en sevmediği helaldir.

Evliliğin temel taşları sevgi, saygı, güven ve ferdakarlıktır. Maneviyatı her zaman ön planda tutun. Maddiyata maneviyat kadar önem vermeyin. Evliliğinizdeki sıkıntılara sabredin. Eğer sabrederseniz kazanan siz olursunuz. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.

Evliliğinizde ne kadar maneviyata önem verirsiniz o kadar mutlu olursunuz. Evlilik tohumları Allah rızası niyetiyle atılmalı ki Allah nice güzel kapılar açsın. Sadece niyetiniz Allah rızası için olmalı.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
17.08.2018 - CUMA 02.44

KENDİMİ TANIMAK; BEN KİMİM

Rabbimin bir kuluyum. O'na kul olmak için geldim bu fâni âleme. Ben O'nun eseriyim, ne demiş Rabbimiz Tîn Sûresi'nde; "Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık." (4.ayet). Ben bu dünyada neyim, kimim, nereden gelip nereye gidiyorum.

Ben bu dünyaya Allah'a kulluk görevi için gönderildim. Bende diğer insanlar gibi bu fâni âlemde imtihan amaçlı buradayım.

Allah Mülk Sûresi 2.ayetinde; "O, hanginizin daha güzel amelde-işde bulunacağını denemek (ortaya çıkarmak) için ölümü ve hayatı yarattı. O Aziz'dir (üstün ve güçlü olandır), Gafur'dur (çok bağışlayandır)." buyurarak bu dünyaya gönderilişimizin asıl gayesini belirtiyor.

Ben gözlem yaparım, hayata ve de ölüme dair derin düşüncelere dalarım, dünya yolculuğunda eser bırakmaya çalışırım, bir iz bırakmaya çalışırım, ama her şeyden en önemlisi Allah'ın rızasını kazanmaya çalışırım.

Ben bir kulum, ben bir insanım. Ben niçin buradayım, yalnızca Allah'a ibadet etmek için buradayım. Allah Zariyat Sûresi 56.ayette; "Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." diye buyurur.

Kimim ben, amacım ne, ne için yaşıyorum, kim için yaşıyorum?

Evet yukarıdaki ayetler bütün bu soruların cevabını veriyor.

Biz Allah'ın kuluyuz, sadece ve sadece O'na kulluk yapmak için buradayız. Onun için (Allah'a kulluk yapmak için) yaşıyoruz.

Bu varlıklar âlemi olan dünyada, her şey bizim için yaratılmıştır. Bu kâinatta zerre miktarı ne varsa hepsi eksiksiz Kur'an-ı Kerim'de var, dağlar, taşlar, insanlar, denizler, yıldızlar, burçlar, insanın yaratılışı, yerin ve göğün yaratılışı vs... ve daha bilemediğimiz nice âlemler.

Kısacası ben kim miyim? Ben Allah'ın en güzel biçimde yarattığı bir eseriyim vesselâm.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
07.11.2018 - ÇARŞ. 03.14

HASTANEDE KALP KRİZİ

Oğlunu damadını çağırırın beni hastaneye götürün diye. Hastanede acilde sıra beklerken Azrail ansızın kapını çalar kalp kriziyle. Yani kalp krizi geçirirsin. Doktorlar hemen devreye girer ama ne yapsalar nafiye. Kalp krizinden vefat edersin. Sapasağlam ayakta girdiğin hastaneden cenazen çıkar. Eşin bekler hastaneden çıkıp gelecek diye, ama bilmez ki bu, evden son çıkışıdır. Ve haber dilden dile yayılır amca vefat etmiş diye. Millet gider cenaze evine. Cenazen morga kaldırılır, ertesi gün defnedilmek üzere. Ertesi gün ise gelirsın evine cenaze arabasında. Yakınların son defa görürler seni. Sündüs gidemez cenazeye, çünkü emaneti bir aylıktır, hava kış kıyamettir, ayaz kesiiğidir, akli orada kalır. Ya işte böyle dostlar, bir varız bir yokuz. Bundan tam 1 yıl önce bugün rahmetli Bahri dedemin teyzesinin oğlu, aynı zamanda büyük eltimin babası Bahattin amca 70 yaşında hastanede aniden kalp krizinden vefat etmişti. Bu hikaye onun hikayesi. Hepimizin başına gelebilir. Allah rahmet eylesin.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
2 OCAK 2017 - P.TESİ 23.19

BİR AZMİN HİKAYESİ

10 çocuklu bir ailenin 10. çocuğu olarak dünyaya geldi. 9 yaşındayken 62 yaşındaki babasını kanserden kaybetti. 55 yaşındaki annesiyle birlikte kaldı.

O, Hadim'den 12 km. uzaklıktaki Taşkent'te İmam-Hatip ortaokulunu bitirdi. Liseye de orada başladı, fakat bazı nedenlerden dolayı liseyi bıraktı.

Liseyi terkettikten sonra tekrar annesiyle birlikte yaşamaya başladı. Birkaç tane keçileri vardı, geçimlerini onlarla sağlıyorlardı.

Zamanı gelince askere gitti. Askerdeyken yarıda bıraktığı lise öğrenimini Açık Lise'de tamamladı. Asker dönüşü ÖSS'ye girdi. Sınava kendi imkanlarıyla girmişti ve bundan hiçkimsenin haberi olmamıştı.

Sınavı ilk girişinde kazanamamıştı ve daha sonra büyüklerinin yardımıyla dershaneye gitti. Temeli olmadığı için 2. yılında da sınavı kazanamadı. Ama hiçbir zaman moralini bozmadı, pes etmedi. Mutlaka bir gün başaracağına inandı.

Hadim'de bahçeleri vardı, onlarla da ilgilenmesi gerekiyordu, zaman zaman Hadim'deki bahçelerle de ilgilendi. Bu arada bir müteahit işinde kazma-kürek çalıştı. Daha sonra belediyede temizlik işçisi olarak çalıştı.

O, bu işlerde çalışırken hayatın zorluğunu daha iyi anladı ve bu durum okuma azmini hep kamçılardı. Bir taraftan çalışırken bir taraftan da ÖSS için dershaneye gidiyordu. ÖSS'ye 3. girişinde de sınavı kazanamadı. Yakın çevresi; bırak artık, şimdiye kadar olmadıysa bundan sonra hiç olmaz, diyerek onu ÖSS'ye çalışmaktan vazgeçirmeye çalıştılar.

Ama o, hiçbir zaman hedefinden vazgeçmedi. Hem girdiği işlerde çalıştı, hem de ÖSS için çalıştı. ÖSS'ye 4.defa girdiğinde, istediği Tarih bölümünü kazandı. Ve böylece üniversite hayatı da başlamış oldu.

Üniversite 3.sınıf öğrencisiyken 73 yaşındaki annesini kaybetti. Annesini kaybettiğinde kendisi 27 yaşındaydı. Üniversite son sınıfta ablasının görüncesinin kızıyla nişanlandı.

Üniversite biter bitmez Hadim'in Korualan Kasabası'nda 2 yıl vekil öğretmenlik yaptı ve bu arada evlendi ve hayat mücadelesine kaldığı yerden devam ediyor.

AKILLI OLAN DEĞİL, AZİMLİ OLAN KAZANIR.

SÜNDÜS KOÇ - İSTANBUL

22.01.2012 - PAZAR

KABULLENMENİN GÜCÜ

Bazı durumlar ile başedebilmek için o durumları kabullenmek gerekir, özellikle de hayatımızda asla değiştiremeyeceğimiz şeyleri. Mesela bu işitme kaybı olabilir ya da herhangi bir kalıcı rahatsızlık olabilir, ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkum olmak gibi. Ve daha nice imtihanlar. Gelelim bir işitme kaybı hikayesine, burada kabullenmenin gücünü göreceğiz.

Haktan'ın sağ kulağındaki yani tek kulak işitme kaybı doğumdan beri vardır, fakat Haktan bunu 12 yaşındayken farkeder ve bunu normal zannettiği için kimseye bir şey söylememiştir. Bir gün dayısının kızından insanların iki kulağının duyması gerektiğini ve işitme kaybının bir sağlık sorunu olduğunu öğrenir, bunu ailesiyle paylaşır. Ailesi duyduklarına inanamaz. Hemen doktora giderler ve yapılan işitme testi sonucunda % 70 işitme kaybı olduğu ortaya çıkar. Daha sonraki zamanlarda bu oran % 100'e çıkar.

İşitme kaybı SNİK denilen Sensöriyel Tipi işitme kaybıdır ve bu iç kulaktır. Bunun için doktorlar hep; yapılacak bir şey yok, derler. Haktan bundan sonra duyabilmek için mücadele etmeye başlar. Haktan, içedönük ve çekingen bir kişiliğe sahiptir, bu durumun sebebi olarak işitme kaybını görür. Oysa içedönük ve de çekingen bir kişi olmasının işitme kaybıyla hiçbir ilgisi yoktur. Haktan, işitme kaybından kurtulursa içedönüklükten ve de çekingenlikten kurtulacağına inanır.

Defalarca doktora giderler fakat doktorlar hep aynı şeyi söylerler; yapılacak bir şey yok, tek kulakla idare edeceksin.

Haktan bir gün işitme kaybından mutlaka kurtulacağına inanır, her ne kadar, yapılacak bir şey yok, sözünü duysada. Ama her gidişlerinde hayal kırıklığına uğrar.

Ekim 2003'te hastaneye giderler, Haktan kendisini; bu sefer kurtulacağım, diye şartlandırır. Kendi kendine; ya kurtulacağım ya da kurtulacağım, der. Eğer, yapılacak bir şey yok, sözünü duyarsam yaşayamam, ölürüm, diye düşünür. Hastaneye gittiklerinde; yapılacak bir şey yok, sözünü duyan Haktan müthiş derecede hayal kırıklığına uğrar ve bunalıma girer. Morali sıfırdır ve ölümden başka hiçbir şey düşünemez hale gelir. 2 – 3 gün boyunca gözyaşı hiç dinmez.

Haktan Şubat 2004'de okuduğu bir kitabın yazarının hastalığını kabullendikten sonra sessizce o hastalığın kaybolduğunu öğrenir. Bu, Haktan için işitme kaybını kabullenmesi açısından önemli bir aşama olur İşitme kaybını şimdiye kadar kabullenmemiş ve bundan dolayı hem kendisini hem de yakın çevresini çok üzmüştür. Haktan şimdiye kadar kabullenmediği işitme kaybını kabullenmeye karar verir. Psikolojik olarak kendisini her türlü ihtimale karşı hazırlar.

Şubat 2004'de hastaneye giderler ve; yapılacak bir şey yok, sözünü tekrar duyar. Haktan bu sefer çok mutlu olur, Allah'a şükreder, çünkü tek kulağı oldukça iyi duyuyor. Allah rızası için sabredebileceği yani Allah'ın rızasını kazanabileceği işitme kaybı var. Bu sefer işitme kaybının varlığına sevinir. İşitme kaybını kabullendikten sonra onun varlığından eskisi kadar etkilenmemeye başlar.

Haktan, olumsuz anlam yüklediği işitme kaybına olumlu anlam yükleyerek kabullenir ve mutlu olur.

SÜNDÜS TOKGÖZ – İSTANBUL
21.01.2012 – CMT. 17.00

YAŞLILARI ZİYARET ETMEK

Yaşlılık rahmet vesilesidir. Yaşlıya hürmet sevaptır. Bir kimse yaşlılığında hürmet görmek isterse, gençliğine yaşlılara hürmet göstermelidir. Yaşlılık ömrün kışdır, gençliğin ömrün ilk baharı olduğu gibi. Yaşlıların duası kabul olur, onun için yaşlıların duasını almaya bakmalıyız. Yaşlıları ziyareti ertelememeliyiz. Çünkü yaşlılığın ötesinde ölüm var, yaşlılıktan sonra ölümden öte yol yok.

Gelelim yaşlı ziyaretlerine. Komşumuz Azime teyzenin annesi vardı, 12 Şubat 2019'da 92 yaşında vefat etti. Nenenin uzun zamandır hasta olduğunu biliyordum, bir fırsatını bulupta ziyaretine gidemiyordum. 4 Şubat 2019 Pazartesi günü Azime teyze gile bir şey vermeye gitmiştim. Azime teyze; içeri gir, demişti de girmemişim. Daha sonra annemle birlikte gelirim, demiştim, vakit kaybetmemek için girmemişim.

12 Şubat 2019 Salı günü Naciye teyzeyle annem Azime teyze gile yani nenenin yanına gitmişlerdi, Muhammed Enes ateşli olduğu için annem bize, gidelim, dememişti. Biz de sağlık ocağına gidip geldik. Annem akşama orada kalmıştı. Azime teyzeden nenenin durumunun ağır olduğunu öğrendik. Çok geçmeden annem aradı, nene vefat etmişti. Gece saat; 22.00'den sonra sağlığında ziyaret edemediğim nenenin cenazesini görmeye gittim. 2-3 gün boyunca elime geçen fırsatları değerlendirmedim için kendime kızmışım. Elime geçirdiğim fırsatları değerlendirememiş, ölümü gözardı etmişim. Demek ki elimize geçen fırsatları değerlendirip, yaşlıları ziyaret etmeliymişiz, onların duasını almalıymışız.

Gel gelelim Miyase hocamızın annesi Hatice teyzeyle. Hatice teyzeyi en son 2018'in son üç ayı içinde görmüş olmalıyım. Miyase hocayla uzun zaman görüşmediğim için annesi Hatice teyzenin durumundan da haberdar değildim. Bir ara Miyase hocanın paylaşımına baktım, annesi Hatice teyzeyi çok zayıflamış gördüm ve de çok rahatsız olduğunu öğrendim. Çok üzüldüm. Ne yapıp ne edip Miyase hocaya gidip Hatice teyzeyi görmeliydim. Azime teyzenin annesinden sonra eğer onu da ölmeden önce göremezsem çok üzülürdüm.

14 Nisan 2019 Pazar günü eşim, ben ve oğlum Meram'a gitmeye karar verdik, oraya gitmişken Miyase hocaya gidip Hatice teyzeyi ziyaret edelim, dedik. Önce Miyase hocaya gidip hasta ziyaretimizi gerçekleştirdik. Hatice teyzeyi çok zayıflamış buldum. Adımı unutturdu ama beni sima olarak tanırdı, bu sefer beni sima olarak da tanıyamadı.

21 Nisan 2019 Pazar günü gece saat; 4.00'de Hatice teyzenin vefat haberini aldım. Hatice teyze gece saat; 12.00'de vefat etmişti. Çok üzüldüm. Ölmeden 1 hafta önce onu ziyaret edip görmüştük.

Bu sefer elimize geçen fırsatı değerlendirip, kaybettiğimiz Hatice teyzeyi ölmeden bir hafta önce onu ziyaret etmiştik.

Allah ölen yaşlılarımıza rahmet eylesin, bize de yaşlı duası almayı nasip etsin vesselam.

SÜNDÜS TOKGÖZ – KONYA
24.04.2019 – ÇARŞ. 18.06

HAYATIN DİKENLİ YOLLARI

Hayat dediğiniz nedir ki; doğumla başlayıp ölümle biten bir yol ya da yolculuktur. Hayat yolculuğumuz toz pembe bir şekilde geçecek diye bir şey yok. Olsa zaten imtihanın bir anlamı kalmaz. Arada sırada hayat yolculuğumuzda hayatın dikenli yolarından geçeceğiz imtihan gereği.

Allah Bakara Suresi 214.ayetinde; “ Yoksa siz, sizden öncekilerin başına gelenler, sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?” buyuruyor.

Yani hayat yolculuğumuzda herhangi bir imtihanla karşılaşmamamız imkansız. Bazen imtihan geliyor, der, gelir, bazen de geliyor, demeden ansızın gelebilir. Bundan yıllar önce İmam-Hatipten Mustafa Doğan hocamız; her anımız, her saniyemiz birer imtihan, demişti.

Bazı imtihanlar ağırdır, zordur. Ancak imanımız güçlüyse o imtihanla başatmamız kolaylaşır. Bazı insanlarda ben bunu gördüm. Zor bir imtihandan geçiyor ama o imtihanın karşısında son derece güçlü duruyorlar. Çok değil kısa bir süre önce çok sevdiğim bir öğretmenimin yeğeni Covid-19’dan vefat etti. Oysa 6 çocuğu vardı. Çocuklar bundan 1 yıl 2 ay önce annelerini kaybetmişlerdi şimdi de babalarını kaybettiler. İmtihanları baya zor. Ama hepsini son derece güçlü gördüm.

Allah Bakara Suresi 155.ayetinde; “Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele.” buyurmuştur.

Sevdiklerimizi aniden kaybedebiliriz bu ayete göre. İnsanın bir yakınını aniden kaybetmesi nasıl zor bir imtihan, bunu 2 Kasım 2019’da Bilal abinin trafik kazasında ani vefatıyla yaşadık. Bir yakınımızın ani ölümüyle başatmanın ne kadar zor olduğu yaşadık. Bununla başatbilmek için bazen bir uzman yardımı gerekebiliyor. Ölüm aniden gelince alışma süreci de çok uzun sürüyor. Hayatın kaçınılmaz durumları bunlar. Hemen hemen her şeyi hesaba katmak gerekiyor.

Evet canlar ben de kısa bir süre önce Hiperemesis denilen çok zor bir imtihandan geçtim. Hiperemesisden dolayı hayatımın en zor en kötü günlerini yaşadım. Hayatımın son 3.5 ayı hastanelerde geçti, bir de bu hiperemesis korku ve kaygıya sebep oldu. Hayatımdaki bazı faaliyetlere ara vermeme sebep oldu. Bana bir kez daha hayatın bir imtihan alanı olduğunu hatırlattı. Bana her an herhangi bir imtihana tabii tutulabileceğimizi hatırlattı. Benim imtihanım Ekim 2020 de yani Ekim ayının başında ilk hastane yatışıyla başladı. Bu hastane yatışları Ocak 2021 yani Ocak ayının yarısına kadar devam etti. Gerçi ben aynı yoldan 2015 yılında da geçmişim ama o yolculuğum 2 ay sürmüştü yani 2 ay içinde 3 hastane yatışı. Bu sefer 3.5 ay içinde 11 hastane yatışı oldu. Bu defa çok zor bir imtihan oldu. Bazen hiperemesis hastane, serum ve ilaçta çare olmuyor, çaresizce hastanede yatmanıza ve de kolunuzda serum olmasına rağmen kendi kendine geçip gitmesini bekliyorsunuz.

Yaşadığımız bütün imtihanlar gelir geçer ama önemli olan imtihan anında güçlü olabilmek. Hiperemesis beni bu sefer çok zorladı, 36 kiloya düştüm, evde genelde 2-3 günden fazla kalamadım. Evde en az 1, en fazla 10 gün kalabildim. Oğlumdan 2 hafta kadar ayrı kalmak zorunda kaldım ve de sık sık oğlumdan ayrı kaldım. Yeri geldi, oğlum evde, ben annem gilde kaldım. Meram Tıp Fakültesinde yatarken farklı farklı imtihanlara şahit oldum. Yeri geldi hastanede odamın penceresi morga baktığı için gece gündüz cenazelerin gelip gidişlerine şahit oldum, doğumlara şahit oldum. Hayatın başlangıcına ve de sonuna şahit oldum. Hayattaki doğum ve ölüm gerçeğini tefekkür etme yani düşünme fırsatım oldu.

Hayattan aldığımız zevki kaybediyoruz, çünkü canımızın derdine düşüyoruz. Maalesef hastalık olmadan sağlığın kıymetini, sıkıntı olmadan rahatlığın kıymetini ve kötülük olmadan iyiliğin kıymetini farkedemiyoruz.

Hiperemesisden dolayı hayattan aldığım zevki kaybettim, kısa bir süreliğine. Hayattan aldığınız zevki kaybedince kendinizi sanki bir fanusa girmiş gibi ve de hayatın akışından soyutlanmış gibi hissediyorsunuz. Sanki bir fanusa girmiş gibiydim ve hayat akıp gidiyordu, ben bu akışın içinde değildim. Hiperemesis atlatınca girdiğim fanustan çıkmış, kendimi hayatın akışına bırakmışım, hayattan yeniden zevk almaya başlamışım. Bu sefer hayattan daha fazla zevk almaya başladım. Ömer Muhtar’ın dediği gibi; Belimizi kırmayan darbeler bizi güçlendirir. Evet hiperemesis bana bu sefer ağır bir darbe indirdi fakat bu darbe belimi kırmadığı gibi beni hayata karşı daha da güçlendirdi. Şimdi hayata ve sağlığa karşı farkındalığım daha fazla arttı. Kendimi daha güçlü hissediyorum, hayattan daha fazla zevk alıyorum. Hiperemesis bağı olarak gelişen korku ve kaygıdan da kurtuldum. Allah İnşirah Suresinde; Her zorlukla birlikte bir kolaylık vardır, diyor. Şu an ben bunu yaşıyorum. Zor günlerin arkasından Allah bana kolaylığını gönderdi. Her sıkıntının arkasında bir rahatlık vardır yeter ki biz sabrederiz.

Dediğim gibi; hayat toz pembe gidecek değil ara sıra Rabbimiz bizi zor imtihanlara tabi tutacak. Ama unutmayalım, inancımız ne kadar güçlüyse, zor imtihanla başatmamız o kadar kolaylaşır, zor imtihan karşısında inancımızın güçlü nisbetinde güçlü durabiliriz. Zor imtihanlar bu hayat yolculuğunda belimizi kırmadığı müddetçe bizi daha da güçlendirir ve de o zor imtihanı atlattıktan sonra şükürümüzü artırır vesselam.

ŞÜKÜR SEBEPLERİMİZ

Hayatta şükredeceğimiz çok şeyimiz var, bütün mesele bunun farkında olmak. Eğer farkındaysak ne mutlu bize. Düşünelim bakalım; neler var, mesela, hayatımızda şükredebileceğimiz. Gerçi, şükredebileceğimiz Allah'ın nimetleri sayamayacağımız kadar çok. Allah Nahl Suresi 18.ayette; "Allah'ın nimetini saymaya kalksanız, onu sayamazsınız. Hakikaten Allah çok bağışlayan, pek esirgeyendir." (Diyabet Meali) buyuruyor.

Bu hayatta imtihan gereği görme engelli, işitme engelli, yürüme engelli, zihinsel engelli ve solunum kasları çalışmadığı için solunum cihazına bağlı olarak yaşayan insanlar var mı? Var. O halde bunları görüp hem fiziksel hem de ruhsal olarak sağlıklı olduğumuza şükretmeliyiz. Bu imtihan durumları bizim başımıza da gelebildi, ama hâlâ da gelme ihtimali var, biz bu hayatta olduğumuz müddetçe, imtihan gereği. Allah'ın bizi neyle ve nasıl imtihan edeceğini bilmiyoruz.

Aile , eş, çocuk dünyadaki en büyük mutluluktur ve haliyle dünyada en büyük şükür sebeplerimizden bir tanesidir ve de aynı zamanda imtihan sebebidir. Evlenipte çocuk sahibi olamayan insanlar var, yıllardır çocuk sahibi olmak için tedavi gören insanlar var, bunları da görüp, çocukların bütün zorlamalarına rağmen, çocuğumuz olduğu için şükretmemiz gerekiyor.

Öyle imtihanlar var ki, onlar da bile şükür sebebi bulabiliriz. Çünkü her zorluğun arkasından bir kolaylık vardır. Allah İnşirah Suresi'nin 5.ayetinde; "Her zorluğun yanında bir kolaylık vardır." buyuruyor.

Dünyalık olarak kendimizden daha aşağıda durumda olanlara bakmakta, halimize şükretmemiz için bir sebeptir.

Şükür nimeti artırır, şikayet nimeti azaltır. Dünyalık olarak bizden daha iyi durumda olan kimselere bakmak, bizi şükürsüzlüğe ve de nankörlüğe götürür. Zaten insanoğlu yaratılış itibarıyla Allah'ın Adiyat Suresi 6.ayette buyurduğu üzere; "Gerçekten insan Rabbine karşı çok nankördür."

Her halimize şükretmek mutluluğun anahtarıdır.

Şükretmek hayattan keyif ve zevk almayı sağlar. Olumlu duygular arttıkça insan yaşadığı anın farkına varır. Farkındalık geliştikçe insan yaşadığı üzüntü, acı ve keder gibi durumlarla baş etmeyi öğrenir. Fiziksel ve ruhsal sağlığı olumlu yönde etkiler. Stresi azaltır. Uyku kalitesini artırır.

Şükür ile ilgili ayetler:

Bütün bunlardan sonra belki şükredersiniz diye yine de sizi bağışlamıştık. (Bakara, 52.ayet)

Sonra ölümünüzün ardından belki şükredersiniz diye sizi tekrar diriltmiştik. (Bakara, 56.ayet)

O halde siz beni anın, ben de sizi anayım. Bana şükredin ve sakın nimetlerime nankörlük etmeyin. (Bakara, 152.ayet)

Hani Rabbiniz size; "Şükrederseniz size olan nimetlerimi artırırım. Yok eğer nankörlük ederseniz, şunu bilin ki benim azabım çok şiddetlidir." buyurmuştu. (İbrahim, 7.ayet)

Allah sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmez halde çıkardı; size işitme özelliği, gözler ve gönüller verdi. Umulur ki şükredersiniz. (Nahl, 78.ayet)

Öyleyse, Allah'ın size rızık olarak verdiği helâl ve temiz nimetlerden yiyin. Eğer yalnız Allah'a kulluk yapıyorsanız O'nun nimetlerine şükredin. (Nahl, 114.ayet)

Ey insanlar! Rabbinizin emrine uyun. Çünkü sizin için kulaklar, gözler ve kalpler yaratan O'dur. Ne kadar da az şükrediyorsunuz. (Müminün, 78.ayet)

Düşünüp, öğüt almak, bir de Rabbine şükretmek isteyenler için geceyle gündüzü peş peşe getiren de O'dur. (Furkan, 62.ayet)

Kullarına olan merhametinden dolayı Allah, sizin için geceyi ve gündüzü yarattı ki, geceyle sükûnete erip dinlenesiniz, gündüzün de O'nun lütfundan rızınızı arayıp şükredesiniz. (Kasas, 73.ayet)

Görmez misin ki, Allah'ın lütfuyla gemiler denizde nasıl akıp, gidiyor? Allah böylece varlığının ve kudretinin bir kısım delillerini size göstermek istiyor. Elbette bunda çok sabreden, her dâim şükreden kimseler için deliller, ibretler vardır. (Lokman 31.ayet)

Bu hayvanlarda onlar için nice faydalar ve içecekleri sütler vardır. Hâlâ şükretmeyecekler mi? (Yasin, 73.ayet) (Kur'an ve Meali com internet sitesinden)

Şükür ile ilgili hadisler:

Mü'minin durumu gıpta ve hayranlığa değer. Çünkü her hâli kendisi için bir hayır sebebidir. Böylesi bir özellik sadece mü'minde vardır: Sevinecek olsa şükreder; bu onun için hayır olur. Başına bir belâ gelecek olsa sabreder; bu da onun için hayır olur. (Müslim, Zühd 64)

Rabbimden dilekte bulundum ve ümmetim için şefaata niyaz ettim. O da ümmetimin üçte birini bana bağışladı. Ben de Rabbime şükretmek için secdeye kapandım. Sonra tekrar başımı kaldırıp Rabbimden ümmetimi bağışlamasını diledim; O da bana ümmetimin üçte birini daha bağışladı. Ben de bunun üzerine Rabbime şükür secdesine kapandım. Sonra tekrar başımı kaldırıp Rabbimden ümmetimi diledim; O da bana ümmetimin geri kalan üçte birini bağışladı. Ben de Rabbime şükretmek üzere tekrar secdeye kapandım. (Ebû Davûd, Cihad, 162---2775)

Haramdan sakın! İnsanların en çok ibadet edeni olursun. Allah Teâlâ'nın sana ayırdığına razı ol! İnsanların en zengini olursun. Komşuna iyilik et! (Gerçek) mü'min olursun. Kendin için sevdiğini, insanlar için de sev! (Hakiki) Müslüman olursun. Çok gülme! Çünkü fazla gülmek, kalbi öldürür. (Tirmizi, Zühd, 2, IV, 551)

(Dünyalıkta) sizden aşağı olana bakınız! (Yoksa) sizden yüksek olana bakmayınız! Zirâ size layık olan, sizin üzerinizdeki Allah'ın nimetini hor görmemenizdir. (Tirmizi, Kıyâmet, 58, IV, 666)

Bir kimseye bir nimet verilir de onu (hayırla yad ederek) dile getirirse, onun şükürünü yerine getirmiş olur. (D4814 Ebu Davud, Edeb, 1)

Yiyip şükreden kimse sabrederek oruç tutan kimse gibidir. (Tirmizi, Sıfatü'l-kıyame, 43; İbn Mace, Sıyam, 55)

Allah'a hamdederek başlanmayan her önemli iş bereketsiz olur. (Ebû Davûd, Edep 18)

Allah Teâlâ, kulunun bir şey yedikten sonra hamdetmesinden, bir şey içtikten sonra hamdetmesinden hoşnut olur. (Müslim, Zikir 89)

İman iki kısımdır. Yarı sabırda, yarı şükürdedir. (Beyhaki, Şuabu'l-İman, VII, s.127)

Bir kulun çocuğu vefat ettiği zaman Allah Teâlâ meleklerine:

- Kulumun çocuğunu elinden aldınız öyle mi? diye sorar. Onlar da:

- Evet, diye cevap verirler. Allah Teâlâ:

- Kulumun gönül meyvesini mi kopardınız? diye sorar. Melekler:

- Evet, diye cevap verirler. Allah Teâlâ tekrar:

- O zaman kulum ne dedi? diye sorar. Melekler:

- Sana hamdetti ve "inna lillah ve inna ileyhi racîûn" Biz Allah'tan geldik, Allah'a döneceğiz, dedi, diye cevap verirler.

O zaman Allah Teâlâ şöyle buyurur:

- Kulum için cennette bir köşk yapın ve ona hamd köşkü adını verin. (Tirmizi, Cenâiz, 36) (İslam ve İhsan com internet sitesinden).

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA

09.07.2019 - SALI 02.57

ZEYBEK FATMA OLAYI

1998 yılının Ağustos ayıydı. Her yaz Hadim'e anneannemin yanına giderdik. 1998 yılının yaz ayında da gitmiştik Hadim'e. Yanımızda Süleyman dayımın çocukları Şeyma ablam, Merve ve Tahir de vardı. Kalabalık olunca ortam daha da eğlenceli bir hâl alıyordu.

Hadim coğrafi olarak dağlık bir ilçe. Dağların arasında evler. Üst üste. Her taraf yokuş aşağı. Çocukluğumun ilk 8 yılını orada geçirdim. ilkokul 1.sınıf ve 2.sınıfın ilk dönemini orada okudum, okulumuz tam gündü. Oraya gidip, orayı görmeniz gerekiyor. Yaylalarına gelince, orada tam bir doğal yaşamla karşılaşıyorsunuz.

Biz gelelim esas konumuza. Nerede kalmıştık, dayı çocuklarıyla birlikte 1998'de yaz tatilini Hadim'de geçiriyorduk.

O gün kahvaltıda, kim kaç bardak süt içecek, diye süt içme yarışı yapmıştık. O zaman anneannemin keçileri vardı, süt yeni sağılıp kaynatılmıştı. Süt yeni kaynatılmışsa o sütü içmeyi severim ama daha sonra soğuduktan sonra tekrar ısıtılmışsa o sütü içmeyi fazla sevmiyorum, sütün içindeki kaymak parçalarından dolayı. Çünkü süt soğuduktan sonra içinde kaymak parçaları kalıyor, daha sonra içerken ağzıma geliyor, bu durum pek de hoşuma gitmiyor, o yüzden sonradan ısıtılmış sütü içmeyi pek sevmiyorum.

Güneşli güzel bir gündü. Hadim dağlık bir bölge olunca, tertemiz bir dağ havası vardı. Kahvaltıdan sonra anneannem, annem ve anneannemin yan komşusu Fatma teyze üzüm bağlarına gittiler. Benden 5 yaş büyük Mustafa dayım da bizim yanımızdaydı. Biz de Fatma teyzenin damındaki bacasını hedef alarak, orayı taşlamaya başladık, oyun oynamak niyetiyle. Acaba, taşı bacaya kim isabet ettirecekti. Ben, kardeşlerim Zahit, Bahri, Ömer ve Rukiye, Süleyman dayımın çocukları Şeyma ablam, Merve ve Tahir toplam 8 çocuktuk. O zaman ben 13 yaşındaydım. Oyun diye başladık, işi yaramazlığa götürdük. Daha sonra kendi çöplerimizi Fatma teyzenin bacasından, onun evinin içine döktük. Aynı zamanda Fatma teyzenin balkonuna da kendi çöplerimizi döktük. Öğleden sonra biz evdeyken annem, anneannem ve Fatma teyze üzüm bağından eve döndüler. Fatma teyze evine bacadan attığımız çöpleri ve de balkonuna attığımız çöpleri görünce çılgına dönmüştü. Çok geçmeden hemen bizim eve geldi, bize bağırıp çağırırdı. O an ne dedeğini hatırlamıyorum. Ben çok korkmuştum, sanırım korkudan divanın altına saklanmış olmalıyım. Mustafa dayım gil Fatma teyzeyi sakinleştirmeye çalışıp, bizim yaptığımız yaramazlık için ondan özür dilediler. Aradan bir müddet geçtikten sonra Fatma teyze sakinleşmişti ve o sakinleştikten sonra biz ondan özür diledik, o çılgına dönmüş halinden eser kalmamıştı.

Fatma teyze bizi çok fena bir şekilde fırçaladıktan sonra ben müthiş bir strese girdim, yaşadığım şiddetli stres ben de şiddetli çarpıntıya sebep oldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çok hızlı atıyordu, bunu hissediyordum ve o şiddetli çarpıntıyı hissetmek beni çok rahatsız etmişti. Daha sonra çarpıntı üç yılda bir olmaya başladı, Yani bu olay üç yılda bir olan çarpıntının sebebi oldu. Bir panikle başlamıştı bu çarpıntı. Bu olaydan 9 yıl sonra gelen çarpıntı, nefes darlığı ve halsizlikle birlikte gelmişti. Doktora gidince bunun kalp ritim bozukluğu olduğunu öğrendik. 3 yıl ilaç kullanmak zorunda kaldım, kalp ritim bozukluğu için. Kalp ritim bozukluğunu atlatınca ilacı bıraktım.

Gel gelelim olayımıza. Fatma teyze sakinleşti, biz ondan özür diledik. Fatma teyzenin bağırmasının hemen akabinde ben de panik nedenli çarpıntı geliştirdim. O çarpıntıyla birlikte ben de diğer çocuklarla beraber parka gittik. Parkta baya bi eğlendik. Daha sonra eve döndük. Park dönüşü bir müddet sonra çarpıntının geçtiğini farkettim, zaten birkaç saat sürmüştü. Ve o birkaç saat, dayanılması zor o şiddetli çarpıntıya nasıl dayandım, bilmiyorum, gerçekten dayanılmayacak kadar çok şiddetliydi.

Bu olay Ağustos 1998'de olmuştu. Bu olaydan 5 yıl sonra Haziran 2003'te Fatma teyze, Antalya'da kızının evinde vefat etti. Fatma teyze aynı zamanda en büyük dayımın süt annesi oluyormuş. Allah rahmet eylesin.

Malum çocuklukta oluyor bu tür yaramazlıklar. İnsan çocuklukta düşünemiyor yaptığının doğru mu, yanlış mı olduğunu. Daha neden sonra, iş işten geçtikten sonra anlıyor yaptığının yanlış olduğunu. O olayla annem gili de Fatma teyzeyle karşı zora sokmuştuk.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
05.10.2023 - PERŞEMBE

DERSTE AZARLANMAK

Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi 9.sınıf öğrencisiydim. 2003 yılının Mayıs ayıydı. Sanırım son dersimiz Temel Dini Bilgiler dersi idi. Dersin öğretmeni geldi, okulun içinde bulunan padişah tablolarından birinin adını söyleyerek, yerini yani nerede olduğunu sordu. Ve bir arkadaş, nerede olduğuna bakmak için, sınıftan dışarı çıktı, kendinden emin bir şekilde, sanki o tablonun nerede olduğunu biliyor gibiydi. Hoca şaka niyetli, yağcılarda incek olduğunu, söyledi. Dışarı çıkan arkadaş gelince, başka iki arkadaş, o arkadaşta, hocanın ona yağcı, dediğini söylediler. Bu arkadaş yerine geçti. Hoca bize oyun oynatmaya başladı, bütün sınıfa. Dışarıdan gelen arkadaş ağlamaya başladı. Bunu başka bir arkadaş farkettiler ve hocaya söyledi. Ve oyun durdu. Ben de Marlo Morgan'ın Bir Çift Yürek isimli kitabını okuyordum, oyun durunca onu tekrar okumaya başladım.

Hoca ağlayan arkadaşın yanına gitti, onunla konuşmaya başladı sakın bir şekilde. Aralarında o an neler geçti, neler konuşular, hoca konuşma esnasında neye kızdı, bilemiyorum. Daha sonra hoca, ağlayan arkadaşta yüksek sesle bağırmağa başladı. Bir müddet arkadaşta bağırıdıktan sonra, hoca, öğretmen masasına geçti. Bu sefer aşırı olarak tanımlayabileceğim yüksek bir sesle bize bağırmağa başladı. Hepimiz irkilmiştik ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Ben hemen okuduğum kitabı bıraktım, kulaklarımı kapattım, buna rağmen hocanın sesini duyuyordum.

Hocanın aşırı yüksek sesle bağırması beni çok korkuttu. Hocanın yüzüne değil de, sırama bakıyordum o esnada. Bir insanın çok öfkeli anında kesinlikle o insanın yüzüne bakamam, zihnime kazınır, diye. O insanı gördükçe o an aklıma gelir, diye. Öfkeli yüz ifadesi gözümün önünden gitmez, diye.

Daha sonra hoca sesini biraz alçalttı. Ancak o zaman kulaklarımı açabildim. O an hoca neler söyledi, hiç hatırlamıyorum. Bütün sınıf sus pus olmuştu.

Çok güzel ve de sıcak bir havayla başlayan ders, bir anda bir şeylerin ters gitmesiyle buz gibi bir havayla, çok kötü bir şekilde bitmişti.

Hocanın daha sonraki derslerinde hafif bir uğultu olsun, ben de müthiş bir şekilde korku ve tedirginlik olurdu, hoca yine bize kızıp bağırarak, diye. Hocanın bağırmasından o kadar çok korkup etkilenmişim. Zaten sene sonu da yaklaşmıştı, fazla da dersimiz yoktu. O uğultu esnasında bir hocaya bakardım bir de o uğultuyu yapan arkadaşlara. Hocanın o anki uğultu karşısındaki tepkisini kızacak mı kızmayacak mı diye gözlemlerdim. Eğer kızacak gibi durursa tedirgin olurdu, eğer kızmayacak gibi durursa rahat olurdu.

Daha sonra bu olayın yansımaları önümüzdeki birkaç derste devam etti, çünkü hoca temsili mahkeme kurdu bu olayla ilgili. Ben de savcılarının arasındaydım hoca istediği için.

Birkaç ders bu temsili mahkeme ile uğraştık, çünkü ders konuları hemen hemen bitmişti. Ve mahkeme şu şekilde sonuca bağlandı, karar; konuşan iki arkadaştan birinin beratına, diğlerinin de, dışarı çıkan arkadaşla birlikte ceza olarak sınıfı temizlemelerine, hocanın da 9.000.000 TL (o zamanın parası) para cezası ve de 9-C'ye çikolata almasına karar verilmiştir.

Hoca aslında temsili mahkemeye bize hayat dersi verdi bir taraftan da, olur ki belki bir gün yolumuz mahkemeye düşer. Şimdiden tecrübe edelim, diye.

Hayatta öyle değil midir? Güne güzel başlarız, kötü bitiririz, güne kötü başlarız, güzel bitiririz. Hayatta böyle zik zak çiziyor işte.

Aradan yıllar geçti, Ekim 2011. İstanbul'a Aziz Mahmut Hüdayi Kız Kur'an Kursu'na gitmişim. Evet hayallerimi süsleyen İstanbul'daydım, Çok güzel bir ortama girmişim, Hocalar harikaydı, ortam müthişti.

P sınıfındaydım, dersimiz Kur'an-ı Kerim'di. Hoca derse girdi ve bana; Şimdi R sınıfına gideceksin, dedi. Yani tam da ders esnasında sınıf değiştirmiş oldum. Hemen R sınıfına geçtim, orada da ders Kur'an-ı Kerim'di. Ve hoca öğrencileri fazla yüksek olmayan bir ses tonuyla azarlıyordu, hocanın öğrencileri neden azarladığını bilmiyordum. Hocanın öğrencileri azarladığını görünce aklıma ilk gelen şey; Eyvah bu hoca da lisedeki hoca gibi, lisedeki hocanın bana yaşattığı korkuyu yaşatacak, düşüncesi oldu. Yani hocanın azarlaması, lisede ders esnasında, azarlanmanın bana yaşattığı korkuyu tekrar tetikledi. Bu korku tetiklenince ben Kur'an-ı Kerim hocasından çok korktum. Sene sonu yaklaşınca, akşam mütala öncesi hocanın masasına; sizinle konuşmak istiyorum, diye bir not bıraktım. Birinci mütaladan sonra da teneffüste hocanın geçeceği bir yerde durdum, hoca gelince de lisede yaşadığım olaydan dolayı, kendisinin azarlamasından dolayı, yaşadığım korkunun tetiklenmesinden dolayı kendisinden çok korktuğumu anlattım. Daha önce arkadaşlar hocaya benim kendisinden çok korktuğumu söylemişlerdi. Ben de bu konuşmayla, kendisinden çok korkmamım sebebini açıkladım. Hoca bana; Ben canavar mıyım, ben insan mı yiyorum, neden benden bu kadar çok korkuyorsun, dedi.

Bazen benzer olaylar ya da farklı olaylar, benzer duyguları tetikleyebiliyor.

Yine aradan yıllar geçti. Temmuz 2023. Bir özel eğitim kurumunda, bir çarşamba günü kızım ile ben aşağıda, hizmetli ile birlikte oturuyorduk, yanımızda kurum müdürü de vardı. Ben bir ara çay almak için kızımın yanından, kızımdan habersizce kalktım. 2 yaşındaki kızım beni göremeyince, hemen ağlamaya başladı yani beni göremeyince huzursuzlandı, kaygılandı. Bu durum habersizce bırakılıp gidilen çocuklarda oluyormuş. Ben de yürüyüş için bazen kızımdan habersizce, babasına bırakıp kaçıyordum, bazen de kızıma haber verip öyle yürüyüşe çıkıyordum. Çocuktan habersizce kaçmak, güvenli bağlanmayı olumsuz yönde etkiliyormuş.

Yanımızdaki kurum müdürü aynı zamanda bir psikolog. Kurum müdürü bir psikolog olduğu için bu durum gözünden kaçmıyor ve hemen durumu anlıyor, halbuki ben hiçbir şey söylememiştim. Ve kızımın neden böyle yaptığını hemen anladı ve beni tatlı-sert uyardı. Ve bana birazcıkta kızdı.

O olaydan hemen sonra, aynı gün, çıkıştaki arada kızımla ben birlikte otururken, kurum müdürü tam çıkıyormuş, o tam çıkarken bu sefer beni, biraz kızarak ve parmak sallayarak yine uyardı. Kurum müdürü orada bana parmak sallayınca, benim lisedeki ve kurstaki korkularım tekrar tetiklendi, bir anda aklıma onlar geldi, gözümün önüne onlar geldi. Geçmiş zaman korkularım tetiklendiği için, bu sefer de kurum müdüründen çok korktum. Korkudan 2 hafta boyunca kendisiyle konuşamaz hâle geldim. Bu korku birkaç hafta sürüp, geçti. Ve kurum müdürünün bu şekildeki ikazından sonra, ben de daha fazla dikkatli olmaya başladım. Ve kızımı bir daha pat, diye bırakmayıp, dışarı çıkarken, babasına bırakıp yürüyüşe çıkarken, kızıma haber verip öyle çıkmaya başladım. Çünkü aksi durum çocukta kaygıya sebep oluyormuş.

Yine bir gün özel eğitim kurumunda aşağıda, hizmetli ile birlikte oturuyorduk, yanımızda kurum müdürü de vardı. Ben yine çay almak için kalktım, bu sefer kızıma çay alıp geleceğimi söyleyerek kalktım, bu sefer kızım ağlamadı. Kurum müdürü de yaptığı o uyarıdan sonra benim daha dikkatli olduğumu farketmiş.

Bazen bir davranışı değiştirmek için, böyle şefkat tokadına ihtiyaç duyulabilir. Aynı zamanda psikolog olan kurum müdürünün bu hareketi, benim için bir şefkat tokadı olmuştu.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
05.10.2023 - PERŞEMBE

SAĞLIKLI DÜŞÜNME VE YOĞUN DUYGULAR - NEDEN SAĞLIKSIZ YÖNE KOŞUYORUZ

Hayat yolculuğunda dümdüz yol alacağız bir şey yok. Hayat yolculuğunda zikzaklar çizeceğiz, iniş çıkışlar yaşayacağız. Hiçbir zaman düz gitmeyeceğiz. Hayat yolculuğunda zikzak çizmek, inişli çıkışlı yol almak, aslında hayat yolculuğunun bir gereğidir.

Allah Mülk Suresi'nin 2.ayetinde "O ki, hanginizin daha güzel davranacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratmıştır." diyor. Aslında hayat yolculuğunda biz imtihandayız, çünkü hayat bir imtihandır, dünya hayatı Hz. Adem (A.S.) ile başlamıştır, onunla birlikte hayat imtihanı da başlamıştır ve şimdi hayat denilen imtihandan bir çok insan, bir çok peygamber geçmiştir, hâlâ da insanlar hayat denilen imtihandan geçmekte. Bazen insanlık adına toplu, zor imtihanlardan geçiyoruz, mesela Gazze, tüm insanlığın ortak bir imtihanı, zaman zaman kanayan yaramız. Dünya üzerinde şimdiki zamanın en ağır en zor imtihanını Gazze yaşıyor, Gazze imanları çok güçlü bir halk. Dillerinde tek bir söz var; "Hasbünallah ve nigme'l vekil. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir."

Yaşadığımız olaylar karşısında hangimizin daha sağlıklı davranacağımızı denemek için yarattı Allah bizi. Aslında Allah Mülk Suresi'nin 2.ayetinde, insanları sınamak ve hangisinin daha güzel davranacağını görmek için ölümü ve hayatı yarattığını belirtiyor. Yani yaşamımızda karşılaştığımız zorluklar, sıkıntılar ve imtihanlar aslında bizi sınamak içindir. Bu ayetin bize verdiği mesaj, hayatın bir imtihan olduğu ve bu imtihan sırasında güzel davranmanın önemli olduğudur. Allah, bu imtihanlarla kimin iyi davrandığını, doğru yolu seçtiğini ve kendisine yönelik samimiyeti sınamaktadır. Bu nedenle bu ayet bize hayatımızdaki her durumda güzel davranmayı, sabretmeyi ve Allah'a sığınmayı hatırlatmaktadır.

Bazen bazı olumsuz olaylar, sıkıntılar bize öyle yoğun olumsuz duygular yaşatır ki, o an olaylara karşı bakış açımız sıfırlar ve biz sağlıksız yöne doğru koşarız. Mümkün değildir o an o yoğun duygularla sağlıklı düşünebilmek. Bunu şöyle düşünebiliriz; yoğun sisli havalarda sis nasıl görüş alanımızı sıfırlıyorsa, yaşam yolculuğunda, yaşadığımız bazı olayların sebep olduğu duygusal yoğunlukta, aynı sisli havalardaki sis gibi, olaylara bakış açımızı maalesef sıfırlıyor, o da bizim yanlış yöne doğru koşmamıza sebep oluyor. Yani yaşadığımız duygusal yoğunluklar, olaylara bakış açımızı bulanıklaştırabilir ve yanlış kararlar almamıza sebep olabilir. Ancak, bu durumda yapabileceğimiz şey, sakin kalmaya çalışmak ve olaylara daha objektif bir gözle bakabilmek için kendimize zaman tanımaktır. Bu farkındalık sayesinde, duygusal yoğunlukların sisi dağılmaya başlayacak ve daha sağlıklı kararlar alabileceğiz.

Yaşanan sıkıntılar, bazen bizi yoğun strese sokar, bazen de bizi fazla strese sokmaz. O olaya vereceğimiz tepki, yaşadığımız stresin yoğunluğuna göre şekil alır. Yaşadığımız olaylara verdiğimiz tepkiler, stres seviyemize, deneyimlerimize ve kişisel özelliklerimize bağlı olarak değişebilir. Her birey, aynı stresli duruma farklı şekilde tepki verebilir. Psikolojiye göre, stres tepkileri kişiden kişiye değişebilir ve bu tepkilerde stresin yoğunluğu büyük rol oynar. Stresin yönetimi ve olumlu tepkiler verebilmek için bazı teknikler kullanmak da bu nedenle önemlidir. Bu teknikler; derin ve yavaş nefes alma, egzersiz yapmak, bir aktiviteye odaklanmak, sosyal destek, aile, arkadaş ve terapist desteği.

Ne kadar az stres yaşarsak, olaylara bakış açımız o kadar sağlıklı olur ve o kadar sağlıklı düşünebiliriz. Ve göstereceğimiz tepkimiz de o kadar sağlıklı olur, bunun tam tersi de mümkün.

Bazen büyük bir sıkıntı karşısında, son derece sakin soğukkanlı tepki verebiliyorken, bazen de en ufak bir sıkıntı karşısında, aşırı tepki gösterebiliyoruz. Bu da kişinin o anki duygusal durumundan kaynaklanıyor. Mesela bir insan, bir olaya, stres altındayken aşırı tepki verebiliyorken, sakin ve huzurlu olduğunda aynı olay karşısında soğukkanlı bir tepki gösterebilir.

Bu nedenle, duygusal durumlarımızın farkında olmak, tepkilerimizi kontrol etmemize ve yönetmemize yardımcı olabilir.

Herkes zaman zaman duygusal dalgalanmalar yaşar. Önemli olan bu duygusal dalgalanmalara ne şekilde tepki verdiğimiz ve kendimizi nasıl yönlendirdiğimizdir.

Stres, öfke, üzüntü gibi yoğun duygularla başa çıkmak bizi zorlayabiliyor, bu duygularla başa çıkmak için sağlıklı stratejiler geliştirip, duygusal yönetimi öğrenmeliyiz. Sağlıklı stratejiler; 1.Duygularımızı tanımak ve farkında olmak, 2.Yakınlarımızla konuşmak veya bir terapist desteği almak, duygusal yükü hafifletebilir. 3.Spor yapmak veya hobilerle uğraşmak duygusal dengeyi sağlayabilir. İslamî açıdan ise; 1.Dua etmek, 2.Yaşanan her durumu Allah'ın takdiri olarak kabul etmek, 3.Empati yapmak. Duygusal yönetimi öğrenmek için duygularımızı anlamaya ve kabul etmeye odaklanmak, empati kurmayı geliştirmek ve stresle başa çıkma becerilerini artırmak önemlidir, İslam'da ise duygusal yönetimi öğrenmek için sabır, şükür, hoşgörü gibi erdemleri geliştirebiliriz. Sağlıklı düşünme, duygusal ihtiyaçlarımızı karşılamak için sağlıklı yollar bulmak ve pozitif düşünceler bulmak anlamına gelir.

Sağlıklı düşünme ve yoğun duygular arasında önemli bir ilişki vardır. Sağlıklı düşünce alışkanlıkları geliştirmek, duygusal durumunuzu olumlu yönde etkileyebilir. Mesela, olumsuz bir olayla karşılaştığımızda, negatif düşünceler yerine daha pozitif bir bakış açısı ve çözüm odaklı düşünce geliştirmekle duygusal dengeyi koruyabiliriz.

2007 yılında Denizli'den dönüş yolunda, aracımızın benzininin bittiği bir durumla karşılaştık. Allah'tan amcam gil ile halam gil de bizimle beraberlerdi. Babam bu duruma; çok kötü oldu, diyerek tepkisini gösterdi, ancak ben bu yolda kalma olayının, aslında herkesin dinlenmesi için güzel bir fırsat olduğunu düşünüyordum. Dinar'dan uzaklaştıktan hemen sonra yolda kaldık ve eniştemler kendi arabalarıyla Dinar'a gidip benzin alıp geldiler. Sonrasında yola devam ettik. Bu olay, beklenmedik bir mola olsa da birlikte zaman geçirmemizi ve birbirimize yardım etmemizi sağladı.

Önemli olan olumsuz olaylardaki, pozitif yönleri yakalamak. Ama bazen yaşanan olumsuz duygusal yoğunluklar olaylardaki pozitif yönleri görmemizi engelleyebilir. Burada da sakin kalıp, pozitif bakış açısını yakalamaya çalışacağız.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
18.12.2023 - P.TESİ 9.33

KİTAP TUTKUSU YÜZÜNDEN OKULDA KİLİTLİ KALMA

2013 Temmuz'unda Cemile Erkunt İlkokulu'nda yaz döneminde görev almıştım. Bu benim kaçınıcı sanırım 2. görev alışımıydı. Güzel duygularla göreve başlamıştım. Liseden sınıf arkadaşım Merve de aynı dönemde görev almıştı ve aynı zamanda liseden öğretmenim Hayrullah hoca da aynı dönemde görev almıştı.

İlk önce çocukların seviyesini tespit ettik, cüzde olanları Kur'an'da olanları ayrı sınıfları aldık, seviyelerini tespit ettik ve derslere başladık. Çocuklar gittikten sonra ben yarım saat sınıfta kitap okuyordum. Evde rahat okuyamadığım için bu benim için çok değerli bir zaman dilimiydi.

Ramazan'da arefe günü öğrencileri erken gönderdik. Ben yarım saat kitap okuyayım dedim. Kitap okuduktan sonra aşağıya indiğimde kapının kilitli olduğunu gördüm. Müthiş bir paniğe kapıldım. O an artık o panikle kapıyı açmaya çalıştım, fakat kapının camı demir parmaklıklara geldiği için kırıldı. Bu da ayrı bir şok oldu benim için.

Hemen şoku atlatıp paniği de yenerek liseden arkadaşım Merve'yi aradım ve durumu anlattım. Okulda kilitli kaldığımı söyledim. Bana müdürün numarasını verdi. Müdürün numarasını aldıktan sonra onu aradım ve okulda kilitli kaldığımı söyledim. Tam camı kırdığımı söyleyecektim ki müdür telefonu kapattı.

Hizmetli geldi ve cama baktı. Camcı getirdi ve cam yapıldı. Daha sonra ben oradan ayrıldım. Olayın şokunu yaşıyordum. Aradan 10 yıl geçti, Annem gilin hâlâ haberi yok. Bayram dönüşü müdür beni çağırdı. "Sündüs hocam, siz bu camı nasıl kırdınız?" dedi. "Sandalyeyi atsan bu cam kırılmaz," dedi. Bana 60 TL'ye mal oldu.

Hayatımda bu şekilde ilk defa çok sevdiğim kitaplar yüzünden başım belaya girdi. Şimdi bu hikayeye geri dönüp baktığımda, yaşadığım bu olay beni güçlendirdi. Zorluklarla baş etme becerimi geliştirdi. Artık küçük sorunları daha büyük bir perspektiften ele alabiliyorum ve her zorluğun üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Bu olay benim için bir dönüm noktasıydı ve hayatımı olumlu yönde değiştirdi. Bu deneyim, beni daha dayanıklı ve kararlı bir insan haline getirdi. Her zorluk, aslında içimdeki gücün ve azmin bir göstergesi olduğunu fark ettim. Zamanla, bu deneyimin beni olgunlaştırdığını ve hayata karşı daha pozitif bir bakış açısı kazandırdığını gördüm. Artık her şeyin üstesinden gelebileceğime inanıyorum ve her zorluk, yaşamımın bir parçası olarak kabul ediyorum. Bu hikaye, beni daha güçlü, daha pozitif bir insan yaparak hayatıma olumlu bir etki yaptı.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
11.01.2024 - PERŞEMBE 08.00

İÇSEL KEŞİF YOLCULUĞU: DEĞERLERİMİN IŞIĞINDA YOL ALMAK

Sevgili Dostlar,

Bugün sizlerle içsel bir yolculuğumu paylaşmak istiyorum. Hayat, zaman zaman karmaşık ve belirsiz olabilir. Bu nedenle, kim olduğumuzu ve neyi gerçekten istediğimizi anlamak için içsel bir keşif yolculuğuna çıkmak önemlidir. Ben de bu yola çıkarak, değerlerimin ve inançlarımın izini sürdürdüm.

Değerlerim, beni yönlendiren ve yaşamımı şekillendiren temel ilkelerdir. Adalet, dürüstlük, sevgi, özgürlük ve dayanıklılık gibi kavramlar, benim için öncelikli olan değerlerdir. Ancak, bu değerleri sadece tanımlamak yeterli değildir; onları günlük yaşantıma nasıl entegre edebileceğimi anlamak da önemlidir.

İçsel keşif yolculuğumda, geçmiş deneyimlerimden ve yaşadığım olaylardan örneklerle kendi değerlerimi daha iyi tanımaya çalıştım. İlahiyat önlisans eğitimimde karşılaştığım zorluklar ve diyabetle mücadele sürecim, benim için neyin gerçekten önemli olduğunu görmemde kritik bir rol oynadı.

Değerlerimin yaşamımın farklı alanlarına nasıl yansıdığını keşfederken, bir kitap yazma hedefi belirledim. Bu hedefe ulaşmak için adımlar atmaya başladım. Günlük defterlerimden faydalanarak, değerlerime uygun olarak planlama, kaynakları kullanma ve sürekli öğrenme ve gelişim adımlarını takip ettim. Bu süreçte, değerlerimin ışığında ilerlemek, beni daha tutarlı ve anlamlı bir hayat yaşamaya yönlendirdi.

Bu içsel keşif yolculuğu, kim olduğumu ve neyi önemsemiğimi daha iyi anlamama yardımcı oldu. Değerlerimin rehberliğinde ilerlerken, daha tutarlı ve bilinçli kararlar almaya başladım. Bu yolculuk, benim için bir dönüm noktası oldu ve beni daha güçlü kıldı.

Hayatınızda kendi içsel keşif yolculuğuna çıkarken, değerlerinizin ve inançlarınızın rehberliğinde ilerleyin. İçsel yolculuklar, yaşamınıza anlam ve amaç katarak sizi daha tatmin edici bir hayata yönlendirebilir.

Sevgiyle kalın,

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
28.02.2024 - ÇARŞ.

HAYATI ANLAMLI YAŞAMAK: MEZARLIK ZİYARETİNDEN FARKINDALIK DOLU BİR DERS

Geçenlerde 3 yaşındaki kızımınla birlikte Musalla Mezarlığı'na gittik. Orada mezarlara baktım ve derin düşüncelere daldım. Mezarlara bakarken fark ettim ki, hepimizin bir gün oraya gideceği kesin. Şu an hayattayım, yaşıyorum. Bu durumda, bu fırsatı değerlendirmem gerektiğini düşündüm.

Mezar taşlarındaki isimler ve tarihler bana yaşamın geçiciliğini hatırlattı. Her bir mezar, bir zamanlar bu dünyada yaşamış ve şimdi aramızda olmayan bir insanı temsil ediyordu. Bu düşünce, hayatın ne kadar değerli ve geçici olduğunu bir kez daha anlamama neden oldu. Ölümlü olduğumuzu bilmek, hayatı daha anlamlı kılmak için bir uyarı niteliğindedir.

Hayatı daha anlamlı, daha yoğun ve daha güzel bir şekilde yaşamalıyız diye bir düşünce oluştu bende. Bu ziyaret, yaşamla ilgili farkındalığımı artırdı. Ölümün kaçınılmaz olduğunu bilmek, hayatı daha değerli kılmak için bir uyarı niteliğindedir. Bu farkındalıkla, hayatı daha anlamlı ve dolu dolu yaşamak için çaba göstermem gerektiğini düşündüm.

Kızımınla birlikte orada dolaşırken, onun masumiyeti ve hayata bakışı beni derinden etkiledi. O, her şeyi ilk kez keşfeder gibi merakla bakarken, ben de onun bu merakını ve canlılığını kendime örnek almam gerektiğini fark ettim. Her anı dolu dolu yaşamak, hayatın küçük güzelliklerini takdir etmek gerektiğini bir kez daha anladım.

Bu keşif, bana hayatı daha fazla takdir etmeyi ve her anı dolu dolu yaşamayı hatırlattı. Ölümün kaçınılmazlığı karşısında, sevdiğimizle geçirdiğimiz zamanın, yaptığımız iyi işlerin ve bıraktığımız güzel anıların ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Bundan sonra, her fırsatı değerlendirmek ve yaşamı daha güzel kılmak için elimden geleni yapacağım.

Kendime şu soruları sormaya başladım: "Bugün, hayatımı daha anlamlı kılmak için ne yapabilirim? Sevdiklerime nasıl daha fazla değer gösterebilirim? Hangi küçük adımlarla daha mutlu ve huzurlu bir yaşam sürebilirim?" Bu sorular, yaşamımı daha bilinçli ve dolu dolu yaşamama yardımcı oluyor.

Bu deneyim, hayatın değerini bir kez daha hatırlattı bana. Şimdi, her anı daha fazla takdir ediyorum ve bu farkındalığı sürdürmek için elimden geleni yapıyorum. Hayatı daha anlamlı yaşamak için her gün küçük adımlar atarak, daha dolu dolu bir yaşam sürmeyi hedefliyorum.

SÜNDÜS TOKGÖZ - KONYA
03.06.2024 - PAZARTESİ